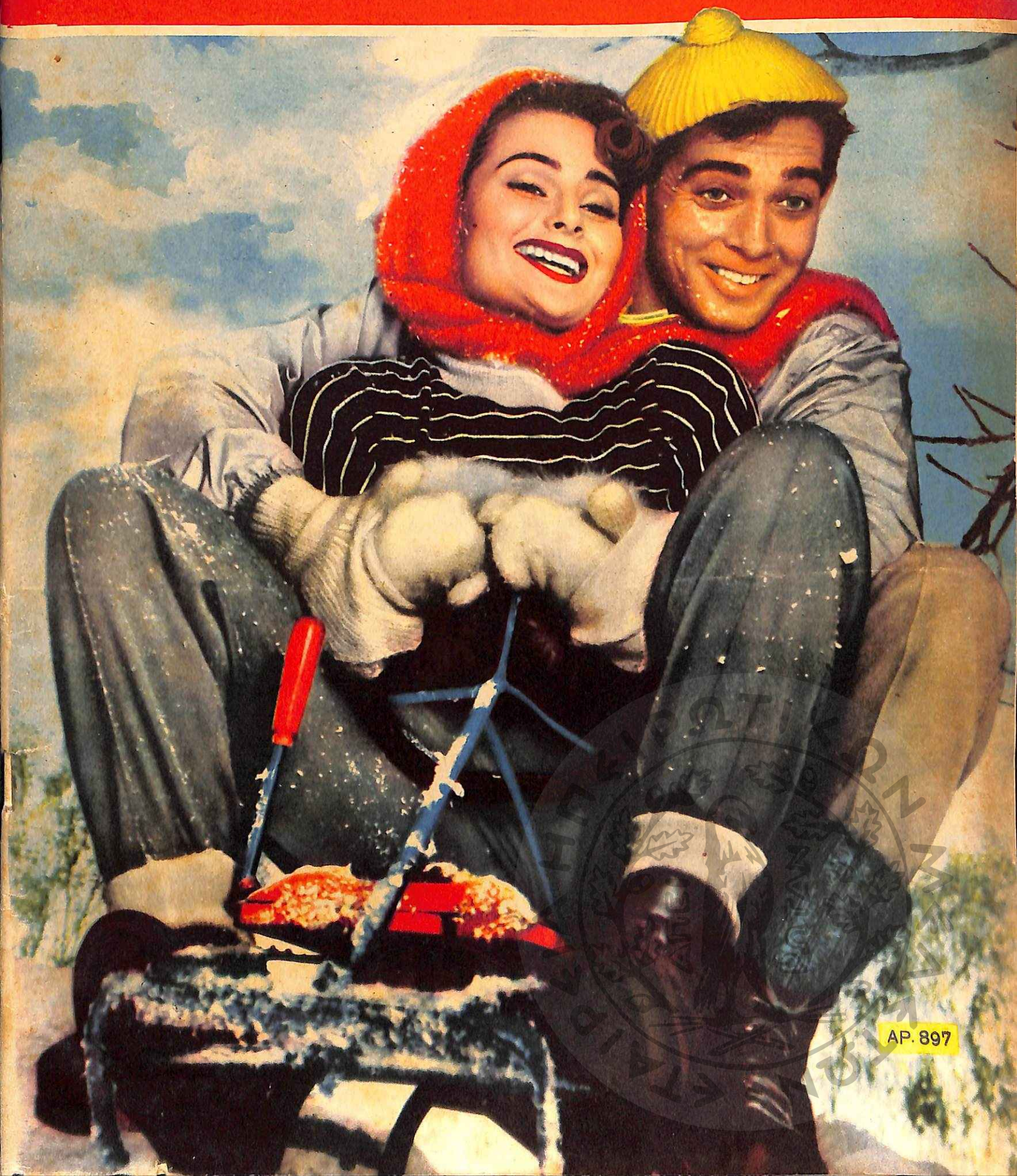

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 897

Το άτομικό ντεμπούτο έχει συνήθως τη μορφή χορευτικού τσαγιού...

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΙΣΟΔΟΣ στην κοσμική ζωή!

Δεξιώσεις, πολυτέλειες, που κοστίζουν δεκάδες χιλιάδες δολάρια για τις μικρές 'Αμερικανίδες

Για πολλές 'Αμερικανίδες των δεκά οκτώ χρόνων, οι χειμερινοί μήνες είναι μία περίοδος, που θα τη θυμούνται με συγκίνηση ο' όλη τους ζωή. 'Εκατοντάδες οικογένειες, στην 'Αμερική, το Νοέμβριο, τον Δεκέμβριο και τον 'Ιανουάριο, παρουσιάζουν τα έλνικια πια κορίτσια τους στην κοινωνική ζωή με μία πολυέξοδη δεξίωση.

Εδώ και μερικές δεκαετίες, όταν η γυναίκα ζούσε ακόμα ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού, το κοινωνικό αυτό ντεμπούτο ήταν μία απλή οικογενειακή συγκέντρωση, όπου οι καλεσμένοι ανήκαν στον συγγενικό και στενό φιλικό κύκλο.

Ο σκοπός αυτής της συγκεντρώσεως ήταν να εידωποθηούν έτσι οι υποψήφιοι μνηστήρες, ότι το κορίτσι της οικογένειας είχε φτάσει πια σε ηλικία γάμου κι' ότι οι γονείς της ήταν διατεθειμένοι να συζητήσουν κάθε σοβαρή πρόταση.

Από το ντεμπούτο αυτό το κορίτσι ως τον γάμο του, μεσολαβούσαν κατά μέσον όρο δύο χρόνια. Σήμερα, η δεξίωση αυτή έχασε πια το παλιό της νόημα. 'Η παρουσία του δεκαοκτάχρονου κοριτσιού στην κοινωνική ζωή είναι καθαρά τυπική. 'Η σημερινή 'Αμερικανίδα βγαίνει στον κόσμο από δεκαπέντε με δεκάξι χρόνων, συνάπτει φιλίες και γνωρίζει τη ζωή από όλες τις ενδιαφέρουσες πλευρές της. Στα δεκά οκτώ της, είναι πια μία έμπειρη γυναίκα.

Ετσι η οχετική δεξίωση, στις πλούσιες οικογένειες, μεταβλήθηκε τώρα σε πανάκριβο θέαμα, που έχει σκοπό να δώσει ακουστό το όνομα του κοριτσιού στους ευρύτερους κοσμικούς κύκλους κι' όχι να του δώσει την ευκαιρία γνωριμίας με τον άντρα που θα ζητούσε το χέρι της.

Πριν από τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο, η οχετική δεξίωση διατηρούσε ακόμα τον οικογενειακό της χαρακτήρα. Γινόταν στο σπίτι, σε μία λέσχη ή σ' ένα ξενοδοχείο πολυτελείας και είχε για κέντρο της πάντα ένα μονάχα κορίτσι.

Μετά τον πόλεμο, όμως, διαδόθηκε μία άλλη συνήθεια: το ομαδικό ντεμπούτο με εκατό ή και περισσότερα ακόμα κορίτσια, που κάνουν την επίσημη είσοδό τους στην κοινωνική ζωή όλα μαζί. Το άτομικό ντεμπούτο κοστίζει πάντα λιγότερο κι' έχει συνήθως τη μορφή χορευτικού τσαγιού, που διαρκεί από τις τέσσερις ως τις οκτώ το απόγευμα. Τα χορευτικά αυτά τσάνια συνήθως με 200 προσκεκλημένους, στις οχετικές ευκατάστατες οικογένειες, κοστίζουν περίπου 2.000 δολάρια.

Άλλη μορφή τέτοιας δεξιώσεως είναι εκείνη που γίνεται σε ξενοδοχείο με γεύμα και χορό, από τις οκτώ ως τις έντεκα. Με τον ίδιο αριθμό καλεσμένων, η δεξίωση αυτή κοστίζει το διπλάσιο από την προηγούμενη.

Η πιο ακριβή και εντυπωσιακή δεξίωση, είναι εκείνη που περιλαμβάνει «δύοπνο και χορό», διαρκεί από τις έντεκα τη νύχτα ως τα μεσάνυχτα και στοιχίζει περίπου 50 δολάρια για κάθε καλεσμένο.

Τα ξενοδοχεία πολυτελείας, που προτιμούνται συνήθως από τις πλούσιες οικογένειες, είναι στη Νέα Υόρκη το «Ρίτς-Κάρλτον», στην Ουάσιγκτον το «Μαυφλάουερ» και στη Φιλαδέλφεια το «Μπελθ-Στράφφοντ».

Τα ξενοδοχεία χρησιμοποιούνται όταν οι καλεσμένοι είναι πολλοί και το σπίτι της κοπέλλας, που ντεμπούταρει, δεν παρουσιάζει μεγάλη ευρυχωρία.

Όστόσο, εδώ και κάμποσα χρόνια, η βαθύπλοη οικογένεια των Ρίπλερ, για να κάνει τη δεξίωση στο μεγάλο της, έφτιαξε ένα ζυλινο παρτίκιμα του σπιτιού, που στοιχίζει είκοσι χιλιάδες δολάρια και ξηλώθηκε εύθως μετά τη νύχτα.

Η χρονιά, που έγιναν οι πιο πολυέξοδες απ' αυτές τις δεξιώσεις, ήταν το 1930. Το έτος αυτό, η Έλενα Ντόερν, κόρη ενός βιομηχανού, παρουσίασε στην κοσμική κοινωνία της Ουάσιγκτον με μία δεξίωση αξίας πενήντα χιλιάδων δολλαρίων.

Το ντεμπούτο της Βαρβάρας Χάτον, που έγινε κι' αυτό στα 1930, στο ξενοδοχείο «Ρίτς-Κάρλτον», στοιχίζει εξήντα χιλιάδες δολάρια.

Οι καλεσμένοι της ήταν πάνω από χίλιοι και χρησιμοποιήθηκαν τέσσερις ορχήστρες και διακόσιοι μουσικοί. Αεροπλάνα φορτωμένα με γαρβένιες, τριαντάφυλλα, ρολέτες και κισσούς, έφτασαν από τη Φλόριντα και την Καλιφόρνια. 'Η κεντρική αίθουσα του χορού μεταμορφώθηκε σε τροπικό κήπο, με να φεγγάρι από χρυσόμυνη καρτί, να δέντρα, παπαγάλους και μαϊμούδες.

Οχι λιγότερο εντυπωσιακό ήταν το ντεμπούτο μιας άλλης πλούσιας μοναχοκόρης, της Μπρέντα Όρας Ζιερ, που έγινε κι' αυτό στο ξενοδοχείο «Ρίτς-Κάρλτον», το 1938. Κι' εδώ οι καλεσμένοι ξεπερνούσαν τους χίλιους και τα έξοδα ήταν πενήντα χιλιάδες δολάρια.

Στα 1937, σ' ένα ομαδικό ντεμπούτο χιλίων κοριτσιών, οι γονείς τους ξόδεψαν οκτώ εκατομμύρια δολάρια, δηλαδή οκτώ χιλιάδες δολάρια ο καθένας τους κατά μέσον όρο.

Εφέτος, υπολογίζεται πως μονάχα στη Νέα Υόρκη έγιναν ως τη στιγμή αυτή κάπου οκτακόσιες τέτοιες δεξιώσεις πολυτελείας, που κόστισαν από δέκα μέχρι εκατό χιλιάδες δολάρια ή κάθε μία τους.

Η ημερομηνία για ένα άτομικό ντεμπούτο καθορίζεται τουλάχιστον έξη μήνες πριν και διαλέγεται ώστε να μη συμπίπτει με άλλα. Τις περισσότερες φροντίδες για την διοργάνωση της δεξιώσεως τις αναλαμβάνουν ειδικοί γραφεία. Τα γραφεία αυτά κατέχουν καταλόγους με ονόματα παιδιών της καλής κοινωνίας. 'Αν' αυτούς τους καταλόγους, η μητέρα του κοριτσιού διαλέγει μερικά ενδιαφέροντα ονόματα, τα οποία στην ίδια είναι αγνώστα, όχι όμως και στην κόρη της.

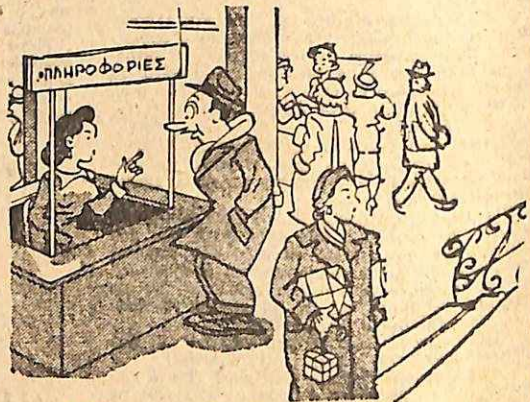
Τα γραφεία αυτά φροντίζουν επίσης για το νοίκιασμα του ξενοδοχείου, για τη διακόσμηση των αιθουσών, για το τραπέζι και για τα ποτά, για τη μουσική, κλπ.

Μετά από ένα τέτοιο γραφείο, η μητέρα του κοριτσιού αποστέλλεται και στον απαραίτητο διαφημιστή, που η δουλειά του είναι να προκαλέσει την προσοχή του τύπου, του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης γύρω από την πελάτισσά του.

Η Μπρέντα Όρας Ζιερ, που αναφέραμε παραπάνω, χάρι στον διαφημιστή της, έγινε από την άλλη μέρα το πιο γνωστό κορίτσι στις Ηνωμένες Πολιτείες. 'Η φωτογραφία της εμφανίστηκε στο εξώφυλλο ενός μεγάλου περιοδικού. Το όνομά της έγινε κι' έπαιρνε στις κοσμικές στήλες των εφημερίδων χιλιάδες 'Αμερικανίδες μνηστήρες το χτένισμά της.

— Πήγε στο διευθυντή σας, πως θέλει να τον ιδεί ο συνταξάρχης του...

— Πού μπορώ ν' αγοράσω μία κυνηγετική στολή, δεσποινίς;

— Στο πρώτο πάτωμα. Κυνηγετικά όπλα, στο δεύτερο και... κυνήγι στο τρίτο...

— Δεν εγγυόσασα αυτό, όταν σου είπα να καθαρίσεις το γραφείο σου. Πριν φύγεις με άδεια!

Οι πρώτες Βουλευτικές εκλογές

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΝ έπρόκειτο να γραφή η ιστορία των κυβερνητικών επεμβάσεων και καλπονοθειών στις βουλευτικές εκλογές, το προβάδισμα θα ανήκε δικαιωματικά στον Κωλέττη.

Ο αυταρχικός αυτός πολιτικός των χρόνων της 'Επανάστασεως και της πρώτης περιόδου της οδοντικής εποχής, έννοιασε με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο να κρατήσει την εξουσία. Και όταν κάποτε, που το είχε παρακάνει, ολόκληρη η Βουλή είχε ξεσηκωθεί και πολλοί βουλευτές του φώναζαν:

— Δέν σε θέλουμε! Δέν σε θέλουμε! Να φύγεις!...

— Αγαπητοί, τους απάντησε ο Κωλέττης με ύψος γεμάτο γλώσσα και πονηρία, σεις δέν με θέλετε, εγώ όμως σας θέλω...

Ετσι, είτε τον ήθελαν είτε δέν τον ήθελαν ο λαός και η Βουλή, ο Κωλέττης έμενε πρωθυπουργός και πρό παντός εφρόντιζε να μη χάνη ποτέ τις εκλογές. Περιφρονούσε το Σύνταγμα και κάθε νομιμότητα κι' επαναλάμβανε συχνά στον 'Οθωνα:

— Το Σύνταγμα είναι χάρτης άγραφος!

Και ο 'Οθων, που συμφωνούσε με τις ιδέες του Κωλέττη για το Σύνταγμα, τον είχε πάρει υπό την προστασία του.

Συνέβη όμως τις πρώτες βουλευτικές εκλογές, που έγιναν στην 'Ελλάδα μετά την ειρηνική επανάστασι της 3 Σεπτεμβρίου 1843 και την ψηφισιό του Συντάγματος, να τις κάνει η κυβέρνηση του 'Αλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, που ήταν αντίθετη του Κωλέττη.

Και οι εκλογές είχαν αρχίσει από τον 'Ιούνιο του 1844 και γινόταν σχετικά ανεπηρέαστες και χωρίς κυβερνητικές επεμβάσεις, ώστε σε πολλές εκλογικές περιφέρειες έχαναν οι κυβερνητικοί υποψήφιοι και κέρδιζε η αντιπολίτευσι, πράγμα σπάνιο για την εποχή εκείνη. Οι βουλευτικές εκλογές δέ γινόταν τότε συγχρόνως σε όλο το κράτος, την ίδια ημέρα. Κρατούσαν κάποτε και δυό μήνες και οι τοπικές πολιτικές αρχές, σε κάθε επαρχία, όριζαν το χρόνο της εκλογής στην περιφέρεια. 'Η ψηφοφορία σε κάθε εκλογικό τμήμα κρατούσε αναλόγως των... τοπικών συνθηκών. 'Αλλού 5 λεπτά της ώρας, αλλού μερικές ώρες ή μία ημέρα και αλλού μία εβδομάδα!

Στην πρώτη εκείνη βουλευτική εκλογή αποφασίστηκε ν' αρχίσει η ψηφοφορία στην 'Αθήνα στις 3 Αυγούστου 1844. Στο μεταξύ ο Κωλέττης, που ήταν ο κυριώτερος πολιτικός αντίπαλος του Μαυροκορδάτου, είχε μαζέψει στην πρωτεύουσα από όλα τα μέρη της 'Ελλάδος και ιδιαίτερα από τη Ρούμελη και την 'Ηπειρο, διάφορους όπλοφόρους και φουστανελλοφόρους μπράβδους του.

Μοναδικό εκλογικό τμήμα, στη μικρή τότε 'Αθήνα των 25 χιλιάδων κατοίκων, ήταν η παλιά εκκλησία της 'Αγίας Ειρήνης (στη θέση της έγινε κατόπιν η σημερινή) που χρησίμευε και για μητροπολιτικός ναός της πρωτεύουσας. 'Η εκλογή την πρώτη ημέρα έγινε με ήσυχία. Οι ψηφοφόροι πήγαιναν με τάξη κι' έριχναν το ψηφοδέλτιό τους. Την άλλη ημέρα όμως τα πράγματα αγρίεψαν. Οι όπλοφόροι του Κωλέττη μαζεύτηκαν γύρω από το εκλογικό τμήμα κι' εμπόδιζαν τους φιλήσυχους πολίτες να ψηφίσουν, αποδοκιμάζοντας συγχρόνως κάθε φίλο της κυβερνήσεως.

Από αντίδρασι μαζεύτηκαν κι' έκαναν αντιδιαδήλωση και οι κυβερνητικοί. Και όταν το μεσημέρι εμφανίστηκε στο εκλογικό τμήμα ο στρατηγός Καλλέργης, που ήταν κυβερνητικός υποψήφιος βουλευτής και στρατιωτικός διοικητής της 'Αθήνας, οι καφιοι μπράβοι άρχισαν τις αποδοκιμασίες, που κατέληξαν σε συμπλοκές μεταξύ των δύο αντίπαλων πολιτικών μερίδων. Τότε όμως εμφανίστηκε στο εκλογικό τμήμα έφιππος ο 'Οθων ακολουθούμενος από τους υπασπιστάς του. Θέλησε με τον τρόπο αυτό να προλάβει μεγαλύτερη σύρραξι και αιματοχυσία.

Ένας παληκαράς της Πλάκας, ο Μπουζέλος, φανατικός κωλεττικός, έτρεξε και κράτησε το αλόγο του βασιλιά και του ζήτησε να παρέμβη για να σταματήσουν οι... κυβερνητικές επεμβάσεις. 'Ο 'Οθων άκουσε με προσοχή τα παράπονα των κωλεττικών, πράγμα που θεωρήθηκε από το λαό ως φιλική πράξι του βασιλιά προς την αντιπολίτευσι.

Η ψηφοφορία διακόπηκε στο εκλογικό τμήμα και οι όπλοφόροι του Κωλέττη ξεχύθηκαν στην 'Αθήνα και άρχισαν τις όχλοκρατίες για να ρίξουν την κυβέρνηση Μαυροκορδάτου. Και όπως μάς πληροφορούν οι χρονικογράφοι της εποχής η 'Αθήνα όλη την ημέρα εκείνη συνταραζόταν από τους πυροβολισμούς.

Πριν από 112 χρόνια

Ηλίας δέχτηκε την παραίτησι του Μαυροκορδάτου και έδωσε στον Κωλέττη την έντολη να σχηματίσι κυβέρνηση. 'Ο Κωλέττης πήρε στην κυβέρνησι τον αρχηγό και του τρίτου κόμματος, το Μεταξά, για να τον εξουδετερώσει. Και ήταν τότε τρία τα κόμματα στην 'Ελλάδα: το αγγλόφιλο με το Μαυροκορδάτο, το ρωσόφιλο με το Μεταξά και το γαλλόφιλο με τον Κωλέττη.

Η κυβέρνηση Κωλέττη-Μεταξά συνέχισε τις εκλογές. Και δέν έφθασε το κυβερνητικό όργιο που έγινε στις πρώτες εκείνες βουλευτικές εκλογές. Συνεχίστηκε και κατόπιν στον έλεγχο των εκλογικών αποτελεσμάτων, που δέν τον έκανε όπως σήμερα το εκλογικό αλλά η ίδια η Βουλή. 'Ο Κωλέττης έκανε μία επίτροπη από δικούς του βουλευτάς και άρχισε το ξεκαθάρισμα των αντιπάλων που είχαν πετύχει.

Από τους 53 φίλους του Μαυροκορδάτου που είχαν εκλεγεί, ανάμεσα στους 105 βουλευτάς που είχε η Βουλή, μόνο 12 μπόρεσαν να σωθούν. Τών άλλων 41 ακύρωσαν την εκλογή και έφεραν Κωλεττικούς. 'Ως και αυτός ο Μαυροκορδάτος που είχε βγή βουλευτής σε 4 εκλογικές περιφέρειες, μόλις κατάρθωσε να σωθεί, κι' αυτό χάρις στο Μεταξά, που είχε απειλήσει πως θα φευγε από την κυβέρνησι, αν ακύρωναν όλες τις εκλογές του Μαυροκορδάτου.

Συγχρόνως η επίτροπη επικύρωσε όλες τις εκλογές των Κωλεττικών, ακόμα και του αρχιλήπτη Γιαταγάνα στην επαρχία Φθιώτιδος!

Πέντε μήνες κράτησε ο έλεγχος των εκλογικών αποτελεσμάτων. Και στο τέλος η Βουλή «συνεχάρη» την επίτροπη για το έργο της!

Ο Ι. Κωλέττης, που εφρόντιζε να μη χάνη ποτέ τις εκλογές και να μέν πρωθυπουργός...

Όταν του εξήγησαν πως δέ μπορούσε να διοριστεί, γιατί ήταν έντελως αγράμματος και δέν ήξερε ούτε ελληνικά, παρά μόνο αρβανίτικα, εκείνος επέμενε να γίνει... Κι' έγω του υποσχέθηκα πως θα φροντίσω...

Μετά τις εκλογές του 1844 ο Κωλέττης έμενε πρωθυπουργός ως την ημέρα του θανάτου του (31 Αυγούστου 1847). Στις εκλογές που είχε κάνει, λίγο προτού να πεθάνει, εφρόντιζε ώστε να μην έλθη ούτε ένας αντίθετος του στη Βουλή! Είχε, συγχρόνως, την έμπιστοσύνη και την εύνοια του 'Οθωνος.

Έχουμε τας πλάτας γεράς, συνήθισε να ληπ συχνά. Και ο Κωλέττης έχοντας «τας πλάτας γεράς» κυβερνούσε τον τόπο όπως του άρεσε. Είχε γίνει δικτάτορας και υπήρξε ο πρώτος που εισήγαγε στην πολιτική—σε τόσο μεγάλη έκταση—το ρουσφέτι στην 'Ελλάδα.

Οι εκλογές όχι μόνο την εποχή του Κωλέττη αλλά σε όλη την οθωνική περίοδο δέν έγιναν ποτέ ελεύθερες. Σ' αυτό βοηθούσε και η γενικώτερη κατάσταση και οι αντίληψεις που υπήρχαν από τους κοτζαμπάσηδες και τους καπετάνιους, που ένδοιζαν μετά την απλευθέρωσι του τόπου πως αυτοί θα αντικαταστάσουν τους Τούρκους πασάδες.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Καίτη, ένα όμορφο κορίτσι που εργαζόταν στο λογιστήριο μιας μεγάλης εταιρίας, γνώρισε σε μια έκδομη στη Σπάρτη ένα σοβαρό, μελαγχολικό νέο, τον Παύλο, που είχε τελειώσει το Πολυτεχνείο κι' άρχισε τώρα το πρακτικό στάδιο του ως βοηθός νομορραφικού. Οι δυο νέοι συνδέθηκαν μ' ένα άμοιβαίο αίσθημα τρυφερότητας κι' ένα άνοιξιμο βράδυ πηγαίνοντας στη Βαρκίτσα, όπου ο Παύλος φίλησε την Καίτη για πρώτη φορά. Έπειτα, ο Παύλος παρουσιάστηκε στην μητέρα της και στον αδελφό της για να επισημοποιηθεί το αίσθημα τους. Ύστερ' από λίγες ημέρες, σε μια έκδομη στην Άνδρο, η Καίτη έγινε γυναίκα του Παύλου, που ώρισε το γάμο για την άλλη εβδομάδα. Σελικά όμως μπήκε στη ζωή τους η Λίλιαν Βέρτη, μια πλούσια και κοσμική γυναίκα που λίγο έλειψε να τους κτυπήσει ένα βράδυ με τ' αυτοκίνητό της. Η Λίλιαν, που της άρεσε ο Παύλος, φρόντισε να τον ξαναβρεί και να του πει ότι τον ήθελε για φίλο. Την άλλη μέρα μάστιχα πήγε στο γραφείο του και του ανέθεσε τα σχέδια μιας πολυκατοικίας, που ήθελε να χτίσει σ' ένα οικοπέδο της. Έκείνος δεν δέχτηκε άμεσα την πρότασή της, μα συλλογίστηκε κατόπιν πως ίσως μπορούσε να συνδυάσει τη δουλειά αυτή με την πίστη του στην Καίτη. Όταν συνάντησε την αγαπημένη του της ανάνησε το ευχάριστο νέο κι' η Καίτη, φυσικά, ενθουσιάστηκε. Απέφυγε όμως να της μιλήσει για τη Λίλιαν. Ένα βράδυ όμως στην 'Απάνω Βαρυμπόμπη, όπου ο Παύλος και η Καίτη πήγαν να φάνε σ' ένα κέντρο, βρήκαν εκεί την Λίλιαν με τον άντρα της. Η Λίλιαν πήγε στο τραπέζι τους, γνώρισε την Καίτη, και τους πρότεινε να τους... στεφανώσουν. Η Καίτη έμαθε τι ρόλο έπαιζε αυτή η γυναίκα στη ζωή του αγαπημένου της και από τη ζήλεια της του επέστρεψε τη βέρα της μηποτείας. Ο Παύλος γύρισε στο διαμέρισμά του ντροπισμένος. Το πρωί πέρασε από εκεί ο Ντίνας κι' έμαθε το έπεισοδιο. Πήρε τότε τη βέρα για να την ξαναδώσει στην Καίτη και να τακτοποιήσει αυτή την υπόθεση. Έκείνη την ημέρα ο Κοσμίδης, ο διευθυντής της Καίτης, της πρότεινε να την προσλάβει ως 'διατέρα γραμματέα του και να της αυξήσει το μισθό, μα η νέα φάνηκε επιφυλακτική και δεν δέχτηκε άμεσα την καινούργια θέση. Γυρίζοντας στο σπίτι συμφοιλήθηκε με τον Παύλο, αφού τον έβαλε να ορκιστεί ότι δεν θα ξαναβλέπε τη Λίλιαν. Μετά το δείπνο, βγήκαν να περπατήσουν, ευτυχισμένοι... Μετά τη συμφιλίωσή της με τον Παύλο, η Καίτη αρνήθηκε τη θέση της ιδιαίτερης γραμματέως του Κοσμίδη, γιατί σε λίγο θα παντρευτούν και δεν θα εργαζόταν πια. Έπειτα, πήγε με τον Παύλο στο σπίτι της Λίλιαν και εξήγησε στην όμορφη τι της Λίλιαν και εξήγησε ότι δεν μπορούσαν να δεχθούν την κομμωτική της, γιατί θα τους στεφάνωνε μια φίλη της, που τους είχε ζητήσει πριν από την Λίλιαν. Ούτε, επίσης, μπορούσε η Καίτη να δεχθεί το νυφικό που είχε αγοράσει η κ. Βέρτη...

7ον. Ο Παύλος, που την άκουγε μ' αληθινή τρυφερά, περιμένοντας, από στιγμή σε στιγμή, την καταστροφή, είχε μισοκλείσει τα μάτια και θα προτίμοσε ν' ανοίγει το μπετόν της ταρατσάς και να τον κατάνει. — Φοβάσαστε — είπε η Λίλιαν, ειρωνικά πάντα — μην πτωχεύσουμε απ' αυτό το φουστάνι;... Έννοια σας και θα το περά-

Ενδιαφέρον

Χωρίς ελαττώματα!

Ένας αξιολύπητος ζητιάνος πλησιάζει στο δρόμο τον κ. Παραξενίδη και του ζητάει έλεημοσύνη. Έκείνος κινδυνεύει να αρνηθεί, μα τότε τον πιάνει ο Ντίνας κι' έμαθε το έπεισοδιο. Πήρε τότε τη βέρα για να την ξαναδώσει στην Καίτη και να τακτοποιήσει αυτή την υπόθεση. Έκείνη την ημέρα ο Κοσμίδης, ο διευθυντής της Καίτης, της πρότεινε να την προσλάβει ως 'διατέρα γραμματέα του και να της αυξήσει το μισθό, μα η νέα φάνηκε επιφυλακτική και δεν δέχτηκε άμεσα την καινούργια θέση. Γυρίζοντας στο σπίτι συμφοιλήθηκε με τον Παύλο, αφού τον έβαλε να ορκιστεί ότι δεν θα ξαναβλέπε τη Λίλιαν. Μετά το δείπνο, βγήκαν να περπατήσουν, ευτυχισμένοι... Μετά τη συμφιλίωσή της με τον Παύλο, η Καίτη αρνήθηκε τη θέση της ιδιαίτερης γραμματέως του Κοσμίδη, γιατί σε λίγο θα παντρευτούν και δεν θα εργαζόταν πια. Έπειτα, πήγε με τον Παύλο στο σπίτι της Λίλιαν και εξήγησε στην όμορφη τι της Λίλιαν και εξήγησε ότι δεν μπορούσαν να δεχθούν την κομμωτική της, γιατί θα τους στεφάνωνε μια φίλη της, που τους είχε ζητήσει πριν από την Λίλιαν. Ούτε, επίσης, μπορούσε η Καίτη να δεχθεί το νυφικό που είχε αγοράσει η κ. Βέρτη...

Ο ΦΑΚΟΣ

δεν τον είχαν φορτώσει από την ύπηρεσία με τόσο εργασία... Η Λίλιαν προσποιήθηκε, ότι την άκουσε μ' ένα ύφος τόσο αδιάφορο, σαν να επρόκειτο για δουλειά, που δεν είναι μονάχα ξένη, μα και που συμβαίνει στον Άρη. — Αφού είναι έτσι δεν έχασε ο κόσμος!... Θα βρεθεί κάποιος άλλος... Πήρε ν' αποτελειώσει το παγωτό της, ξανακάθισε στην κούνια και τέντωσε τα πόδια της. — Γιατί, βρε παιδί μου, — ρώτησε, ξαφνικά, σε τόσο ψεύτικα εύθυμο — να μην είναι και το παγωτό άμαρτία;... — Τι ιδέα! — έκαμε ο Παύλος — γιατί να είναι άμαρτία;... — Γιατί θα ήταν πολύ πιο γλυκό!... — Και δε λένε στη μαγειρίσά σας να βάλει λίγη ζάχαρη παραπάνω;... — Είπε η Καίτη, με κάποιαν άπορία για την απάντησή της. — Έκείνη δεχόταν όλες τις τιμιπτιές αυτές της Καίτης μ' ένα χαμόγελο υπερκοής, βέβαιη για την ανταπόδοσή, που θα παίρνε σε λίγο, φοβερή κι' αδυσώπητη. Τώρα ήξερε καλά τι εσημαιναν αυτά όλα. Και μπορούσε ν' απαντήσει όχι με λόγια, παρά με πράξεις... Άπαιτο στην ώρα μπήκε κι' ο Βέρτης στην ταρατσά, γελαστός, καλωσυνώντας και απαλός σαν φρέσκο βούτυρο. Χαιρέτησε, λέγοντας και στους δυο: — Χαίρώ πολύ, που σας βλέπω! Δεν έχωρθε ούτε πολύ, ούτε λίγο, μέσα του: σαν όλους, που καταφέρνουν να φθάσουν σ' ένα κάπως ανώτερο κοινωνικό επίπεδο, τον στενοχωρούσε η παρέα των παρακαταμένων. Έπειτα εύρισκε πάντα δυσάρεστες τις καινούργιες γνωριμιές της Λίλιαν, γιατί, τις περισσότερες φορές του δημιουργούσαν ανωμαλίες, αν όχι και ιστορίες. Τέλος αυτή η καινούργια επιχείρησή της πολυκατοικίας θάρχετο ν' αυξήσει τ' άτομικα εισοδήματα της Λίλιαν, που αυτός σχεδίαζε να βρει έναν τρόπο να τα ρίξει κι' αυτά στην βιομηχανία του. Άλλα είχε μέσα να μη μιλάει, να μην έχη ποτέ αντιρρήσεις σ' ό,τι κι αν έκανε η γυναίκα του. — Άργησα; ρώτησε μ' ένα αλαφρό λachάνισμα, παίρνοντας μια πολυθρόνα, κοντά στο κρυστάλλινο τραπέζι. Σας ζητώ συγγνώμην... Είχα, στο εργοστάσιο κάποιους πελάτες από το Λίβανο... Είπα κάπως να μάς σερβίρουν τη σαμπάνια!... Η Λίλιαν χαμογέλασε, η Καίτη κοκκίνισε, ο Παύλος καθότανε στά καρφιά. — Δεν σας βλέπω και πολύ ένθουσιασμένους — έκαμε ο Βέρτης με μια έκφραση συγκρατημένης άπορίας. — Δεν έχει σημασία, Νίκο! — είπε η Λίλιαν, κάνοντας την αδιάφορη. — Τη σαμπάνια, μάλλον, θα την πιούμε... — Δηλαδή θα την πιείτε — διώρωσε ο Βέρτης — γιατί εγώ είπα να μου φέρουν ούισκυ!... Έκανε τον υπερσύντομο. Και γυρίζοντας προς τον Παύλο και την Καίτη πρόσθεσε: — Είναι η μεγαλύτερη έφευρεσή των Σκώτων... Δίνει κέφι και δεν πειράζει ούτε στο στομάχι, ούτε στο κεφάλι!... Άλλα γιατί είπες, ότι δεν έχει σημασία, Λίλιαν; — Γιατί, πραγματικά δεν έχει... Δεν μπορώ να τους στεφανώσω με το στανιό! Είχαν υποσχεθεί πριν από μένα σε μια φίλη της Καίτης... ένα ιδιότροπο κορίτσι, που δεν ανέχεται να έχη καμιά... συγκομπάρ!... Ο Βέρτης έβαλε προσπάθεια για να μη δείξει την ανακούφισή του γι' αυτή την ξεκουμπάρια:

— Τέλος πάντων μπορούμε να πιούμε για ν'... βρξουμε τη δουλειά της πολυκατοικίας... Η Λίλιαν χαμογέλασε ψεύτικα: — Μά' ούτε αυτή είναι σίγουρη! είπε. Ο Βέρτης έπλεε τώρα σε πέλαγος ευτυχίας φρόντισε να συγκρατηθεί: — Ότε θα πιούμε στην ευκαιρία του τόσο συμπαθητικού νεαρού ζεύγους... Ε, Λίλιαν;... Στο μεταξύ ήρθε η σαμπάνια. Ο καμαριέρης την άνοιξε στέλνοντας το φερό με πάταγο κατά τον ούρανο, έβαλε στα ποτήρια, ο Βέρτης σήκωσε το δικό του με το ούισκυ: — Να είσαστε πάντα ευτυχισμένοι... Και να ζήσετε μ' αγάπη κι' όμορνια! Η Καίτη ήταν τόσο χαρούμενη τώρα με όσα είχε πετύχει, που παρά λίγο να δακρύσει με τις ευχές... Άλλα δεν έμειναν πολύ μετά τη σαμπάνια. Σηκώθηκαν να φύγουν... Η Καίτη πρώτη. Τη συνόδευσε ως το ασανσέρ ο Βέρτης: έπειτα έρχόταν ο Παύλος και τελευταία η Λίλιαν. Στην πόρτα του μικρού σπιτιού της ταρατσάς τον ζύγωσε για να του ψιθυρίσει άστρατιά σ' αυτή: — Θα τα πούμε έμεις οι δυο! Όταν η Λίλιαν κι' ο Βέρτης μέινανε μονάχοι της είχε γελάνος: — Πού πάς, παιδί μου, και τους ανακαλύπτεις κάτι τέτοιους ανθρώπους!... Μου φάνηκαν πολύ άστείοι και οι δυο... — Δε λέω γελοίιο! — έκαμε απόπληνητική η Λίλιαν. — Άλλα γι' αυτήν η υπόθεσι δεν είχε τελειώσει καθόλου. Τώρα μόλις άρχισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ' Τά μεγάλα μέσα

Η Καίτη κατέκρινε τρικλίζοντας από το μέγαρο Βέρτη. Η σαμπάνια, που κελαιδούσε πριν στα ποτήρια, τώρα κελαιδούσε στο κεφάλι της κι' έλεγε τα πιο τρελλά τραγούδια. Άλλα δεν ήταν μονάχα η σαμπάνια που τραγουδούσε. Άκόμα πιο τρελλά τραγούδια της έλεγε η καρδιά της για τη σταθερότητα που είχε δείξει ο Παύλος στις αποφάσεις που είχαν πάρει να βγάλουν από τη ζωή τους τη Λίλιαν που είχε προσπαθήσει να μη και να τη χαλάσει. Ένοιωσε το δυνατό μπράτσο του αγαπημένου της να τη στηρίζει στο δρόμο, μεθυμένη από τη σαμπάνια και τη νίκη της... Κι' όταν, πριν τη συνδεμένη ως το σπίτι της, πέρασαν από το διαμερισμάκι του Παύλου, ανάμεσα στα περσιμισμένα των φίλων, η φωνή της, αλλαγμένη, σαν παιδιού, που το κάνουν και πονεί, ψιθύριζε κάθε τόσο: — Άντρούλη μου... άντρούλη μου!... Η Λίλιαν όμως είχε τραγανένον ύπνο. Δεν της άρεσε καθόλου η δύναμη του χαρακτήρα πουδίζει η Καίτη και η επιβολή της στον Παύλο. Της χάλασε τα σχέδια. Αυτή θα ήθελε, και για να αποκοιμίση κάθε ύποψια του άντρός της και για τον κόσμο, να 'δεχθούν να τους στεφανώσουν με πομπή και παράταξι και να παρουσιάζεται πρώτη φίλη και προστάτιστα του ζευγαριού... Έβλεπε όμως τώρα, ότι, με το χαρακτήρα της Καίτης το παιγνίδι αυτό ήταν αδύνατο: «Είναι λαϊκό γυναικείο» — έλεγε μέσα της γι' αυτήν — ικανό να μού κάνει φοβερές ιστορίες! Μακρύα!... Κι' άρχισε να δουλεύει καινούργιο σχέδιο...

Όταν ο Παύλος πήγε, την άλλη μέρα στο γραφείο του βρήκε πάνω στο τραπέζι του ένα γραμματάκι. Τ' άνοιξε, ξαφνιάστηκε από το λεπτό άρωμα και το φινό γραψίμο, που του ήταν άγνωστο: «Η κυρία της πολυκατοικίας — έλεγε — σας περιμένει στις έπτάμιου (και σημειώνει δρομο και αριθμό) για μια σπουδαία ανακοίνωση, σχετικά με το κτίριο». Διάβασε και ξαναδιάβασε αυτά τα λίγα λόγια, έβαλε το γραμματάκι στο πορτοφόλι του συλλογισμένος και δεν μπόρεσε ν' αρχίσει να δουλεύει... Ήταν αδύνατο να συγκεντρωθ... Τί το σπουδαίο είχε να του ανακοινώσει; Και για ποιο πράγμα;... Βασάνιζε το μυαλό του ως το μεσημέρι που θάρχετο η ώρα να φύγει από το γραφείο, να κατέβη στο δρόμο, να πάει να ιδη που ήταν ακριβώς αυτό το μέρος που τον προσκαλούσε... Κατέβηκε, πήρε γρήγορα ταξί, έδωσε τη διεύθυνση, για να ιδη, με μεγάλη του εκπληξη, ότι τον καλούσε σ' ένα σπιτάκι πίσω

από το μέγαρο Βέρτη, στη γωνιά του μικρού κήπου, πουβλιντε σ' ένα στενό. Σκεπασμένο με μια παλιά, βερμμένη μπουκαδιλία, που είχε κλαρώσει πάνω στη σκεπή του... Πληρώσε το ταξί και μπήκε στο στενό, πολύ περσιέρος... Το σπιτάκι είχε δυο παράθυρα στην πρόσοψη, στη γωνία του κήπου. Η μία πλευρά του ακουμπούσε στην πλαγινή πολυκατοικία, κι' από την άλλη και πέρα συνεχιζόταν με ψηλά, σιδερένια μαύρα κάγκελα, πουκλειναν τον κήπο ως τον τοίχο του άλλου σπιτιού, που ακουμπούσε το μέγαρο. Στα κάγκελα ήτανε κλαρώμενα αγκυλωμένα, μπουκετιέρες και άγρια, κίτρινα γίασεμια... Πάνω απ' αυτό τον πυκνό φράχτη ξεχωρίζαν οι φυλλωσιές από ένα θάμνο, μια πορτοκαλιά και δυο νεραντζιές με τα φλογόχρυσά νεραντζία τους που στόλιζαν ανασπίντεχα το στενό... Μια σιδερένια πόρτα, στεφανωμένη με πρασιναδες, η πόρτα του κήπου, είχε τον άριθμό του μικρού σπιτιού. Και απ' αυτή την πόρτα, μονάχα, μπορούσε να ρίξη κανένας μια ματιά στο εσωτερικό του κήπου. Έβλεπε τότε τη σκάλα και το φωταγωγά της μεγάλης μονοκατοικίας Βέρτη και τη λεπτομέρεια ότι το μικρό σπιτάκι έπικρινωνόσε, από το πίσω μέρος, με το κάτω πάτωμα της μονοκατοικίας. Αντίκρυ από το σπιτάκι, στο βάθος της άλλης μεριάς του κήπου, φαινόταν η πόρτα του γκαράζ, όπου ώδηγούσε ασφαλτοστρωμένος διάδρομος, πλασιωμένος με τη χλόη του περιδολιού. Ο Παύλος, στην κατόπτευση πουκανε, έδε περνώντας το μικρό σπιτάκι, στο παρθένο, μια ηλικιωμένη γυναίκα, με γκριζά μαλλιά και χλωμό, ήρεμο πρόσωπο. Του φάνηκε πως τον κτύπαζε περίεργα, ότι χαμογελούσε αδιόρατα κι' αινιγματικά! άκόμα και ότι ήξερε το σκοπό που περνούσε από το στενό δρομάκι. Ποιό ήταν αυτό το πρόσωπο και τί γύρευε στο σπιτάκι που τον καλούσε η Λίλιαν για το βραδάκι;... Η παρουσία του τον μπέρδευε πολύ, δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτα. Η συνθησιμένη συνάντησή του με την Καίτη, στις δυο πούφευγε για φαί από το γραφείο, ήτανε λίγο παράξενη. Εκείνη ζεστή ακόμα από τα χείλια της νύχτας, ήτανε το πιο ευτυχισμένο κορίτσι, που είναν σίγουρα για την αγάπη του άντρα που λατρεύει και σίγγει παράφορα στην αγκαλιά του με σδυσμένη πνοή... Αυτός όμως ήτανε πάλι ταραγμένος, ανήσυχος, με το σίσθημα της ένοχής που τον βασάνιζε. Η πρώτη του σκέψη και φυσική διάνθεσι ήτανε να της φανερώσει το γραμματάκι, να της τα πη δα... Ποσο θα έκαλάρωνε!... Και όμως δεν τόκανε... Η εικόνα της Λίλιαν με τη μόβ τουαλέττα, μέσα στο μεθυστικό

περιβάλλον της λουλουδισμένης ταρατσάς, κάτω από την καλοκαιρινή αστροφρογία, και μέσα στους καμουφλαρισμένους έμμεσους φωτισμούς των κρυμμένων στα κροσσια λαμπριώνων είχε μείνει μέσα του τυπωμένη. Χωρίς να το νοιώθη, χωρίς να το υποπτεύεται καν, είχε υποσθή τη γοητεία της. Η φωνή της, η βαθεία φωνή της κοντραλτάς, βελούδινες δοξαριές βιολοντσέλου, δεν έρευγε ποτέ από τ' αυτό του... Και έπειτα τον δούλευε η περιέργεια: Τί θα είχε να του πη η Λίλιαν, το βραδάκι; Δε ζούσε παρά γι' αυτή την ώρα: Έπτά και μισή!... Δε φανέρωσε στην Καίτη τίποτα. Και όταν αυτή, μετά το φαί — έφαγαν μαζί στο σπίτι της — που αποτραβήχτηκαν, κατά τα συνθησιμένα, η μητέρα της κι' ο Ντίνας, για να τους αφήσουν μονάχους, του πήρε το αγαπημένο πρόσωπο άναμεσα στις παλμούς της και κυττάζοντας τον μ' αφάνταστο πόθο του ψιθύρισε: — Θέλω να ρθης χωρίς το βράδυ... Τόλμησε, την ιερή αυτή στιγμή, να της πη ψέμματα: — Άποψε δε θα μπορέσουμε... — Γιατί; — ρώτησε αυτή, με μεγάλη άπορία. — Μ' έχει καλέσει ο νομορραφικός να διειπνήσουμε μαζί έξω!... — Δεν έρεει αυτός, ότι είσαι άρραβωνισμένη;... — Ασφαλώς. — Τότε δεν είναι καθόλου ευγενικός, να του πης εκ μέρους μου... Γιατί μπορούσε να με καλέσει κι' έμένα!... — Μά... φοβήθηκε ίσως μήπως πλήξης... γιατί έχουμε να μιλήσουμε για κάτι έργα, που θ' άρχισουμε την έρχομένη βδομάδα... — Μου φαίνεται, ότι θα τα μισήσω αυτά τα έργα — έκαμε, χαριτωμένα, η Καίτη. — Α, όχι — της είπε με βιασμένο χαμόγελο — δεν θ' αμω πής τώρα, γλυκό μου κορίτσι, πως πρέπει να παραιτηθώ κι' από τη θέσι μου!... — Θα στο πώ... Θα στο πώ... Θα στο πώ... — του φώναζε σαν πεισματωμένο παιδί. Και τον φίλησε στο στόμα, με μακρεία συνέχεια, όπως στα φίλμ. Δεν πρόσεξε όμως, ότι στο μέτωπό του είχε φυτρώσει ψιλός-ψιλός ιδρώτας. Τον είχε αποδώσει στη ζέστη, ενώ ήτανε κρύος, παγερός. Τούκανε τόσο κόπο να της ληψέμματα! Έκλεινη την ώρα θάθελε ν' άνοιγε η γη και να τον κατάνει... Στις έπτάκι και μισή δεν είχε ακόμα καλά σκοτεινιάσει στον κήπο, στην πίσω μεριά της μεγάλης μονοκατοικίας των Βέρτη. Όσοσο τα δέντρα, η μεγάλη μπουκαδιλία και οι αναρριχώμενες προσινάδες στα κάγκελα, έρχιχαν τέτοιους πυκνούς ίσκιους, που έ-

—Θέλω ναρθης χωρίς το βράδυ... του είπε η Καίτη.

κανον πολύ μουντό το μενεξέλι μούχρωμα του δειλινού. Ο Παύλος βάδισε σύρριξα στα κάγκελα, βρήκε την πόρτα του κήπου ανοιχτή, γλιστρησε μέσα και προχώρησε δεξιά ως την πόρτα του μικρού σπιτιού... Μά, πριν προλάβει να χτυπήσει το κουδούνι της, η πόρτα άνοιξε κι' ένα τσιμέντο γυναικόειο χέρι τον άρπαξε και τον τράβηξε μέσα βιαστικά, ενεργητικά...

Βρέθηκε μπροστά στη Λίλιαν, με μία ρόμπα άρσαντέ, με φαρδιά κι' ανοιχτά μανίκια, που άφηναν να φαίνονται τα ολόλευκα μπράτσα της. Ήτανε τόσο ζαλισμένος, όμως, που δεν είδε τίποτα απ' όλα αυτά. Η Λίλιαν τον τράβηξε απαλά από το χέρι.

— Ακολουθήστε με — είπε — έχουμε να μιλήσουμε...

Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά, που την άκουγε σαν να μην ήταν δική του, σαν ναρχόταν ο ήχος απ' έξω. Όλα του φαινόταν μυστηριώδη... Βρισκότανε σε μία μικρή τραπέζια λαϊκού και μάλλον φτωχικού σπιτιού, με στοιχειώδη επίπλωσι, λαϊκά κάδρα κι' έναν καθρέφτη με φαρδιά χρυσή κορνίζα, σκεπασμένη με τουλί... Δεν καταλάβαινε τίποτα...

Πέρασαν άμεσως σε μία λαϊκή κρεβατοκάμαρα με κρεβάτι σιδερένιο και, από πάνω ένα εικονοστάσι καρυδένιο μ' αναμένο καντήλι. Η άπορία του Παύλου κορυφώθηκε όταν μπήκανε σε μία στενούμα κρη κάμαρη που ήταν γεμάτη παλιά χαλιά διπλωμένα στοίβες και παλιά επίπλα τραυματισμένα, πολυθρόνες, καναπέδες, κανόνες, το ένα πάνω στ' άλλο ίσαμε το ταβάνι. Αυτά όλα άφηναν μόλις ένα στενό περάσμα στη μέση...

Ακόμα μεγαλύτερη άπορία δοκίμασε όταν η Λίλιαν, ανοίγοντας, με πολύ δυσκολία, μ' ένα βαρύ κλειδί που κρεμόταν στον τοίχο, μία βαρεία πόρτα σιδεροδεμένη, τον κατέβασε μ' επτά πέτρινα σκαλάκια, σ' ένα χώρο υπόγειο, ένα διάδρομο κατασκότεινο. Τον κρατούσε από το χέρι και τον τράβηξε σε σά λάφυρο, κάποιου παράξενου αγώνα, μάγισσα, στο άκρο της. Και δε γύρισε το κουμπί του ηλεκτρικού παρά μονάχα όταν έφτασε στην άκρη του διαδρόμου, λέγοντας από μέσα της: «Αυτό, κυρίε, δε θα σου το συχωρήσω ποτέ!...». Γιατί σ' όλη τη διαδρομή, στα σκοτεινά, περίμενε την εσφυρική έφοδο του... Πρόσμενε να την αρπάξει, να τη σφίξει επάνω του, να πάρει με βία και λαχτάρα, ό,τι δεν θα είχε καμμιάν

αντίρρηση να του δώσει. Άλλα περίμενε μάταια και το θεώρησε σαν τη μεγαλύτερη προσβολή που θα μπορούσε να της γίνει.

Ο Παύλος κατάλαβε, ότι όλο αυτό το υπόγειο ήταν ένα σύστημα από μικρές αποθήκες και κελάρια και μονάχα δε μπορούσε να εξηγήσει τη λαϊκή κατοικία που ήτανε στην πρόσωψη... Μά, ξαφνικά, ήρθε να προστεθεί καινούργια έκπληξι. Βρισκόταν μπροστά σε μία πόρτα, καρφωμένη καθώς πάτησε όμως η Λίλιαν ένα δυσκολοδιάκριτο κουμπί, σαν κουδούνιο, που ήτανε στο πρεβάτι, βαμμένο με το ίδιο χρώμα, το ένα φύλλο άνοιξε προς τα μέσα και, θαμπωμένος, είδε ο Παύλος μία πολυτελέστατη κάμαρη, σχεδόν παραμυθένια, φαντασμαγορική.

— Περάστε — του είπε γελαστά. Και τον ακολούθησε.

— Εδώ — πρόσθεσε — είναι το ιδιαίτερο βασίλειό μου... Έδώ καταποντίζομαι, όταν θέλω να εξαφανισθώ... Αυτό το κρησφύγετο δεν το ξέρει κανείς... ούτε μία γρή, που καθεται σ' αυτό το σπιτάκι, στην πρόσωψη. Γιατί αυτή η πόρτα, που βλέπετε, φαίνεται καρφωμένη κι' αυτό το πορτάκι που άνοιξαμε, όταν κλείση, δεν ανοίγει πια παρά μονάχα από μέσα και μονάχα όταν θέλω εγώ...

Έδωσε μία με το χέρι της κι' έσπρωξε το ανοιχτό φύλλο προς τα έξω κι' αυτό έκλεισε αυτόματα, αφήνοντας έναν ήχο μεταλλικό, σαν από ελατήρια, που εδούλευσαν για μία στιγμή.

— Τώρα — είπε — είμαστε σαν κλεισμένοι σε τάφο, χαμένοι από τον κόσμο, κανείς άλλος έξω από το Θεό δεν ξέρει την ύπαρξί μας εδώ κάτω... Μπροστά είν αυτό το σπιτάκι που είδατε και πίσω μας σκοτεινές αποθήκες... Αυτό ήτανε κατοικία του παππού, μ' ένα ωραίο και μεγάλο περιβάλλον, που δε σώζεται παρά αυτό το κοιμητάκι που περάσατε... Απ' αυτόν κληρονομήσαμε το περιβάλλον και την κατοικία... Ένα μέρος πουλίζαμε, στο άλλο χτίσαμε τη μονοκατοικία...

— Κι' αυτό το σπιτάκι μπροστά; — ρώτησε ο Παύλος, περιέργως να μάθει για την ηλικιωμένη γυναίκα, που είχε ιδί στο παράθυρο.

— Αυτά τα δωμάτια ο παππούς, στη διαθήκη του τ' άφησε για κατοικία έφ' όρου ζωής σε μία υπηρέτρια που είχε και το κοριτσάκι της, που ήτανε τότε βρέφος όκτώ μηνών... Αυτό το βρέφος είναι σήμερα...

μία χηρα πενήνταοκτώ ετών, άκληρη και μονάχη... Ζη με κάτι τι το μήνα που της δίνω εγώ... Κάθε φορά, που θέλω να κατέβω στο καταφύγιο μου τη στέλνω σε δούλες έξω... κι' έτσι δεν υπάρχει τρόπος να μάθω ποτέ ούτε την ύπαρξί του!... Έδώ είμαι τέλεια απομονωμένη... Ζω την πραγματική δική μου ζωή μακριά από κάθε βέβηλο μάτι... Το μόνο δυσάρεστο είναι, ότι αυτό το υπόγειο, έπειδή ποτέ δεν το είδε ο ήλιος, μυρίζει κάπως άσχημα... Άλλα έχω το αντιφάρμακο... Θ' ανάψω μία στιγμή τα «μπύλ - παρφαίν»... Μου επιτρέπετε;... Θά ιδίτε, ότι αλλάζει άμέσως η ατμόσφαιρα...

Και τον άφησε, για μία στιγμή, σαστισμένος, γεμάτος έκπληξι κι' απορίες, για να βάλει φωτιά, σε κάτι κομψοτεχνημένα δοχεία, ανατολίτικης πλαστικής, είδος θυματήρια με βολικά κουμπάκια, γεμάτα τρύπες για να βγαίνει ο άρωματισμένος καπνός... Ήτανε τοποθετημένα, κατάχαμα, στο πάτωμα, στις τέσσερις γωνίες της κάμαρης. Κι' ένα μεγάλο, πλάι σ' ένα δίδανι με πολλά μαξιλάρια... Η Λίλιαν τους σήκωνε το καπάκι και μ' ένα χρυσό αναπτήρα έβαζε φωτιά σε κάτι τετράγωνα κομμάτια από συμπαγές οινόπνευμα. Κι' έπειτα έριχνε, πάνω στη φλόγα, κομμάτια από επίτηδες δουλεμένο ήλεκτρο, που παίρισε στη στιγμή φωτιά και καίγονταν άργα, με πλούσιο άρωματικό θυμίαμα...

Ο Παύλος την παρακολούθησε ως ένα σημείο. Μά γρήγορα τον τράβηξε η περιέργεια, να ιδί τα καδέκαστα της παραξενής αυτής κάμαρας, που ήτανε βαμμένη κάτω από τη γη. Ό,τι τράβηξε πρώτο την προσοχή του ήτανε ένα μεγάλο δίδανι από μαύρο βελούδο, με πολλά μαξιλάρια, μαύρα κι' αυτά... Έπιασε ολόκληρη τη μία πλευρά της κάμαρης, αλλά δεν ήτανε κολλημένο στον τοίχο. Άφηνε απ' αυτόν αρκετή απόσταση, και πίσω ακουμπισμένο, ήτανε κάτι παλαιοι καθρέφτες, αραδιασμένοι, τάχα στην τύχη.

Οι τοίχοι της κάμαρης ήτανε ντυμένοι με μπροκάρ χρώμα παλιό χρυσάφι, με μία μπαρνούρα μαύρη και μαύρες απόπλικες με κρυστάλλινα σκουλαρίκια. Δύο ψηλά μανουάλια, με χωνιά μονόφωτα, σκούρτιζαν κατά πάνω το φως, δεξιά κι' αριστερά του δίδανιού κι' άφηναν το κάτω μέρος σ' υποβλητική σκιά, πούδινε στο σύνολο την ιεροπρέπεια βαμμού. Στα πόδια του δίδανιού μία άσπρη αρκούδα άπλωνε το τομάρι της, σε μαύρο πλαίσιο, με το στόμα της ανοιχτό, πορφυρό, με κάσταρα μυτερά δόντια και γυάλινα μάτια...

Τώρα τα μαλλιά της παραμέρισαν καθώς πλησίασε περισσότερο και το τρυφερό μάγουλό της ακούμπησε πολύ άσφρα στο δικό του: — Προβλέπω, ότι, από δω και πέρα — συνέχισε η Λίλιαν, σαν να μη συνέβαινε τίποτα — δεν θα μπορεί να χτιστεί πολυκατοικία, σε σχετικά κεντρικό μέρος, χωρίς μία στοά για μαγαζιά... Οι μωραμένοι καπνοί του ήλεκτρου είχαν αρχίσει να πλημμυρίζουν την ατμόσφαιρα. Και καθώς τους ανάσαιναν, μία γλυκιά ζάλη τους κυριεύε, μία αίσθησις κί παραόρμησι άρχισε να τους οιστριλάτη. Η Λίλιαν άκουγε να γίνεται, στιγμή με στιγμή, πιο βαρεία η ανάσα του Παύλου, όπως ένοιωθε και τη δική της... Ένοιωσε το χέρι του νέου ν' απλώνεται προς τη μέση της σ' ένα κίνημα ακούσιο και ν' αποτραβιέται πάλι.

— Μά τι περίεργη οίκοδέσποινα είμαι άποψε — φώναξε — σάς καλά για συνεργασία και δε σάς βγάζω τίποτα!... Σηκώθηκε απότομα και πήγε σ' ένα μικρό μπαράκι, κινητό με πολύχρωμες μπαλάνες κάτω από τα κρυστάλλα του. Το τράβηξε κοντά στο γραφείο, σήκωσε το σκεπάσμα και ρώτησε: — Τι να σάς δώσω;

Ο Παύλος έκανε πώς σκέπτεται. Δε σήκωνε όμως τα μάτια του από το θέαμα που του προσεζόντανε. Η ρόμπα της Λίλιαν είχε ανοίξει και τον έωναν άγρια είχε προβάλει, μ' όλη τη γοητεία της τελειότητας. — Δώστε μου, ό,τι θέλετε!... — Θέλετε να δοκιμάσετε αυτό που θα πάρο κι' εγώ;... — Τι είναι;... — Μιά βανίλια... — Προσέχετε μονάχα — πρόσθεσε γελώντας — μη σάς πετύχει αυτό το βέλος!... Τούδειξε, αντίκρυ, έναν όμορφο έρωτι-

δέα, μ' ανοιχτά φτερά, που είχε τεντωμένη τη χορδή του τόξου του και σαν να τον σημάδευε από τον αντίκρυνό τοίχο. Ήτανε κι' αυτός αντίγραφο κουβαλημένο από μουσείο.

— Καλά που μου το είπατε — έκαμε ο Παύλος, χαμογελώντας — να φυλαχτώ!

Η Λίλιαν τράβηξε ένα συρτάρι του γραφείου κι' έβγαλε να βρή κάτι χαρτιά... Καί τώρα μόλις ο Παύλος έβλεπε, καθώς καθότανε πλάι της, ότι κάτω από την αριζαντή ρόμπα δε φορούσε σχεδόν τίποτα: Κάτι χαριτωμένα πασουμάκια από άρζαντο λαμέ, άφηναν να φαίνονται τα περιποιημένα και καλοδαμμένα, κοράλλινα νυχάκια των ποδιών της.

Τα χαρτιά βρέθηκαν, έκλεισε το συρτάρι και τ' άνοιξε μπροστά του: — Να γιατί σάς κάλεσα, αγαπητέ μου!

Θα ήτανε μεγάλο λάθος να φαντασθήτε, ότι εγκατέλειψα πραγματικά την ιδέα της πολυκατοικίας... Αν η μνηστή σας είναι τρελλή και θέλει να σάς καταστρέψει... Δεν θα τρελλαθώμε όλοι μαζί της!... Άφου μπορεί και σάς κάνει ό,τι θέλει και δεν τολμάτε ούτε το επαγγελματικό σας στάδιο να κανονίσετε κατά το συμφέρον σας, αλλά πρέπει να το υποτάξετε στα καπρίτσια της, σκέπτεται, τη νύχτα — γιατί σάς σκέπτομαι, δεν το κρύβω — ότι πρέπει να καμουφλάρομε την υπόθεσι... Δεν έχετε κανένα καλόν εργολάβο ν' αναθέσουμε την πολυκατοικία, πάνω σε δικά σας σχέδια, χωρίς να φαίνεσθε σεις... Και... άργότερα, όταν θα στεφανωθήτε και θα ήσυχαση, φαντάζομαι, μπορείτε να βάλετε τ' όνομά σας, να λανσαρισθήτε... Μπορείτε, μάλιστα, να μη το βάλετε και καθόλου, αν δούμε ότι δεν κατευνάζεται το θηρίο... — Κι' αυτά τα χαρτιά; — ρώτησε ο Παύλος.

— Αυτά τα χαρτιά — έκαμε η Λίλιαν — είναι δυο εκροκίς πουίκανα μόνη μου, χθες τη νύχτα, για να σάς βοηθήσω... Κι' έγειρε πάνω του για να του δείξη, ακουμπώντας το γυμνό της μπράτσο στο δεξί του χέρι: — Νά... αυτή είναι η κατοψία... την έχω σκιτσάρει πρόχειρα... Έσείς δε της δώσατε αρχιτεκτονική γραμμή... Τα μαλλιά της ακούμπησαν στο μάγουλό του, απαλά, μεταξίνα. Και τότε μονάχα παρατήρησε, ότι ήτανε λυτά και ξεπλεχτά.

— Αυτές οι δυο γραμμές, που βλέπετε δω πέρα, παράλληλες... είναι μία στοά με μαγαζιά...

Τώρα τα μαλλιά της παραμέρισαν καθώς πλησίασε περισσότερο και το τρυφερό μάγουλό της ακούμπησε πολύ άσφρα στο δικό του: — Προβλέπω, ότι, από δω και πέρα — συνέχισε η Λίλιαν, σαν να μη συνέβαινε τίποτα — δεν θα μπορεί να χτιστεί πολυκατοικία, σε σχετικά κεντρικό μέρος, χωρίς μία στοά για μαγαζιά... Οι μωραμένοι καπνοί του ήλεκτρου είχαν αρχίσει να πλημμυρίζουν την ατμόσφαιρα. Και καθώς τους ανάσαιναν, μία γλυκιά ζάλη τους κυριεύε, μία αίσθησις κί παραόρμησι άρχισε να τους οιστριλάτη. Η Λίλιαν άκουγε να γίνεται, στιγμή με στιγμή, πιο βαρεία η ανάσα του Παύλου, όπως ένοιωθε και τη δική της... Ένοιωσε το χέρι του νέου ν' απλώνεται προς τη μέση της σ' ένα κίνημα ακούσιο και ν' αποτραβιέται πάλι.

— Μά τι περίεργη οίκοδέσποινα είμαι άποψε — φώναξε — σάς καλά για συνεργασία και δε σάς βγάζω τίποτα!... Σηκώθηκε απότομα και πήγε σ' ένα μικρό μπαράκι, κινητό με πολύχρωμες μπαλάνες κάτω από τα κρυστάλλα του. Το τράβηξε κοντά στο γραφείο, σήκωσε το σκεπάσμα και ρώτησε: — Τι να σάς δώσω;

Ο Παύλος έκανε πώς σκέπτεται. Δε σήκωνε όμως τα μάτια του από το θέαμα που του προσεζόντανε. Η ρόμπα της Λίλιαν είχε ανοίξει και τον έωναν άγρια είχε προβάλει, μ' όλη τη γοητεία της τελειότητας. — Δώστε μου, ό,τι θέλετε!... — Θέλετε να δοκιμάσετε αυτό που θα πάρο κι' εγώ;... — Τι είναι;... — Μιά βανίλια... — Προσέχετε μονάχα — πρόσθεσε γελώντας — μη σάς πετύχει αυτό το βέλος!... Τούδειξε, αντίκρυ, έναν όμορφο έρωτι-

δέα, μ' ανοιχτά φτερά, που είχε τεντωμένη τη χορδή του τόξου του και σαν να τον σημάδευε από τον αντίκρυνό τοίχο. Ήτανε κι' αυτός αντίγραφο κουβαλημένο από μουσείο.

— Καλά που μου το είπατε — έκαμε ο Παύλος, χαμογελώντας — να φυλαχτώ!

Η Λίλιαν τράβηξε ένα συρτάρι του γραφείου κι' έβγαλε να βρή κάτι χαρτιά... Καί τώρα μόλις ο Παύλος έβλεπε, καθώς καθότανε πλάι της, ότι κάτω από την αριζαντή ρόμπα δε φορούσε σχεδόν τίποτα: Κάτι χαριτωμένα πασουμάκια από άρζαντο λαμέ, άφηναν να φαίνονται τα περιποιημένα και καλοδαμμένα, κοράλλινα νυχάκια των ποδιών της.

Τα χαρτιά βρέθηκαν, έκλεισε το συρτάρι και τ' άνοιξε μπροστά του: — Να γιατί σάς κάλεσα, αγαπητέ μου!

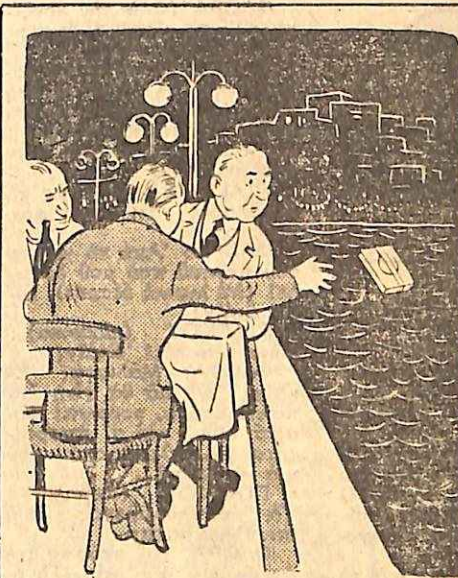
Θα ήτανε μεγάλο λάθος να φαντασθήτε, ότι εγκατέλειψα πραγματικά την ιδέα της πολυκατοικίας... Αν η μνηστή σας είναι τρελλή και θέλει να σάς καταστρέψει... Δεν θα τρελλαθώμε όλοι μαζί της!... Άφου μπορεί και σάς κάνει ό,τι θέλει και δεν τολμάτε ούτε το επαγγελματικό σας στάδιο να κανονίσετε κατά το συμφέρον σας, αλλά πρέπει να το υποτάξετε στα καπρίτσια της, σκέπτεται, τη νύχτα — γιατί σάς σκέπτομαι, δεν το κρύβω — ότι πρέπει να καμουφλάρομε την υπόθεσι... Δεν έχετε κανένα καλόν εργολάβο ν' αναθέσουμε την πολυκατοικία, πάνω σε δικά σας σχέδια, χωρίς να φαίνεσθε σεις... Και... άργότερα, όταν θα στεφανωθήτε και θα ήσυχαση, φαντάζομαι, μπορείτε να βάλετε τ' όνομά σας, να λανσαρισθήτε... Μπορείτε, μάλιστα, να μη το βάλετε και καθόλου, αν δούμε ότι δεν κατευνάζεται το θηρίο... — Κι' αυτά τα χαρτιά; — ρώτησε ο Παύλος.

— Αυτά τα χαρτιά — έκαμε η Λίλιαν — είναι δυο εκροκίς πουίκανα μόνη μου, χθες τη νύχτα, για να σάς βοηθήσω... Κι' έγειρε πάνω του για να του δείξη, ακουμπώντας το γυμνό της μπράτσο στο δεξί του χέρι: — Νά... αυτή είναι η κατοψία... την έχω σκιτσάρει πρόχειρα... Έσείς δε της δώσατε αρχιτεκτονική γραμμή... Τα μαλλιά της ακούμπησαν στο μάγουλό του, απαλά, μεταξίνα. Και τότε μονάχα παρατήρησε, ότι ήτανε λυτά και ξεπλεχτά.

— Αυτές οι δυο γραμμές, που βλέπετε δω πέρα, παράλληλες... είναι μία στοά με μαγαζιά...

Τώρα τα μαλλιά της παραμέρισαν καθώς πλησίασε περισσότερο και το τρυφερό μάγουλό της ακούμπησε πολύ άσφρα στο δικό του: — Προβλέπω, ότι, από δω και πέρα — συνέχισε η Λίλιαν, σαν να μη συνέβαινε τίποτα — δεν θα μπορεί να χτιστεί πολυκατοικία, σε σχετικά κεντρικό μέρος, χωρίς μία στοά για μαγαζιά... Οι μωραμένοι καπνοί του ήλεκτρου είχαν αρχίσει να πλημμυρίζουν την ατμόσφαιρα. Και καθώς τους ανάσαιναν, μία γλυκιά ζάλη τους κυριεύε, μία αίσθησις κί παραόρμησι άρχισε να τους οιστριλάτη. Η Λίλιαν άκουγε να γίνεται, στιγμή με στιγμή, πιο βαρεία η ανάσα του Παύλου, όπως ένοιωθε και τη δική της... Ένοιωσε το χέρι του νέου ν' απλώνεται προς τη μέση της σ' ένα κίνημα ακούσιο και ν' αποτραβιέται πάλι.

— Μά τι περίεργη οίκοδέσποινα είμαι άποψε — φώναξε — σάς καλά για συνεργασία και δε σάς βγάζω τίποτα!... Σηκώθηκε απότομα και πήγε σ' ένα μικρό μπαράκι, κινητό με πολύχρωμες μπαλάνες κάτω από τα κρυστάλλα του. Το τράβηξε κοντά στο γραφείο, σήκωσε το σκεπάσμα και ρώτησε: — Τι να σάς δώσω;

Με μια μεγαλοπρεπή χειρονομία πετάξε το κουτί με τα πούρα στη θάλασσα...

Αθηναϊκές μεδυσμενες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πούρα στη θάλασσα!

Αν επικρατούσε η συνήθεια να κατασώζονται και οι μουσικοσυνθέτες σε κατηγορίες, όπως οι πυγμάχοι, ο Μιχάλης Σουγιούλ θα έπαιρνε μοιραίως το προβάδισμα σε μία καινοφανή κατηγορία, των «σούπερμεταβάρων» βαρών.

Γιατί διαθέτει αναμφισβήτητα δύο τεράστιους όγκους: όγκον έργασίας και όγκο σώματος!

Είνε ο παραγωγικότερος ίσως συνθέτης έλαφράς μουσικής κι' επί χρόνια ολόκληρα τροφοδοτεί με μεγάλες έπιτυχίες τα θέατρα, τα κέντρα, το ραδιόφωνο, τα γραμμόφωνα και τις... ρομπιές. Κι' άσφαλώς ούτε κι' ο ίδιος δεν θα θυμάται πια πόσα τραγούδια έχει γράψει. Βαλσάκια, ταγκό, ρομπιές, σάμπες, μιγικίνι, ρομάνς, χασάπικα, ζεϊμπέκικα, σέρβικα, για όλα τα γούστα, για όλες τις ηλικίες, για όλες τις ψυχολογίες.

Όσο για τον δεύτερο όγκο του — τον σωματικό — είνε κι' αυτός ανυπερβλήτος. Άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι ο Σουγιούλ δεν έχει και τις... αδυναμίες του. Αδυναμία για το καλό φαί, αδυναμία για το καλό ποτό, αδυναμία για τα καλά πούρα.

Κι' αυτήν ακριβώς την τελευταία αδυναμία του — για τα καλά πούρα — έκαμε ταλλευθήκανε ο Χρυστός Γιαννακόπουλος και ο Θεόδωρος Παπαδόπουλος και τον «δουλέψανε» εξαντλητικά.

Πάνε τώρα εξη χρόνια περίπου από τότε. Ένα βράδυ κάποιον κέντρο του Πειραιώς οργανώσε προς τιμήν του Παπαδόπουλου μία καλλιτεχνική βραδιά, στην οποία, όπως είνε φυσικό, προσκλήθηκαν εγκαίρως όλοι οι «μακταντάσες».

Και το «δουλέψαν» που σχεδίασαν εις βάρος του Σουγιούλ συνίστατο στα εξής: Ο Χρυστός Γιαννακόπουλος θ' αγοράζε δῆθεν ένα κουτί έκλεκτα πούρα της Αδάνας για να τα προσφέρει στον «τιμώμενο» καέστρο και φίλο. Και ο άπαόεκτης που ήγεμονικό δώρο δεν θα προσέφερε κανέ να πούρο σ' αυτόν... πουμερμάνη Σουγιούλ, που, φυσικά, θα διεμαρτύρετο έντονα, θα τον αποκάλυψε «σιγικούπη», «γύφτο», «έξηναδέλων» κλπ. κλπ.

Κι' άφου θα τον «σουλάρανε» ώσπου να τον χορτάσουν, θα του απέκαλυπταν ότι έπρόκειτο για... τιμωρών «δουλέψαν». θ' άνοιγαν το κουτί με τα «πούρα» και θα του προσέφεραν να καπνίση τα... χαρτιά με τα οποία θα ήταν παρανεμμένο.

Τα πάντα, λοιπόν, έξετελέσθησαν βάσει του «προδιαγεγραμμένου σχεδίου». Τελευταίος στον όρισθέντα τόπον συγκεντρώ-

σεως — θα πήγαιναν στον Πειραιά όλοι μαζί, έκτος του Παπαδόπουλου που είχε κατέβει από πολύ νωρίς — κατέβασε ο Χρυστός Γιαννακόπουλος, κροαδίνοντας έπιδεικτικώς το πολυτελές άμπαλλαρισμένο κουτί.

— Τ' είν' αυτό; ένδιεφάρθηκε ο Σουγιούλ.

— Τίποτα, κάτι πούρα, του εξήγησε άδιάφορα ο εύγενής «δωρητής».

— Τι μου λές; Πούρα; Και είνε από τα άλλα — άλλα! Βγάλε κανένα να καπνίσουμε!

— Άστειεύεσαι, Μιχάλη; Αυτά τα πούρα προσρίζονται για τον Θεόδωρο τον Παπαδόπουλο. Να μην του κάνουμε δηλαδή ένα δωράκι στην τιμητική του;

— Και ποιος λείι όχι; Άλλά δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο να μην καπνίσουμε ένα πούρακι!

— Και πώς θα γίνει δηλαδή; Θά του προσφέρουμε του ανθρώπου το κουτί άνοιχτό; Ντροπή! Βγάλε Μιχάλη!

Στο ταξί που τους πήγαινε στον Πειραιά ο Σουγιούλ δεν έπαψε να μουρμουρίζη διάφορες άκατάληπτες φράσεις. Σε λίγο έφτασαν στον προς όν όρον, κατέβηκαν, μπήκαν στο κέντρο, άγκάλιασαν τον Παπαδόπουλο κι' άνάμεσα σε διαχίσεις κι' έγκαρδιότητες προσεφέρθη το δώρο στον «τιμώμενο» μάεστρο.

Εκείνος, πρύναις των «δουλεμάτων», ψευτοσυγκινηθήκε, ψευτοδάκρυσε και, παίρνοντας το κουτί με τα «πούρα», το παρέδωσε προς φύλαξιν στην «γκρανταρομπιέρα».

— Ε! τι κάνεις εκεί; διαμαρτυρήθηκε ο Σουγιούλ. Δεν θα καπνίσουμε κανένα; — Μετά, Μιχάλη, μετά!

Αναφοκοκκίνισε ο Σουγιούλ, αλλά τί να κάνει; Παρηγορήθηκε με μεζέδες και ούζο, διατελών έν πυρετώδη άναμνην του πολυποθητού «μετά».

Κι' έφτασε, επί τέλους, και το «μετά». Με τη διαφορά ότι δεν έμειναν στο ίδιο κέντρο. Προτίμησαν να συνεχίσουν τη... συνδυασμένη διασκεδάσι τους σε μία γραφική πειραϊκή θαδερονούλα, που βρισκόταν πάνω ακριβώς από τη θάλασσα.

— Άντε, βγάλε τα πούρα! άρχισε τη γκρίνια ο Σουγιούλ.

— Νά φάμε πρώτα, Μιχάλη! — Έγώ δεν θέλω να φάω! Θέλω να καπνίσω πούρο!

— Ναι, αλλά δεν μπορείς ν' άποτελέσης σου εξάρσει! Θά φάμε πρώτα σαν άνθρωποι κι' ύστερα θα φωντάσουμε σαν άρχοντες τα πούρα μας!

Συνέφιασε η φάτσα του Σουγιούλ, αλλά άναγκαστικά... υπεταθή στο μοιραίο. Έκανε υπομονη δέκα λεπτά, ένα τέταρτο, μισή ώρα. Και, στο τέλος, εξεραγή και έπανεστάτησε!

— Δεν λές, βρε σπαγγωραμμένο, ότι δεν θέλεις ν' άνοίξης το κουτί με τα πούρα; Ού! να χάσης να χάσης! Μαζί σου θα τα πάρης, βρε Σαΐντακ!

Και τότε ο Παπαδόπουλος, θανάσιμα τάχα προσβεβλημένος και βρισκοντας έπάνω στη «σούρα» του έντυπωσιακότερο φινεαύε του «δουλέψαν», άρπασε το κουτί και με μία μεγαλοπρεπή χειρονομία το πέταξε στη θάλασσα.

Άλλόφωρον ο Σουγιούλ παρακολούθησε με γουρλωμένα μάτια την τροχιά που διέγραψε το κουτί των... όνειρών του ώστού γραψε το κουτί με την «ελεοντοπνιχτή».

Το είδε που επέπλεε πάνω στ' άπαλά κυματάκια και, σκεπτικουρούοντας και του γενναίου φανατισμού, κόνεψε να πάθη συμφοράσι. Και μέσα στην άπόγνωσί του, όταν είδε κάποια βαρκούλα να πλησιάζη προς την ακτή, φώναξε μ' όλη του τη δύναμι στον βαρκάση:

— Πούρα στη θάλασσα! Έεεε! Πούρα στη θάλασσαααααα!

Μάταιοι κόποι! Φρούδες έλπίδες! Το κουτί έμεινε για πάντα στην ύγρη άγκυλιά του Σαρωνικού.

Και τώρα μόλις αν συμβή να διαβάση αυτή την ιστορία, θα μάθη ο Μιχάλης Σουγιούλ, την... πούρα αλήθεια. Γιατί οι άπάνθρωποι «δουλεψάνε» του τον άφησαν να ζή στην πλάνη του και να θρηνη τα πούρα της Αδάνας!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΛΑΪΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Το νέο αυτό λαϊκό αυτοκίνητο είναι η «φιατ 600» η οποία λόγω των πολλών πλεονεκτημάτων που παρουσιάζει ονομάστηκε «πολλαπλή». Με τρεις σειρές καθισμάτων των δύο θέσεων, τέσσερες πόρτες και ρεζερβουάρ για 30 λίτρα βενζίνης, η νέα «φιατ» μπορεί να αναπτύξη ώριαία ταχύτητα 90 χιλιομέτρων. Τα τέσσερα καθίσματα του πίσω μέρους είναι όλα πτυσσόμενα και επιτρέπουν την εύκολη μετατροπή του αυτοκινήτου σε φορτηγό που μπορεί να μεταφέρει έτσι δυο άτομα και εμπορεύμα βάρους 350 κιλών.

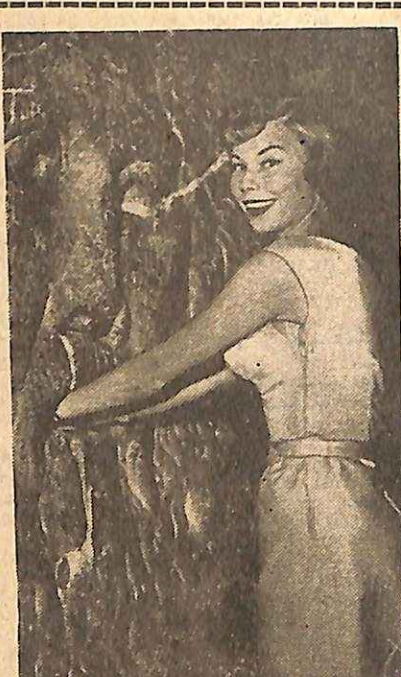

Ημερομηνία μας

ΕΝΑ ΠΑΛΤΟ «ΕΚΑΤΓ»
ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΙΑΓΚΟΣ: άνώτερος υπάλληλος, με... κατώτατα εισοδήμα-
τα. ΦΛΩΡΑ: γυναίκα του. ΗΛΙΑΣ: παιδικός φίλος του.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Βροδάκι σ' ένα «κοσμι-
κό» χαλαροπλαστήριο. 'Η
Φλώρα και ο Γιαγκός, με αρ-
γές, τελετουργικές κινήσεις
παίρνουν το παγωτό τους).
ΦΛΩΡΑ: Πολύ νόστιμο
παγωτό. Καί μεγάλο, χορ-
ταστικό!
ΓΙΑΓΚΟΣ: 'Εμ' έτσι εί-
ναι όλα τα λεγόμενα «πέ-
σια». Είναι νόστιμα, μεγα-
λά, χορταστικά και πανά-
κριδα!
ΦΛΩΡΑ: Τί άνθρωπος,
Θεέ μου! 'Απ' όπου και ν'
άρχιση κάθε κουέντα μας,
θα την γυρίσης στα λεφτά!
Λες και δε σε απασχολεί
τίποτ' άλλο!
ΓΙΑΓΚΟΣ: Καί σαν τί
θάβηλες να μ' απασχολή; 'Η
καινούργια ταινία της Λο-
λμπριγκίτας, οι επιχειρή-
σεις του 'Ονάση, οι έσοτες
του 'Αλφ Χάν η ή κρουαζιέ-
ρα της Μάγισσας; Για λε-
φτά καινούργια, για λεφτά μι-
λάω!
ΦΛΩΡΑ: 'Αν σ' άκουγε
'ανέναν, θα σχημάτιζε την
εντύπωση ότι πεινάμε!
ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν μπορώ
να πω, βέβαια, πως πεινά-
με. 'Αλλά ούτε και πως κα-
λοπερνάμε! 'Απλώς, παρ'
όλες τις υπερβολές και τα
συμβούλια και τα διαδού-
λια, τα φέρνουμε βόλτα τσί-
μα-τσίμα. Καί, μοιραίως,
τά παγωτά και, προ παν-
τός, τα «πέσια», είναι για
μάς πολυτέλεια!
ΦΛΩΡΑ: Πόσο πικρά λό-
για και πόση μικροπρέπεια
για ένα παλιοπαγωτό που
μού προσφέρει κάθε βδο-
μάδα.
ΓΙΑΓΚΟΣ: Κάθε δυο μέ-
ρες θέλεις να πής! Γιατί
δεν κуттας τα χάλια μας,
παρά μού θέλεις μεγάλη ζωή
και κοσμικά χαλαροπλα-
στήρια, λες κι' είσαι η κυρία
Νιάρχου;
ΦΛΩΡΑ: Καί σκέψου τί
εξάσφαλμο θ' άκουγα, αν ή-
μουν πραγματικά άπαιτη-
τική και σου ζητούσα φου-
στάνια, γούνες, μπικιό, ά-
ρώματα, διασκεδάσεις! 'Αλ-
λά, όπως βλέπεις, δεν σου
ζητώ τίποτα τέτοιο!
ΓΙΑΓΚΟΣ: Μά, και αν
μού ζητήσεις, ούκ αν λάβεις
ταρά το μη έχοντος!
ΣΚΗΝΗ 2η
(Στο ίδιο εντερόρ). 'Ενώ
η Φλώρα και ο Γιαγκός ά-
ποτελείωνουν τα παγωτά
τους, εμφανίζεται ο 'Ηλίας).
ΗΛΙΑΣ (με χαρούμενη
έκπληξη): Γιαγκό! Είσαι συ
ή με γελάνε τα μάτια μου;
ΓΙΑΓΚΟΣ (με συγκίνη-
σι): 'Ηλίας μου! Παλιέ, κα-
λέ μου φίλε! (Σηκώνεται.)

ΦΛΩΡΑ (από την κουζί-
να): 'Εσύ είσαι, Γιαγκό;
ΓΙΑΓΚΟΣ: Ναι!
ΦΛΩΡΑ (μπαίνοντας χα-
ρούμενη): 'Α! πού να στά
λέω! Πολύ σπουδαίος και
καθώς πρέπει κύριος ο φί-
λος σου! Καί τί φινό γού-
στο που έχει!
ΓΙΑΓΚΟΣ: Καί πως το
κατάλαβες ότι έχει φινό
γούστο;
ΦΛΩΡΑ: 'Από το χρώμα
του παλτού που μου έστει-
λε! (Με λυρική έξαρσι). Εί-
ναι εκάγυ!
ΓΙΑΓΚΟΣ (είρωνικά):
Μή μου το λές! 'Εκάγυ;
ΦΛΩΡΑ: Μάλιστα! 'Ε-
κάγυ! 'Α! μά θα γίνη ένα
παλτό θαύμα, μούρλια! Φυ-
σικά, θέλει και τ' απαραί-
τητα συμπληρώματά του
για να δείξη!...
ΓΙΑΓΚΟΣ (άνησυχος):
Τά συμπληρώματα: Ποιά
συμπληρώματα;
ΦΛΩΡΑ (με προσποιητή
απάθεια): 'Ε!... νά... Τό ά-
νάλογο φουστάνι, το ανάλο-
γο παπούτσι, την ανάλογη
τσάντα, τό ανάλογο καπελ-
λάκι, τά ανάλογα γάντια...
ΓΙΑΓΚΟΣ: Κι' δλ' αυτά
δηλαδή τά θέλει για ένα
δείξη;
ΦΛΩΡΑ: 'Ακριδώς!
ΓΙΑΓΚΟΣ (αγριεύον-
τας): 'Ε, λοιπόν, άς μήν
δείξη! Γιατί προκειμένου να
δείξη το παλτό, προτιμώ να
σου... δείξω εγώ έσένα! Καί
να δείξω κι' αυτού του
βλάκα που ξεφύτρωσε μπρο-
στά μου για τίς άμαρτίες
μου!
ΦΛΩΡΑ: Παραδόξιστε!
'Εξανταλέονη!
ΣΚΗΝΗ 4η
(Στο πρατήριο του 'Η-
λίου).
ΓΙΑΓΚΟΣ (μπαίνοντας
φουργιάζοντας και φορτωμένος
με τό ύψασμα του παλτού):
'Εσθγα τον κόσμο, αλλά σ'
ανάκαλμα! Πάρε, χουπέ
μου άνθρωπε, τό εκάγυ σου
και ξεοκισμένα νάνα και τά
προϊόντα σου, και τά δώρα
σου!
ΗΛΙΑΣ: Μά γιατί; 'Αν
τυχόν δεν άρεσε τό χρώμα
στ' γυναικα σου, ευχαρί-
στας να στο αλλάξω. Ποιό
χρώμα νομίζεις ότι της πι-
ναι περισσότερο;
ΓΙΑΓΚΟΣ: Της γυναικας
μου; Τό μπλε μαρέν!
ΗΛΙΑΣ: Είσαι βέβαιος;
ΦΛΩΡΑ (τόν διακόπτει):
'Αντί να τον στενοχωρήσ με
τίς αντιρρήσεις σου και τίς
φλυαρίες σου δός του την
κάρτα σου.
ΗΛΙΑΣ: Καλά σου λέει,
Γιαγκό! Δός μου την κάρτα
σου!
ΓΙΑΓΚΟΣ (βγάζοντας έ-
να υπιλλιέτο από τό πορτο-
φόλι του): Για καλό ξανα-
συναντηθήκαμε, βρε 'Ηλίας;
Για να πής σε έξοδα και σε
Για να δίνεις τό μπλε μαρέν;
ΗΛΙΑΣ: Χαρά στο έξο-
δο και στο μπλε! Δέ ντρε-
πόμαστε, λέω γά;
ΦΛΩΡΑ: 'Ελα ντέ! Δεν
ντρεπόμαστε!...
ΣΚΗΝΗ 3η
(Τό μεσημέρι της επομέ-
νης στο σπίτι του Γιαγκού,
που μπαίνει στο χώλ, έπι-
στεφώντας από τό γραφείο
του).
'Η 'Ιλζε Πέτερσον, μία
χαριτωμένη καλλιτέχινά του
κινηματογράφου, που προ
ήμερών υπέγραφε συμ-
βόλαια με μία Ιταλική κινηματογραφική
εταιρεία, φωτογραφήθηκε με την ευκαι-
ρία αυτή μπροστά στο «Στόμα της Αλη-
θείας». Στο στόμα αυτό, που βρίσκεται
πλαί στο ναό της Έστιας, στη Ρώμη,
έβασαν τα χέρια τους οι αρχαίες Ρω-
μαίες και τά έδωσαν χωρίς την παρα-
μικρή άμυχη, για να αποδείξουν στους
συζύγους και τους άγαπημένους τών,
πως στο διάστημα της άπουσίας τών έ-
μειναν πιστές σ' αυτούς!... 'Ο θρύλος
όμως διεψεύσθη γιατί η 'Ιλζε, που φη-
μίζεται για την ασάβεια της καρδιάς
της δεν έφερε καμμία άμυχη στα χέρια
όταν τά απέσυρε.

ΤΟ «ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ»

'Η 'Ιλζε Πέτερσον, μία
χαριτωμένη καλλιτέχινά του
κινηματογράφου, που προ
ήμερών υπέγραφε συμ-
βόλαια με μία Ιταλική κινηματογραφική
εταιρεία, φωτογραφήθηκε με την ευκαι-
ρία αυτή μπροστά στο «Στόμα της Αλη-
θείας». Στο στόμα αυτό, που βρίσκεται
πλαί στο ναό της Έστιας, στη Ρώμη,
έβασαν τα χέρια τους οι αρχαίες Ρω-
μαίες και τά έδωσαν χωρίς την παρα-
μικρή άμυχη, για να αποδείξουν στους
συζύγους και τους άγαπημένους τών,
πως στο διάστημα της άπουσίας τών έ-
μειναν πιστές σ' αυτούς!... 'Ο θρύλος
όμως διεψεύσθη γιατί η 'Ιλζε, που φη-
μίζεται για την ασάβεια της καρδιάς
της δεν έφερε καμμία άμυχη στα χέρια
όταν τά απέσυρε.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

'Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε τά Χρι-
στούγενια από ένα φιλόζωο Γερμανό,
που κατάφερε να κάνει τέσσερες προσι-
ώνιους έχθρους να ζούν στο σπίτι του
με άρμονία και αγάπη. 'Η φωτογραφία
δημοσιεύθηκε από μία μεγάλη γερμανική
έφημερίδα, η οποία κάτω από τη λε-
ζάντα της προσθέτει, πως δά μπορού-
σε να αποτελέση ένα καλό παράδειγμα
πρός μέμηση, για τους μεγάλους, που
κυβερνούν τον κόσμο.

Η ΑΘΗΝΑ
παίζει χαρτιά

'Ενα έδιμο, που ισχύει για
τη νύχτα της Πρωτοχρονιάς, αλλά
συνεχίζεται, μοιραία, ελεύθερο
τόν 'Ιανουάριο!
Στήν οιωπηλή στρατί των σταθε-
ρών πιστών της τράπουλας, που
περνούν τα έννια δέκατα του δια-
θέσιμου χρόνου τους γύρω από τό
πράσινο τραπέζι, άφωσμένοι με
θηρσκευτική ευλάβεια στο παιχνί-
δι, χωρίς να ανταλλάσσουν παρά
πού και πού καμμία λέξη μεταξύ
τους, προσθέτονται, κάθε νύχτα
Πρωτοχρονιάς, και πλήθη «έρασι-
τεχνών», που, άμολυντάς τις την
στιγμή εκείνη από την μεταδοτική
άσθένεια του χαρτιού, άποφασίζουν
να παίξουν (για τό καλό του χρό-
νου).
Κατά πόσον, βέβαια, τό «καλό
του χρόνου» συμβιβάζεται με μία
γερή χαούρα ακριβώς στην άρχη
του και με κρεμασμένα μούτρα και
συννεφιασμένες σκέψεις, τό πρωί
της Πρωτοχρονιάς, είναι κάτι, που
δυσκόλη κανείς θα μπορούσε να τό
έξηγησθ.
'Η λογικώτερη έρμηνεία θά ήταν
πως τό «καλό του χρόνου» είναι έ-
να δόλωμα, που ρίχνουν οι περι-
σότερο ένδιαφερόμενοι στους λιγώ-
τερο ένδιαφερόμενους, για να τους
παρασύρουν στην έκτροπη από τίς
εγκρατίες τους συνθήκες.
'Ετσι, αν έξαιρεθεί η «χρυσή νεο-
λαία», που χαιρετίζει την άνατολή
του καινούργιου χρόνου χορεύον-
τας ένα έξαλλο «ουιγκ» ή ένα ή-
δυπαθέστατο «μυλουζ» και οι νυ-
σταλέοι θαμώνες των κοσμικών κέν-
τρων, που προσπαθούν να πείσουν
τόν εαυτό τους πως διασκεδάζουν,
με την βοήθεια μιας θορυβώδους
ορχήστρας και μερικώς μικρών δώ-
ρων, που τους προσφέρει τό κατά-
στημα έναντι ενός κανιβαλικού
λογαριασμού, ή μεγίστη πλειοψηφία
των θνητών περνάει τον πρώτη νύ-
χτα του χρόνου με τον υπακαρά,
τό «σεμνιν ντε φέρ», την ρουλέττα
ή τό μετριωφρονέστερο «τριαντά-
να», τά όποια επιβάλλει ή έμμονη
στην παράδοσι.
'Υποτίθεται πως ή καθιερωμένη
αυτή θυσία στο «καλό του χρόνου»
έχει συντελεσθή και ολοκληρωθή,
όταν και τό τελευταίος, ο πιο μαχ-
μουράζης πετεινός αναγγείλη πως
ό ήλιος του νέου έτους είναι έτοι-
μος πια να άνατείλ.
'Υποτίθεται, άκόμη, πως ή συν-
τομή άμαρτυρή παρένθεσι στην χα-
ρτοπαικτική ένγκράτεια των υπολοί-
πων 364 ημερών έχει κλείσει και
πως τό «καλό του χρόνου» — είδος
αυθότου, εφοριακού υπαλλήλου,
που φρολογεί άλλους βαρύτερα
και άλλους ελαφρότερα, ενώ σε
άλλους χαρίζεται σκανδαλωδώς! —
δεν θά περάση να ανακηρυχθή την
πρώτα μας, παρά άφου συμπληρωθή
και πάλι ο κύκλος του ένιαυτου.
Πόσες, όμως, φορές τά θεωρη-
τικά αυτά (υποτίθεται) ανταποκρι-
νεται στην πραγματικότητα;
Δεν πρόκειται να μιλήσω γι' αυ-
τούς, για τους όποιους ή πρωτοχρο-
νιατική χαρτοπαιζία παίζει τον ρό-
λο μνηστικός και πού, ανακαλύπτον-
τας την συγκλονιστική ήδονή της
τράπουλας κάποια τριακοστή πρώ-
τη Δεκεμβρίου, της μένουσ από τό
τε πιστοί σε όλη τους την ζωή. Οι
περιπτώσεις αυτές δεν είναι σπάνι-
ες, θά μπορούσαν, όμως, να χα-
ρακτηριστούν ως έξαιρέσεις.
'Εξαιρέσεις, ωστόσο, είναι και έ-
κείνοι, που, κατορθώνοντας να πει-
θαρχήσουν τόν εαυτό τους μετά τό
θεληματικό ή άθελπο «παράπατη-
μα» της πρωτοχρονιάτικης νύχτας,
εναγνυρίζουν από την επόμενη μέ-
ρα στον κανονικό ρυθμό της ζωής
τους.
Οι περισσότεροι συνεχίζουν για
άρετο άκόμη διάστημα τίς συγκεν-
τρώσεις τους γύρω από τό πράσι-
νο τραπέζι, και άφου έχει πια λεί-
ψει τό πρόσχαρο «του καλού του
χρόνου». 'Ετσι, πού τό σωστό θά
ήτανε να πούμε πως όχι ή τόσο ά-
δικα συκοφαντημένα πρωτοχρο-
νιατική νύχτα, αλλά ελεύθερος ο πρώ-
τος μήνας του χρόνου είναι άφι-
ερμένος στην λατρεία της σαγηνευ-

τικής αυτής θεότητας, της τράπου-
λας, που τά θύματα της είναι τό-
σα, όσα σκεδόν και τά θύματα του
έρωτα!
Τί είναι, όμως, εκείνο, που πα-
ρακινεί — που εξαναγκάζει, θά έ-
πρεπε καλύτερα να πω — άκόμη και
τους έρασιτέχνες του χαρτιού, που
ό οργανισμός τους δεν έχει, άκό-
μη, τοξινωθεί από τό ήδονικό δι-
πλήριο του χαρτιού, να μην τό
έγκαταλείψουν;
Πρώτα-πρώτα, βέβαια, τό θέλη-
τρο, που έξασκει ή τράπουλα άκό-
μη και στους άμνητους, τους «άτο-
ξινωτους».
Τό επιχείρημα για τό «καλό του
χρόνου» τους ώδήγησε στον πρώ-
το συμβιβασμό με την συνειδησί-
 τους ή με την... σύζυν του, πού,
για πολλούς παντρεμένους, παίζει
ως γνωστό τον ρόλο συνειδήσεως!
(Κάποτε-κάποτε, μάλιστα, ή συνει-
δησίς αυτή τους «τύπει», όχι και
τόσο συμβολικά!...)
'Όταν υπάρξη, όμως, ο πρώτος
συμβιβασμός, εύκολο είναι να γίνη
κι' ο δεύτερος: «Γιατίς είναι άκό-
μη, δεν πειράζει να ζαναπαίξωμε,
κι' από των όψων, τό κόβουμε».
Την επομένη των όψων, έορτά-
ζει, καθώς έξερουμε, ο 'Αγιος 'Ιω-
άννης ο Πρόδρομος και οι συμβι-
βαζόμενοι σκέπτονται πως «γιατίς
είναι», δεν πειράζει να ζαναπαί-
ξουν άλλη μία φορά... 'Ετσι ο κα-
τεργάρης — κατεργάρης είς βάρος
της συνειδήσεως, — και της τσιπής
του — άντι να «καθήσθ στον παγ-
κο του», κάθεται και πάλι μπροστά
στο πράσινο τραπέζι, περιμένοντας
με άδμονια να κόψουν τά χερτιά
και να μοιράσουν. Καί τό βιολί αυ-
τό συνεχίζεται μέχρι πλήρους έ-
ξαντλήσεως του 'Ιανουαρίου, όπω,
έπίσης, και... τό πορτοφόλι ού!
'Ο δεύτερος — και ές ίσου σημαν-
τικός — λόγος, που συντελεί στην
έπ' άόριστον παράστα του πρωτο-
χρονιατικού «έθιμου» είναι ο φα-
λος κύκλος, που δημιουργείται με-
ταξύ χαμένων και κερδισμένων.
'Όταν ή 1η 'Ιανουαρίου έξημερ-
ση και καταγραφούν τά ούν και τά
πλήν, όλοι, λίγο-πολύ, σάν πράκει-
ται, φυσικά, για στενωπών ή ευρύ-
τερο «φιλικό κύκλο», θάσονται σε
στενωπών θέσι: Οι κερδισμένοι αί-
σθάνονται να τους βραίνη τό ξένο
χρήμα, που πήδσε, στα πορτοφό-
λια τους από τά πορτοφόλια των φι-
λων τους. Καί οι χαμένοι καταλα-
μάνονται από την ελογερή επιθυ-
μία να ζαναπαίξουν, για να βγά-
λουν τά χαμένα.
Συνήθως, ένας από αυτούς τους
τελευταίους υποβάλλει, δειλά-δει-
λά, την πρόταση στους νυσταγμέ-
νους και έξουχτισμένους συμπαί-
κτες τού:
«Τί, θά λέγατε αν ός πρότεινα
να μαζευτούμε κι' αύριο βράδυ σπί-
τι μου για να παίξουμε!»
Οι υπολοίποι χαμένοι άρπάξον-
ται από αυτή την πρόκληση, όπως
από ανέλπιστη σανίδα σωτηρίας.
Και οι κερδισμένοι αισθάνονται, ά-
πό φιλότιμο, πως είναι υποχρεωμέ-
νοι να μην την άποκρούσουν, κα-
ταγιάζοντας την δολαστική φω-
νούλα, που, κρυμμένη στα βάθη
του εαυτού τους, τους ψιθυρίζει πως
θαταν προτιμώτερο να άσπνησουν.
'Ετσι, τό επόμενο βράδυ μαζε-
ύονται πάλι όλοι μαζί στο σπίτι
του καινούργιου άμφιτρώνα, πού, αν
συμβή, την φορά αυτή, να του χα-
μογελάση ή τύχη, δεν διακινδυνεύ-
ει, φυσικά, να επαναλάβη την πρό-
κληση. Σπην θέσι τού, όμως, άνα-
λαμβάνει τό χρέος να φιλοξενήση
λαμβάνει τό χρέος να τρώσιν αυτό των
χαμένων — και τό κέρδιον αυτό των
«προσκλησών», που δεν κερδίζουν,
βέβαια, φιλέδω πνεύμα, αλλά ά-
καταμάχητο πόθο «ρεφαρίσματος»,
συνεχίζεται...
'Ες πότε; Χρονικώς — όπως εί-
παμε — ως τό τέλος του 'Ιανουαρί-
ου κατά κανόνα. Πρακτικώς, όποιο
να βγη ένας και μόνοι ο κερδισμέ-
νος και όλοι οι υπολοίποι να έχουν
χάσει. Τότε, συμβαίνει ένα από τά
χάσει: 'Η ο κερδισμένος να προπο-
θείς τίς δουλειές του ή ένα τα-
ισιό και να έξαφανισθή, ή οι χαμέ-
νοι, πού ή καούρα τους έχει από
μεταξύ μειωθεί, γιατί μοιράστηκε,
λίγο-πολύ, ανάμεσα σ' όλους, να
βαραθούν να καταδώσουν την τύ-
χη, πού δεν έννοει να τους εύνοη-
ση, και να παρατήσουν τον άγώνα.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

'Η ζωή του ανθρώπου είναι ιερή
Στό γαλλικό ιατρικό τύπο άνακινήθηκε και πάλι
τελευταία τό ζήτημα της ευθανασίας, έξ άφορμής
μιάς πρόσφατης περιπτώσεως, που παρουσιάστηκε
στη Λυόνα. Μία επίθεωρησι έθεσε στους γιατρούς τά ά-
κόλουθα δύο ερωτήματα:
1) Κάθε άνθρωπινόν όν έχει τό δικαίωμα να πε-
θάνη άνώδυνα;
2) Είναι καθήκον κάθε γιατρού να παρέχη τόν ά-
νώδυνο θάνατο, όταν είναι άπαραίτητο;
Οι περισσότεροι Γάλλοι γιατροί άπάντησαν άρ-
νητικά και στα δύο ερωτήματα. Μία μικρή μειοψηφία,
όμως, έτάχθη άνεπιφύλακτα υπέρ της ευθανασίας ύ-
πό ώρισμένους περιορισμούς.
Τό πρόβλημα αυτό δεν είναι νέο. 'Η ιδέα του άνω-
δύνου θανάτου είχε επικροτηθή από τόν ίδιο τόν Πλά-
τωνα και έφαρμοζόταν σε πολλούς αρχαίους λαούς.
Κατά τό 1516, ο φιλόσοφος Θωμάς Μορ έγραψε
στό συγγράμμα του «Ουτοπία» ότι οι γιατροί και οι
δικαστάι άφείλαν να εύνοούν τό γρήγορο και άνώ-
δυνο θάνατο, όταν ή ζωή ενός ανθρώπου είχε κατα-
ντήσι μαρτυρική. Καί ο μεγάλος Γερμανός φιλόσοφος
Νίτσε είχε ταχθή έπίσης υπέρ της ευθανασίας.
Κατά τό 1903, ή 'Ενωσίς των 'Ιατρών της πολι-
τείας της Νέας 'Υόρκης παραδέχτηκε την ευθανασία
για κείνους που έπασχαν από άθεράπτετο καρκίνον ή
από προχωρημένη φυματίωση. Την άπομ αυτή έπε-
κρότησαν έπίσης οι Ιατροί της πολιτείας του 'Οχάιό
και της 'Ιόδα, ειδικώτερα προκειμένου για τά ηλίθια
ή παραμορφωμένα παιδιά. Τό συνέδριο, όμως, των
γιατρών των 'Ηνωμένων Πολιτειών την καταδίκασε.
Και στην 'Αγγλία έπίσης ή Βουλή των Λόρδων
καταδίκασε τό 1936 την ιδέα της ευθανασίας.
'Ο γαλλικός ποινικός κώδιξ, όμως, συγχωρεί την
άνθρωποκτονία που διαπράττει έπειτα από αίτηση
του ίδιου του άσθενούς ή με τόν σκοπό της απαλλά-
ξης του από τά δεινά του.
Μερικοί Γάλλοι γιατροί υποστηρίζουν ότι ή ευθανα-
σία είναι δικαιολογημένη υπό τίς ακόλουθες προϋπο-
θέσεις:
1) Σε περίπτωση ρητής αίτήσεως έκ μέρους του
άσθενούς.
2) Μόνον έφόσον οι Ιατροί είναι άπόλυτα βέβαιοι
ότι ο θάνατος είναι άναπόφευκτος.
3) Πρέπει άπαραίτητως να άκούσθ ή γνώμη ενός
ειδικού ή ενός ιατροδικαστού.
'Αλλ' οι αντίπαλοι αυτής της άπόφωας παρατηρούν
ότι κανείς γιατρός δεν μπορεί να όρκισθή ότι ή διά-
γνωση και ή πρόγνωση του είναι άλάνθαστες. Τό να
ζητήση κανείς, έξ άλλου, τη συμβουλή τεσσάρων ή
πέντε γιατρών είναι τό ίδιο σάν να «έκανε συλλογή
από άβεβαιότητες».
'Αλλ' ή ευθανασία δεν επιτρέπεται να έφαρμοσθή
ούτε σε περιπτώσεις παραληψιών, που είναι βάρος
στην οικογένεια τους, ή κωφολάων ή παιδιών που
γυνώθηκαν τυφλά ή παραμορφωμένα κλπ. Γιατί στίς
περιπτώσεις αυτές λείπει ή προϋπόθεσις της συνει-
δητής συγκαταθέσεως έκ μέρους του ένδιαφερόμενου.
'Εκτός τούτου, ή νομιμοποίησης της ευθανασίας
μπορεί να δώση άφορμή σε πολλές καταχρήσεις.
Σε μία συνεδρίασι της 'Εταιρείας ευθανασίας
της Νέας 'Υόρκης, ο δόκτωρ 'Αβραάμ Λίγκολ Γκολ-
ιτγουότερ, ηλικίας 78 χρόνων, ανέφερε ότι κατά τά
53 χρόνια της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας
είχε βοηθήσει αρκετές φορές τους πελάτες του να τε-
ρματίσουν τη ζωή τους, πού είχε καταλήξει γι' αυ-
τούς μαρτυρική. Σε μία περίπτωση είχε άφήσει πλάι
στο κρεβάτι ενός άσθενούς από καρκίνον ένα σωλή-
να με 20 δισκία μορφίνης, πού ήταν αρκετά για
να καταπραύνουν τους πόνους του, επί μία έβδο-
μάδα. Ταυτόχρονα του έέηγησε, με τρόπο ότι, αν
έπαιρνε και τά 20 δισκία μαζί, δεν θά έμπνοε πιά.
Την άλλη μέρα, βόηκε τόν άρρωστο αυτό νεκρό. Εί-
πε πάλι και τά 20 δισκία, για να θέση πέρμα στη
μαρτυρική ζωή του.
Στίς περισσότερες από τίς πολιτισμένες χώρες,
ώστόσο, ή ευθανασία δεν άναγνωρίζεται από τό νόμο.
Θεωρείται, τουναντίον, αντίθετη προς τόν όρκο του
'Ιπποκράτους και προς τη χριστιανική παράδοσι. Εί-
ναι αντίθετη έπίσης προς τη δήλωση της 'Ενέσης, που
ψηφίστηκε κατά τό συνέδριο των γιατρών όλου του
κόσμου (Σεπτέμβριος του 1948). 'Η δήλωσι αυτή,
που αποτελεί ένα είδος ιατρικού όρκου, έπεκυρώθη
και από τό Συνέδριο του Λονδίνου, κατά τό όποιον
διατυπώθηκε τελικά ως έής:
«Προβάλλω με τόν μέγιστον σεβασμόν την ανθρω-
πινή ζωή, άπ' αυτή άκόμη τη στιγμή της συλλήψεως.
Και άπελθόμενος άκόμη δεν θά μεταχειρισθώ τίς Ια-
τρικές γνώσεις μου κατά τρόπον αντίθετον προς τούς
άνθρωπίνους νόμους. Κάνω αυτή την υπόσχεσι έπίση-
μως, ελεύθερος και επί τά λόγα τιμής μου».

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ τῆς τίγρεως

Ἡ ἀνατριχαστική περιπέτεια
ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ

Ἐνα μικρὸ παιδάκι ἐπαιξε στὸ δρόμο, ὅταν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ μιὰ αὐλὴ ἕνα μεγάλο καὶ ἀγνώστου ζώου.

Τοῦ φάνηκε ὅταν ὠραῖος σκύλος κι' ἐτρέξε κοντὰ του, ἀφοῦ, γιὰ νὰ παίξῃ μαζί του. Ἀλλὰ τὸ ζῶο τὸ ἀρπάξε ἀπ' τὸν ὦμο κι' ἀρχίσε νὰ τρέχῃ, κρατώντας τὸ μὲ τὰ φερέρα δόντια του.

Δὲν πῆταν σκύλος, αὐτὸ τὸ ζῶο, ἀλλὰ τίγρις! Κι' εἶχε ξεφύγει, ὁπότε, νύστασε τὰ ζῦλα τοῦ κλουβιοῦ της, μέσῃ στὸ ὅτιο εἶχε ταξιθεθεῖ ἀπὸ τὴν Ἰνδία ὡς τὸ Λονδίνο. Ὅταν τὸ τίγρις ἀντέλαβεν ὅτι διέκτιπτε τὴν - ὁ Λονδρέζος ἐμπορὸς ἀγρίων ζώων Τσαρλ Γιάμραχ - πῆταν πολὺ ἀργά: Ἡ τίγρις εἶχε βρῇ ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς του κι' εἶχε βγῇ στὸ δρόμο...

Ἐποῦ, ὁ Γιάμραχ ἐτρέξε πίσω της, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸ φοβερὸ κινδύνου ποὺ διέτρεχε, τὴν ἐφάρσε καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπ' τὸ χελερὸ δέριμα τοῦ ὀφθαλμοῦ της.

Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σταματήσει, πάντως ὅμως τὴν ἐμπορὶζε στὸ τρέξιμό της καὶ συγχρόνως ἀναζητοῦσε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ δόντια τῆς τοῦ παιδιοῦ.

Καταλάβαινε ὥστόσο πῶς δὲν θά-ταν ἱκανὸς νὰ τὴν συγκρατήσει γιὰ πολὺ ἀκόμη.

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι λοιπόν, τῆς ἔβαλε τρικλοποδιὰ, καὶ κυλί-σθηκε χάμω μαζί της. Πέρασε τότε τὸ μπράτσο τοῦ γύρου ἀπ' τὸ λαιμὸ της, ἀπὸ πίσω, κι' ἐφίξε μ' ὅλην τὴν δύναμι. Συγχρόνως φώναξε σ' ἕνα ἀπ' τοὺς βοηθοὺς του, ποὺ τὸν εἶχε παρακολουθεῖ, ν' ἀρπά-ξῃ ἕνα σίδερο καὶ νὰ χτυπήσῃ στὸ ρύγχος τὸ θηρίο.

Πράγματι, μὲ δυὸ-τρία τέτοια δυ-νατὰ χτυπήματα, ἡ τίγρις ἐχαίστε-κε κι' ἄφισε ἐπιτέλους ἐλευθέρου τὸ παιδί.

Ἐκεῖνο εἶχε τόσο τρομάξει, σ' ὅ-λο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὥστε δὲν εἶ-χε βγάλεϊ οὔτε μιὰ φωνή.

Κρατώντας πάντα φεικτὰ τὸ θη-ρίο, ὁ Γιάμραχ φώναξε νὰ τοῦ φέ-ρουν ἕνα γερὸ σκεῖνι κι' ἀρχισε νὰ δένῃ μ' αὐτὸ τὴν τίγρι. Πάνω στὴν παρακάτω τοῦ ὤμου, τοῦ μπλεχτή-κε τὸ σκεῖνι, κι' ἡ τίγρις βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ πηδή-σῃ ὀρθία καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλι νὰ τρέχῃ!

Ὁ Γιάμραχ κι' οἱ βοηθοὶ του τὴν κυνήγησαν - ἀλλὰ χωρὶς μεγάλες ἐλπίδες νὰ τὴν πιάσουν. Ἐαφνικά, τὸ θηρίο ἔκαμε κατὰ πῶν δὲν τὸ πε-ριμενε κανεὶς: Ὅταν ἔφτασε μπρο-στὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς αὐλῆς, μπῆκε μέσα καὶ πῆγε νὰ κωθῇ στὸ μισοσπασμένο κλουβί του, ὅπου κά-θησε φρόνιμα. Ἐνῶ ὁ Γιάμραχ καὶ οἱ ἀνθρώποι του ἐφράζαν γρήγορα-γρήγορα μὲ γερά ζῦλα τὰ ἀνοίγ-ματα τοῦ κλουβιοῦ.

Ἐτοὶ τελείωσε ἀνώδυνα καὶ κα-τὰ τὸν καλύτερο δυνατό τρόπο μιὰ περιπέτεια ποὺ εἶχε ἀναστατώσει καὶ τρομοκρατήσει γιὰ λίγη ὥρα μιὰ ὁλόκληρη συνοικία τοῦ Λονδίνου.

Τὸ πῶς ἀπίστευτο εἶναι πῶς τὸ παιδί δὲν ἔπαθε τελικὰ σπουδαία πράγματα.

Τὰ δόντια τῆς τίγρεως εἶχαν κω-θη λῖγο στὶς ἀσφῆδες τοῦ ὤμου του, ἀλλ' οἱ πληγὲς τοῦ θεραπεύθηκαν σὲ μιὰ βδομάδα.

Εἶχε ὅμως ὑποστῇ τέτοιο νευρικό κλονισμό, ὥστε ἔκαμε πολλὰς ὥρες νὰ μιλῇ.

Ὅσο γιὰ τὴν τίγρι, ἐγένε... διὰ-σπῃ μ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά της, ποὺ ἐφημερίσθηκε τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες.

Ἐνῶς ἐπιχειρηματίας εἶχε τότε τὴν ἐμπνευσὶν νὰ τὴν ἀγοράσῃ καὶ τὴν παρουσιάσῃ στὸν κόσμο ὡς τὴν «τίγρι ποὺ κατέπτε τὸ παιδί». Κερ-δίσε δὲ, ἐτοὶ ἕνα σὺρο λεφτὰ, ἀπ' τὰ εἰσιτήρια τῶν περιηγητῶν ποὺ πῆ-γαιναν νὰ τὴ δουν.

— Πολὺ συμπαθητικὸ ταβερνάκι, ἀγάπη μου...
Ναὶ, ὁμοίωςτε συχνά!... (τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

ΠΕΖΟΙ ΛΥΡΙΣΜΟΙ

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Θαῖσθαι μιὰ μέρα νὰ μὲ νοιώσης, βρε Διλή
ὅταν θὰ πῆξῃ στὸ μυαλό σου ἡ κρίσις.
Θὰ δῇς τὴν στάβην τῆς ζωῆς μας χαμηλὴ
καὶ τὴν ἀλήθεια, μὲ κουράγιο θ' ἀντιμωπῇς,
ἡχὺς τοῦ θάρρους νάσαι πιότορο δειλὴ
καὶ χωρὶς δάκρυα, παιδί μου θὰ «δακρύσῃς»...

Θὰ δῇς τὴν ἀδικίαν γιὰ μὰς καὶ τὴν σκληρό-
τητά, ἡ ζωὴ!... (Ἡ ὁπὼς εἶπανε ἡ μοῖρα).
Κι' οἱ καθενὸς οἱ θέλει δὲν μπορεῖ
καὶ ἡ ψυχὴ μὰς μὲ τὰ χρόνια ἔχει «φύρα».
(Τὸ μόνον ἀφθονοὺν ποὺ ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ
νὰ τὸ χαρῇ
εἶν' ἀπ' τὰ δάκρυα ἢ ἀπάται πλημύρα).

Ὅμως γιατί, Διλή, φορεῖται φιλολόγῳ
καὶ λέω πιά, σὰν ποιητῆς, ἀνοήσιες;
Τὴν ὁλοὺ παίζει ἂν κι' ἐγὼ, ἀλλὰ κι' ἐγὼ
κάνουμε λίγες γιὰ τὸν ἔρωτα θυσιές;

Θέλω νὰ πῶ... —μορὲ Διλή, μὲ συγχωρεῖς—
θέλω νὰ κλάψω!... Νὰ γλεντήσω!... Νὰ πεθάνω!...
Τὴν ὥρα εἶναι;... Δωδεκάμησις;... Νοῦρις!
(Θέλω νὰ πῶ!... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω!
Ἰσως νὰ ἤπιασε, λιγάκι, παραπάνω!...)

Λοιπόν, τί σοῦλεγο, Διλή; Ἀ, γαί! Γ' αὐτὸ,
γι' αὐτὸ τὸν ἄντρο, τὸ δόλο ἔρωτά μας
ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὸν βλέπει ζηλευτὸ
ἐπειδὴ πάντοτε δὲν βόισκεται κοντὰ μὰς.
(Κι' ἐτοὶ δὲν ξέρει πῶς δὲν ἔχουμε λεφτὰ
νὰ ζεσταθοῦν τὰ ψυχικά γεράματα μὰς...)

Ἐγὼ νομίζω πῶς βαρεθήκα, Διλή!
Θέλω νὰ φύγω μακριά, νὰ ταξιδεύω!
Νὰ λημονήσω τὴν ζωὴ μὰς τὴν σαγην.
καὶ σ' ἄλλους κόσμους κάποια τύχη νὰ γυρεψῶ...

Ἐδῶ μαθαίνεις κι' ἐγὼ σὰν τὸ λουλοῦδι
σὲ μιὰ ἀδικίαν ποὺ δὲν βάζει οὐτ' ὅ νουὸ
πᾶμε νὰ φύγῃ, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοῦδι.
καὶ «νὰ γνωρίσουμε καινούριους οὐρανούς»...

Ἀπόψε πνίγηκα ὁ δόλιος στὸν καὶμό!...
Ἐδῶ, τὸ νοιώθω, πῶς τὰ χρόνια μὲν τὰ γάνω...
Νὰ φύγω ὅμως, βρε Διλή, τὸ προτιμῶ!...
Τὴν λὲς κι' ἐγὼ;... Ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.
Τὴν λὲς κι' ἐγὼ;... Ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Ἰσως νὰ ἤπιασε λιγάκι παραπάνω!... ΕΥ...

ΘΥΣΙΑ στὸν ἔρωτα

Ἐκοψε τὸ πόδι της γιὰ τὸν ἀγα-
πημένο της

Εἶναι ἀπίστευτες οἱ θυσιές ποὺ
μπορεῖ νὰ κάνει ἕνας ἐρωτευμένος,
γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά τῆς
ἐκλεκτῆς του...

Ἐτοὶ, ἕνας Ἀγγλὸς 24 ἐτῶν, ὁ-
πάλιν ὁ ἀσφαλιστικὸς ἐταιρία, ἐ-
ρωτεύθηκε κεραυνόβδολα μιὰ ὁμορ-
φη κοπέλλα, ποὺ ἔτυχε νὰ μὴν κά-
ποι μέρη στὸ γραφεῖο του. Ἐνῶ
λοιπὸν ζήτησε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ
τὴ γνωρίσῃ, ἐμαθε μὲ πικρία πῶς
εἶχε παντρευτῇ μὲ κάποιον πλούσιον
κτηματία, 30 χρόνια μεγαλύτερό
της.

Ὁ νέος παρατήθηκε τότε ἀπ' τὴ
θεοὶ του καὶ κατὰφερε νὰ γίνῃ οἱ
κοινωνοὺς στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ ἀντι-
χέλου του. Ἐτοὶ, βρισκότανε διαρ-
κῶς κοντὰ στὸ ἀντικείμενο τοῦ ἔρω-
τός του. Ὑπάρθεσε πιά τὸν κύ-
ριό του ἐπὶ 20 χρόνια, ὅπου ὁ κτη-
ματίας πέθανε ἀπὸ πνευμονία. Με-
τὰ τὴν κηδείαν, ὁ ἐπισκεπτικὸς παρο-
υσίασθεκε στὴ χίρα καὶ τῆς ἐκμυ-
στρεψθεκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔ-
ρωτά του.

Ποτὲ δὲν προσπάθησε νὰ σὰς
κάνῃ νὰ παραβῇ τὴν συζυγικὴν πι-
στι, πρόσθεσε. Τώρα ὅμως ποὺ εἰ-
σασθε ἐπιτέλους ἐλευθέρη, δέχεσθε
νὰ μὲ παντρευθῇ;

Συγκινημένη ἀπ' τὰ λόγια του,
ἐκείνη μπόρεσε νὰ ψιφισθῇ μόνον
ἕνα «ναί». Καὶ τοῦ πρόσφερε γιὰ
πρῶτη φορὰ τὰ χεῖλιν της...

Ἐνῶς ἄλλος ἐρωτευμένος νέος,
στὴν Ἀμερική, εἶχε ζητήσει δυὸ
φορὲς τὸ χεῖρ τῆς ἐκλεκτῆς του,
ἐκείνη ὅμως τοῦ εἶχε ἀρνήσῃ. Ἐνῶ
πρῶτὸ λοιπόν, ὁ νέος μπῆκε κρυφὰ
στὸ πολυτελὲς ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐ-
μεινε ἡ κοπέλλα μὲ τὸν γονεῖς
της, καὶ, θέθηκε μὲ ἀλυσίδες σ' ἕνα
καλοῦσιον τοῦ καλὸ, κλείδωσε
ὕστερα τὴν ἀλυσίδα τοῦ καλὸ καὶ πέτα-
ξε τὸ κλειδί ἀπὸ ἕνα παράθυρο στὸ
δρόμο, γιὰ νὰ μὴν τὸ βροῦνε οἱ ὁ-
πάλλοι τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸν
ἐλευθερώσουν. Διήλθε δὲ πῶς θά-
μενε ἐκεῖ ὅπου νὰ δεχθῇ νὰ τὸν
παντρευθῇ ἡ ὠραία του!

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη ὥρες, ἡ σκληρό-
καρδῃ λυγίσε ἐπιτέλους. Παντρευ-
θηκαν λοιπόν... καὶ πέρασαν τὴν
πρῶτη νύκτα τοῦ γάμου τοῦ ἴδιο ἐ-
κείνου ξενοδοχείου!

Σ' ἕνα ὠραῖο σπίτι, στὸ Παρίσι,
ἔμεινε μιὰ καλλονὴ, ποὺ περιφο-
ροῦσε τοὺς πολυαριθμοὺς θαυμα-
στὲς ποὺ ζητοῦσαν τὸ χεῖρ της.
Ἐνῶς νέος λοιπόν, ποὺ τὴν εἶχε
ἐρωτεύθῃ κεραυνόβδολα, τὴν ἐπισκ-
έφθηκε μιὰ μέρα καὶ τὴν ἱκέτεψε νὰ
γίνῃ γυναίκα του.

Πρέπει νάσαι πολὺ πλούσιος αὐ-
τὸς ποὺ θὰ μὲ παντρευθῇ, γιατί εἰ-
μαι πολυέροδι! ἀπάντησε ἐκείνη
εἰρωνικά. Ἐχετε πολλὰ λεφτά;

—Ὁχι, ἐγὼ μόνον 10.000 φράν-
κα, ἀπάντησε ὁ νέος. Καὶ τὰ φέρε
γιὰ νὰ τὰ προσφέρω μπροστὰ στὰ
πόδια σας, γιατί οὐδὲν ἀρεσκῶ.

—Λυπημα, ἀλλὰ δὲν μὲν μὲν φτάνουν
οὔτε γιὰ ἕνα μῆνα! εἶπε νελώντας
ἐκείνη.

Ὁ ἐρωτευμένος ἔδωκε τότε ἀπ' τὴν
τσεπὴν του τὰ λεφτὰ... καὶ τὰ
πέταξε ὅλα μέσα στὸ ἀναμένο τζά-
κι! Ἡ θυρία του ἔκαμε τὸση ἐντύ-
πωσι στὴν ἐκλεκτὴν του, ὥστε τὸν
παντρεύθηκε τὴν ἄλλη βδομάδα,
κι' ἔζησε εὐτυχισμένη μαζί του.

Τέλος, μιὰ κοπέλλα, ἐρωτευμένη
μ' ἕνα νέο 20 χρονῶν, πῆταν ἀπελ-
πισμένη γιατί τὸ ἕνα τῆς πόδι εἶ-
χε μείνει κοντύτερο ἀπ' τὸ ἄλλο,
ἀπ' τὴν πολιορκητικὴν ποὺ εἶχε πα-
θεῖ στὴν βρεφικὴ ηλικία της, κι' ἐ-
τοὶ δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ ἐ-
λευθέρη, νὰ χορεύῃ, νὰ κάνῃ πο-
δῶματα...

Κάποτε λοιπόν, ποὺ ἔλειπε σὲ τὰ
ζῆδι ὁ ἀγαπημένος της, ἔπιασε ἕνα
χειροῦργο νὰ τῆς κόψῃ τὸ ἐλατ-
τωματικὸ πόδι, κατὰ ἀπ' τὸ γόνα-
το, καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ μ' ἕνα
ψευτικὸ, ἐφωδιασμένο μὲ τέλειον μη-
χανισμό.

Μὲ τὴν θυρία της αὐτῇ, ἐγένε ἱκα-
νὴ νὰ χορεύῃ, νὰ περπατήσῃ, κλπ.,
ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια, κι' ἀπέδει-
ξε τὴν ἀγάπην της στὸ διαδεχθῆ τῆς
καρδιάς της.

Τὸ Σαββατὸν τὸ βράδυ μ' ἔχουν καλέ-
σει σ' ἕνα σπίτι νὰ διασκεδάσουμε, μοῦ
εἶπε ὁ Στέλιος. Ἐρχεσαι μαζί μου;
Ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ πᾶω καὶ φίλους
μου.

—Δηλαδή, γλεντάκι νὰ ποῦμε;
—Ἀμὲν ἄλλο;
—Ἐχεῖς ξαναπαίξῃ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;
—Ὁχι. Πρῶτὴ φορὰ θὰ πᾶω. Ἀλλὰ θὰ πε-
ράσουμε καλὰ.

—Ποῦ τὸ ξέρεις;
—Μοῦ τὸ εἶπε ὁ φίλος μου, ὁ Κυριάκος, ποὺ
κάλεσε καὶ μένα. Αὐτὸς εἶναι εὐθυσμός τύπος
καὶ τοῦ ἀρέσουν τὰ ὁμορφα.

—Γιὰ τᾶσάου. Δὲν σε κάλεσαν οἱ ἀνθρώποι
τοῦ σπιτιοῦ;
—Ὁχι. Καλεσμένος εἶναι ὁ φίλος μου, ποὺ
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ καὶ φίλο του καὶ ὁ
φίλος του πάλι νὰ καλέσῃ ἄλλο φίλο. Κατά-
λαβες;

—Κατάλαβα. Φίλος ἔφερε τὸν φίλον καὶ ἐ-
κείνος ἄλλον φίλον.

—Μάλιστα. Εἶναι ἀνοιχτὸ σαλόνι, γίνονται
συχνὲς φιλικὲς συγκεντρώσεις — τραγοῦδι, χο-
ροὶ καὶ τὰ λοιπὰ. Λοιπόν, θάρρης;

—Γιατὶ νὰ μὴν πῆγαυκα; Ἐγώ, μάλιστα, ἐ-
κείνες τὶς ἡμέρες, νὰ εἶμαι σὲ συνεισφορά
ψυχικὴ κατὰστασι καὶ νὰχω ἐπείγουσα ἀνάγκη
ἀπὸ μιὰ ποσότητα κεφιοῦ. Ἐτοὶ τὸ κάλεσμά
μοῦ ἦρε κοῦτὶ. Καὶ τὸ Σαββατὸν τὸ βράδακι,
συναντηθήκαμε καὶ οἱ τρεῖς.

★

Ἀνεβήκαμε κατὰ ἑλάνες σκάλες ποὺ ἔτριζαν
καὶ μῆλκε μὲ μιὰ σάλλα παλαίκοῦ στυλ.
Παλιὸ κανονίδες καὶ πολυθρόνες, μιὰ κονα-
λα μὲ μεγάλο ἐπιχρύσιν καθρέφτη ποὺ εἶχε κα-
ταραγῶθῃ ἀπὸ τὴν ὑγρασία, μιὰ ἑταξέρα μὲ
βιβλία, ἕνα παλιὸ πιάνο διὰ ἀνάγκη ἀνθο-
δοχεῖα μὲ ψευτικὰ λουλούδια κι' ἕνα ἀνθοδο-
χεῖο — ὅθῃ, μὲ δύο φούντες ἀπὸ πεῖκο. Ἀπὸ
τὸ τασάνι κρεμόταν ἕνας μπροῦντζινος πολυέ-
λαιος μὲ ἐνητὰ λαμπρόνια, ἀλλὰ μόνον τὰ πέν-
τε ἦσαν ἀναμένα — τὰ ἄλλα ἦσαν καμένα.
Στοὺς τοίχους διάφορα κάδρα. Κάτι τοπία
συνθηματικά, κάτι σχολικὲς ἱστογραφίες κο-
νιζαρισμένες καὶ διὰ ταμπλὸ μόντερνας τέ-
χνης. Τὸ ἕνα ἦταν μιὰ σύνθεσι ποὺ τὴν ἀπο-
τελοῦσαν τρία ἀνθρώπινα μᾶτια βαλμένα σ' ἕνα
τρίγωνο ποὺ εἶχε γιὰ φόντο ἕνα ἀσπασμένο
βιολί.

Τὸ ἄλλο, παρουσίαζε μιὰ γυμνὴ γυναίκα,
ποὺ τὰ πόδια της ἦσαν διπλὰ σὲ πάχος ἀπὸ
τὴν πλάτη.

Αὐτῇ, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη φά-
τσα, εἶχε μόνον ἕνα μάτι.

Τάχε φτάσει ὁ ἴδιος καλλιτέχνης, καθὼς ἔ-
δειχνε ἡ ὑπογραφή καὶ ἡ τεχνοπρία.

Ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες τὶς ἐξεχώρισα
ἀργότερα, γιατί, μόλις μπῆκα, ἦταν πεντέ-
ξῃ ζευγάρια ποὺ χόρευαν ὁλοῦ, μὲ τὴν μουσι-
κὴ τοῦ ραδιοφώνου. Ὑπῆρχε καὶ τέτοιο. Ὁ
Κυριάκος μὰς σύστησε στὸν καλεσθῇ μας. Τὸν
λέγανε Εὐτύχιος καὶ ἦταν ἕνας νέος ἀνάμεσα
εἰς αὐτοὺς πέντε μὲ τριάντα, μακρομᾶλλης, μαυ-
ρομάτης καὶ λιγνόμεστος.

Κι' οἱ ἄλλοι θαμνῶνες ἦσαν νέοι κι' ἀπὸ
τὶς πέντε κοπέλλες, οἱ τρεῖς ἔχονταν τὸν τρόπο
τους. Ὁ Εὐτύχιος χάρηκε πολὺ ποὺ μὰς γνῶ-
ρισε καὶ μὰς εὐχαρίστησε γιὰ τὴν τιμὴν ποὺ
κάνουμε στὰ «Σαββάτα του».

—Τὶ εἶναι τὰ «Σαββάτα» του, κύριε Κυριά-
κο; ρώτησα τὸ φίλο τοῦ φίλου μου.

—Κάθε Σαββατὸν μαζεθώμαστε ἐδῶ καὶ πε-
ρᾶμε τὴν βροδυὰ μας, εἶναι καθιερωμένο, μὰς
πληροφόρησε ὁ Κυριάκος. Ὁ ἄλλος ἐκεῖ, ὁ
Γρηγόρης, ἔχει τὶς Πέμπτες του, ἀλλὰ κάθε
δέκα πέντε. Κι' ὁ παχουλὸς ἐκεῖνος, ὁ Πα-
ρασκευᾶς, ἔχει τὶς Παρασκευές του, τὴν πρώτην
Παρασκευὴν κάθε μηνός.

Κύτταζε τὸν Γρηγόρη καὶ εἶδα ἕνα μα-
κροῦλεκα μὲ κοντὰ καὶ στενὸ σπακάκι ποὺ
φόραγε παποῦταια τριώροφα καὶ μᾶσσεγε τσι-
γκες.

—Γιατὶ Γρηγόρη καὶ ὁχι Γρηγόρης; ρώτη-
σα τὸν Κυριάκο. Ἐπειδὴ μασάει τσιγκες;
—Δικαίωμα του! εἶπε ὁ Κυριάκος καὶ μὲ
κύτταξε μὲ βλέμμα ἐπιτιμητικὸ, σὰν νὰ μὴν τοῦ
καλάρεσε ἡ παρατήρησί μου.

Ἦταν κι' ἕνας ἄλλος ἀξιοπερίεργος τύπος
ἐκεῖ μέσα, ἕνας ὀνόματι Προκόπης. Ἀδύνα-
τος, σκουρῶμενος, μὲ μακρὸ πρόσωπο καὶ με-
γάλα γαλλὰζια θολὰ μᾶτια, πολὺ ὀνειροπόλος.
Ἐτοῦτος ἐδῶ φωνάζαν σὰν χαμένος, σὰν νὰχε
τὸ νοῦ του σὲ ἄλλους κόσμους.

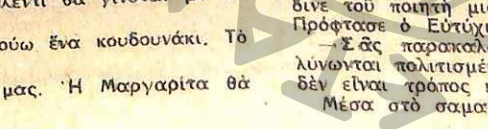
Καθότανε μόνον σὲ μιὰ ἄκρη κι' οὔτε
ταμπάκους κατέφαγε.
Τέλος, πρέπει νὰ σημειώσω καὶ μιὰ ἄλλη
παρουσία, ἕναν γεροδεμένο κοντὸ μελαχροινὸ,
μὲ γκριζὸ φανελλένιο πουκάμισο καὶ μαύρη
φλοῦταν γραβάτα.

—Τὶ παρασταίνει ἐτοῦτος; ρώτησα τὸν Κυριάκο.
—Δὲν παρασταίνει, μοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, πειραγμένος καὶ τοῦτῃ τῇ
φορὰ. Εἶναι ζωγράφος. Ντίμης Μπουρτζός, ἔχει γίνῃ λόγος γι' αὐτόν.

Τ' ἄλλα πρόσωπα ἦσαν συνθηματικὸν τύπου, δηλαδή κανονικοὶ ἀν-
θρώποι, σὰν καὶ μένα καὶ σὰς, νὰ ποῦμε. Ὁμολογῶ πῶς ἀισθανόμουν
λίγα ἀσχηματὴ στὴν ἀρχή, γιατί δὲν μπορούσα νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὴν
περιβάλλοντι κι' οὔτε νὰ καταλάβω τί εἶδους γλέντι θὰ γινόταν μὲ τέ-
τοια πρόσωπα.

Κι' ἐκεῖ ποὺ ἔκανα αὐτὲς τὶς σκέψεις, ἀκούω ἕνα κουδουνάκι. Τὸ
βροντοῦσε ὁ Εὐτύχιος.

—Ἀγαπητοὶ φίλοι, ἀρχίζει τὸ πρόγραμμά μας. Ἡ Μαργαρίτα θὰ
μὰς παίξῃ πιάνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Σηκώνεται, λοιπόν, μιὰ στοργικὴ πρόσωπη
καπέλλα, ποὺ φοροῦσε πολὺ χοντρά μουσικά
γυαλιά καὶ τραβᾷ πρὸς τὸ πιάνο, ἐνῶ ὁ Εὐ-
τύχιος δίνει τὸ σύνθημα γιὰ χειροκροτήματα.
Χειροκροτῶ κι' ἐγὼ, γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ.
Ἐκείνη χαμογελά γλυκύτατα καὶ κάθεται
μυστὰ στὸ μουσικὸ ὄργανο κι' ἀρχίζει νὰ παί-
ξῃ. Ἐνα κομμάτι πότε ἀργό, πότε γρήγορο,
πότε δυνατό, πότε σθενοῦ, ποὺ ἐμοιάζει πολὺ
μὲ τὶς λεγόμενες «σκάλες» ποὺ φιλοτεχνοῦν μὲ
τὰ πληκτρα οἱ μαθητευόμενοι.

Ὅλοι ἀκούγαν μὲ προσοχὴ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο,
ἔμωσ μέσα μου ἀισθανόμουν μιὰ βαρύναντα ποὺ
δὲν περιγράφεται. Καὶ καθὼς ἡ Μαργαρίτα
συνέχιζε καὶ τελειωμὸ δὲν εἶχε, γύρισα καὶ
κύτταξα ἀπελπισμένως τὸν Κυριάκο.

Ἐκεῖνος μάζεψε τὰ δάχτυλά του δεξιῦ τοῦ
χειριοῦ καὶ κούνησε δυὸ-τρεῖς φορές αὐτὸ τὸ
χεῖρ, μιὰ πάνω, μιὰ κάτω, κάνοντας τὴν γνω-
στὴ χειρονομία ποὺ πᾶει νὰ πῇ: «Ἄδριο πρᾶ-
μα!» Δηλαδή, ὠραῖο πιάνο.

Κούνησε κι' ἐγὼ τὸ κεφάλι μου, πῶς ναί

τὴν ἐμενέοι μας. Κάθε γραμμή μας εἶναι κ' ἐνὰ ξεχωριστὸ νόημα κ' ἀνάλογα μετ' τὸ νόημα, πλατύνει νοῦμε κ' στενεύουμε τὴ γραμμὴ. Μὰ πρέπει ἀνάγκη κανένας μεταγόμενος γιὰ τὰ καλά στῆ. Τέχνη γιὰ νὰ νιώσῃ τὴ βαθύτερ ἐμορφὰ αὐτοῦ τοῦ ταπεινῷ.

—Δραῖα, εἶπε ὁ φίλος τοῦ Λουκά, ἀλλὰ γιὰτί τὴν ἔχετε μ' ἐνὸς ματί;

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις; ἔξῃ; σε πολὺ σοφάρῳ ὁ Λουκάς σὺ φιλοῦ τοῦ. Τὸ ἔνα μάτι πού λείπει ἐξ' οὗ δού, τόσους στὸ ἄλλο ταπεινῷ γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο, εἶναι τρία μάτια. Ἔτσι κύριε Μπρούτζι;

—Ὁ Μπρούτζις σὺν νὰ περάξῃ τὴν κε, καθὼς ἀκούστηκαν καὶ μερὶ καὶ πινυμένα χορῶνται.

—Ἄλλα κρατῆθηκε.

—Τὸν ταπεινῷ δὲν ἔχει καμμὶ σχέσηε μὲ τὸ ἄλλο. Εἶπε.

—Μὲ τὴν πῶ ἐλλικρινή ἐπιθυμίαν μὲ τὸν νόημα τῆς καινούργιας τέχνης, ῥώστια ἐγὼ;

—Μὲ συνγνώστη, κύριε Μπρούτζι, ἐδῶ βλέπω ἄνθρωποι τριγύρω, ἐνὸς ἀκούσαν βιολὶ καὶ τρία μάτια. Τὶ θέλουν νὰ ποῦν αὐτὰ τὰ τρία διαφορετικὰ πράγματα;

—Σ' ὠθεῖται! εἶπε ὁ ζωγράφος. Τὸ λέω «Συμφωνία σὲ δύο»· σὺ χροῖς μάταια.

—Ααμπρά. Καὶ καλὰ, τὸ τριγύρω νὸ καὶ τὸ βιολί. Ἀλλὰ τ' ἀνθρώπωνά ματία, τί δουλειὰ ἔχουν ἐκεῖ μέσα;

—Πρώτα-πρώτα, ἀνθρώπιναν εἶναι τὰ δύο μάτια. Τὸ ἄλλο εἶναι ἀνίστιο.

—Ἐγὼ θὰ θῆκα νὰ ρωτήσω γιὰ τὴν γυνινῇ. ἔπειτα ἔνα φίλος τοῦ Λουκά. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ προσάβω, βέβαια, ἡ γνώμη σου εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ γυναικία εἶναι πολὺ ἀσχημῇ.

—Αὐτὴ ἡ γυνινῇ γυναικία ἔχει ὁ σύγκριτῃ ὁμορφία, εἶπε ὁ ζωγράφος μὲ πεποιθιστοί.

—Μὲ συγχωρῆτε, κύριε Μπρούτζι, πετάχθηκε ὁ Λουκάς, ἀλλὰ ἔχετε δῆ ποτὲ γυνινῇ γυναικία;

—Αὐτὸ ἴθιαν. Ὁ ζωγράφος ὤφεισε τὸ χέρι του κ' ἔχωσε μίαν γερνοῦσθια στὰ μούστια τοῦ Λουκά καὶ ἀκούειδς, στὸ δεξιὸ μάτι. Ἀπὸ καὶ καὶ πέρα δὲν θυμάμαι λεπτομείρειες.

Θυμάμαι μονάχα ὅτι ὁ φίλος τοῦ Λουκά χιμήτε στὸ ζωγράφο, ὁ θιλούρας στὸν τοῖκα καὶ σὲ μίαν γερνοῦσθια δλοὶ ἐκεῖ μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ ξεφάνιζαν ἐνὸς πεπλοισμένα. Κάποιος εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ οὐστὸς τὸ φῶς καὶ τὸ ἔζωλο δούλεψε σὺν σκοτεινία.

Κανεὶς δὲν ἔξερε ποῖον ἐδερνέει ἐπιπλά ἀναποδογύριζαν, γυαλίζον ἐπὶτασαν κ' ἐγὼ ἐψάχνα γιὰ τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο τὸ φῶς ἀνέμει. «Ἐνὸς ὠπλός, αἱ χοντρές ῥηλικιωμένους ἀνθρώπους τὸ εἶχε ἀναμφερί κ' ἐβόλε. Μὲ μίαν φωνὴν ποὺ σταμάτησε μὲ ναιμαὶς ὅλο τὸ κακό:

—Βρέ! Σκευομυτικότη γρήγορα δλοὶ ἀπὸ δῶ μέσα, παλιόπαιδὸς ποὺ βολήθηκε νὰ μὴ χαλαστὴ τὸ σπῆτι. Καθάρματα.

—Σίγα, βιεί... φθόρισε ὁ Εὐτυχός.

—Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ, τεμπελάκυλο, ποὺ μὴ μαζεῖνεις ὅλη τὴν ὀλπίτα ἐδῶ, κάθε Σάββατο. Μὴν τοῖλῃσῃς μὲ μὴ φέρῃς καὶ γένα ἄλλη φορά, γιὰτί θὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Ἐξω, ἔξω!

★

Σὲ λίγο βρεθήκαμε στὸ δρόμο, σὲ κακὴ κατάσταση. «Ὅλοι εἶχαν»· πάθει ἀπὸ κάποια ζήμια, ἐγὼ εἶχα ἀσχισμένο τὸ νακινὶ ποὺ σακκακιοῦ μὴ. Διαλυθῆκαμε, παρές-παρές. Στὴ γωνία ἦσαν νὰ χωρῖσουμε μὲ τὸν Κυριάκο.

—Ποῦ καὶ ποὺ ἔχουμε καὶ κανένα φιλολογικὸ καυῶν, μάς εἶπε. Γενικὸς, ὥμως, περῆμα πολὺ ἐνένοριστα. Τὴν Πέλυττ βρόθητε στου Γκρέγκορι; Εἶναι ἡ Πέμπτη του.

—Δὲν θὰ λείψουμε κύριε Κυριάκο, τὸ εἶπα. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

Κυριάκοι.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ εὐθυμος φίλος σου; Εἶπα στὸ Στέλιο. Νὰ σοῦ ζήση.

—Γιὰ εὐθυμο τὸν εἶχα. Τώρα πὼς ἐμπλέκεται, δὲν ξέρω. Γιὰ στασου. Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔχει κολῆσει στὸ μάγουλό σου;

—Ἦταν ἡ τσιγκὰ τοῦ Γκρέγκορι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

- διπλούν περιποιείται μωρὰ.
 - 4 Ἄρθρο. — ὄψιν φάρι. — Συ-
νεχόμενα σφύσματα τοῦ ἀλ-
φαίτου. — Χώρα τῆς Ν.Α.
Ἀσίας.
 - 5 Πρόστατευσί· ξανθὸς καὶ
μαῦρος. — Ἀνήρ. — Μεγα-
λουπόλις τῆς Γαλλίας.
 - 6 Κάλυπτουν τοὺ μεγάλυτερον
μέρους τῆς Γῆς. — ὠτοστέ-
φανος αἰγίου. — Ἀρχή απα-
γορεύσεως.
 - 7 Δάπεδον στὴς πολυκατοικί-
ες. — Τροφή ἀρρώστων.
 - 8 Πρόθεσις (πρὸ φωνηέντος).
— Προθέτις ἐκρινεῖται. — Ἀλλά-
ζει ἐπανόληψη. — Ἀγάπη
(ξεν.).
 - 9 Θεὰ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτί-
ων. — Εἶναι δυσσευέστες (κα-
θαρ.). — Πρόθεσις.
 - 10 Μᾶς δροσίξει το καλοκαίρι.
— Ἐνα μεγάλο κομμάτι τοῦ
πλανήτου μας. — Ὑποθετι-
κόν. — Ἄρθρο.
 - 11 Ἀνήθ που δὲν μᾶς ἐνθου-
σιάζουν. — Ἀνοδος.
 - 12 Ἀρχὴ καὶ τέλος κάθε κρά-
τους. — Σαῖν...· διάσημος
μουσογράφος. — Στενά συν-
δεδεμένο μετ' ὅν Κολομβο.
0 άάρμο. — Πρόθεσις. (πρὸ
φωνηέντος). — Χρονικός σύν-
δεσμος.
 - 4 Βλέπω. — Νότα. — Μέ τὰ δόν-
τια (ἐπιρήρημα). — Διπλασια-
ζόμενο κάνει τὰ μωρὰ νά
κλαῖνε.
 - 5 Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Περαι-
κό κάλυμμα κεφαλῆς. — Ἐε-
ρωμένος.
 - 6 Χαϊδέυτικο πολλῶν γυναι-
κεῖων ονομάτων. — Ὀσπριο.
— Χρονικό ἐπιρήρημα.
 - 7 Μικρότερος, ὑποδεστώτερος,
— Ὅργανον μέ τό όποίο έ-
πιτυγχάνεται ή πρὸς τά άνω
έλξις.
 - 4 Μικρός στήν ηλικία. — Τα-
ναγερός που ἔλανε. — Με-
τών δωδεκανώνιον. — Ἐπι-
τυμιον. Ἀγγυλον φιλελληνι-
στον. Καταστρέψει πολλούς οικ-
νομικούς. — Κτητική άντωνυ-
μία. — Διπλασιζόμενο γίνεται
γιαλλικός χορός.
 - 6 Ὁμοια σύμφωνα. — Ὁμοει-
κός ἄρως. — Μέρος του ά
τοκινήτου.
 - 7 Ἀρχαία πόλις καὶ σημερινή
κυμπολις τῆς Ευβοίας.
χλμ. από την Αἰδοψηό. — Μεγ-
λο φάρι.
 - 8 Ἐργασίό που έγινε χορός
— Τρύπες (αιτ.). — Τελική
σύνδεσμος. — Ἐκφρασις μ-
σου.
 - 9 Βούνο τῆς θεσσαλίας. — Το-
έρριζαν στη φωτιά άλλή-
βητικέ σόος. — Αἱμάν τι
γιαλλικής Β. Ἀφρικῆς.
 - 10 Ναυτικό παράγγελμα. —
μοια σύμφωνα. Πολύ. — χ-
ρίς αποτέλεσμα.
 - 11 Ἀρχαία χώρα μεταξύ κ-
ριθιάς καὶ Ἀχαιοας. — Ἀν-
τολήτικός τίτλος.
 - 12 Ἐε ολοκληρών. — Νησι τῆ
Ὀλλανδικών Ἰνδίων. — Σ
νεχόμενα στην Κασπία.
 - 13 Χρονικό ἐπιρήρημα. — Νότα
— Πλοίο των αρχαίων.
 - 14 Πρόθεσις (μπροστά σε φ-
νηεν). — Ευρίξει. — 203.
Ἀθλητικός άγων.
 - 15 Ἐχουν πολύ νόστιμο κρ-
ας. — Κάτοικος της περι-
χής του Ευξεινου Πόντου.
— Όρος στο πόκερ.
 - 16 Οι στρατιώτες φροντίζουν
νά τα εξασφαλίζουν. — Μη-
του έτους. — Ἀπάτην.
 - 17 Ἀναδρομή στο παρελθόν
(πληθ.). — Βρίσκεται επί κε-
φαλῆς άφρικανικής χώρας
(έπων.).
- ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΛΕΓΑΚΗ (Π.Γ.Π.)
- Ἡ λύσις τοῦ 573
στή σελ. 82

— Κυρίες και κύριοι, με την άσκη-
σι αυτή, παίρνετε το δίπλωμά σας!..

Χιονοδρομίες

— Η διεύθυνση του ξενοδοχείου σας
παρακαλεί ν' άποσυρθήτε στο δωμάτιό
σας, γιατί... άποθαρρύνετε τους σκιέρ!..

— Έν τάξει, πιάστηκε και
τ' άλλο κρεβάτι!..

— Το ετύχημα του... άτυχή-
ημάτός μας είναι ο έπίδεσμος
της γυναίκας μου!..

— Είπε ή πρώτη φορά που κάνω σκι
Κι' έσείς;
— Η τελευταία!..

Αν έχετε μαλλιά μακρύα ή ψυχρή περμανάντ του πρώτου τύπου θα σας επιτρέψω να επιτύχετε μία οντουλασιόν μεγαλύτερης διασκέιας.

Στην προτίμησή σας για τον πρώτο ή για το δεύτερο τύπο της ψυχρής περμανάντ, θα σας καθοδηγήσουν οι έξης παράγοντες:

- 1) Η φύση των μαλλιών σας (αν καταστρώνουν δηλαδή εύκολα ή δύσκολα).
 2. Το είδος της οντουλασιόν που θέλετε (σφιχτή, ανάλαφρη ή μέτρια).
 - 3) Η ώρα που έχετε να διαθέσετε για την περμανάντ σας.
 - 4) Η ικανότητά σας στο να χρησιμοποιήσετε τα ραβδάκια ή τα τσιμπιδάκια.
- Οι λεπτές και μαλακές τρίχες οντουλαρώνονται συνήθως δυσκολότερα από τις χοντρές και σκληρές, γιατί δεν συγκρατούν το κατάρωμα.
- Εξαιρέσι αποτελούν ωστόσο ώρισμένες σκληρές τρίχες, που μοιάζουν σαν... σύρματα!
- Δεν πρέπει να τυλίγετε πολύ σφιχτά τις λεπτές τρίχες, γιατί έχουν την τάση να μπλέκονται εύκολα.
- Ποτέ μην κάνετε ψυχρή περμανάντ, σε περίπτωση που έχετε βάλει πρόσφατα τα μαλλιά σας, είτε τάχετε οδυζενάρεϊ, είτε τάχετε περάσει με «ξέπλυμα» (γενικά δηλαδή, όταν έχετε χρησιμοποιήσει πάνω τους οποιοδήποτε ουσία για τη μεταβολή του χρωματισμού τους).
- Σ' αυτές τις περιπτώσεις, πρέπει ν' αφήνετε να περάσουν το λιγότερο δυό βδομάδες από τότε που μεταχειρισθήκατε αυτή την ουσία, κι' ύστερα να κάμετε την περμανάντ, ώστε να εξασφαλισθήτε από ασχημες εκπλήξεις.
- Αλλά κι' έπειτα από την περμανάντ δεν πρέπει να βάλετε στα μαλλιά σας κανένα άλλο χημικό υγρό, επί δυό βδομάδες τουλάχιστον.
- Αλλοιώς, μπορεί να δημιουργηθούν διάφορες χημικές αντιδράσεις, που θα είναι βλαβερές για τις τρίχες και για το χρωματισμό τους.
- Στην περίπτωση των βαμένων ή οδυζεναρισμένων μαλλιών, επιτρέπεται να εφαρμόζετε μόνο τον πρώτο τύπο της ψυχρής περμανάντ (με τα ραβδάκια), και ποτέ το δεύτερο (με τα τσιμπιδάκια).
- Πριν αρχίσετε την περμανάντ, σ' αυτές τις ειδικές περιπτώσεις, βρέχετε μία μικρή τούφα των μαλλιών σας με το υγρό του κατσαρώματος και τ' αφήνετε να επιδράση επί πέντε λεπτά της ώρας, για να εξακριβώσετε μήπως προκαλεί κάποιον αποχρωματισμό των τριχών.
- Είναι απαραίτητη αυτή η δοκιμή, αν θέλετε ν' αποφύγετε ασχημες και ανεπαρκώς εκπλήξεις.

Η περμανάντ στο σπίτι σας

Για τα φυσιολογικά, τα θαμμένα, τα παιδικά μαλλιά

ΧΑΡΙΣ στις καινούργιες μεθόδους που έχουν επινοηθεί, μπορεί τώρα κάθε γυναίκα να κάνει μόνη της, στο σπίτι της, μία «ψυχρή» περμανάντ.

Υπάρχουν δυό τύποι αυτής της περμανάντ. Στον πρώτο, τα μαλλιά τυλιγούνται σε μικρά ραβδάκια από πλαστική ουσία. Στον δεύτερο, χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό κοινά τσιμπιδάκια των μαλλιών.

Με την πρώτη μέθοδο τα μαλλιά καταστρώνονται πιά «σφιχτά» και η οντουλασιόν τους διαρκεί περισσότερο καιρό. Η δεύτερη μέθοδος έχει τη μισή μόνο διάρκεια και δίνει μπούκλες ανάλαφρες, θόδες έχει τη μισή την περίπτωσι, περνάτε πρώτα τα μαλλιά σας μ' ένα υγρό ειδικό, τα τυλίγετε στα ραβδάκια ή στα τσιμπιδάκια, τα ξαναβρέχετε με το υγρό, αφήνετε να επιδράση στην ώρα σας λέει η οδηγία που το συνοδεύει, κι' ύστερα τα περνάτε μ' ένα δεύτερο υγρό, το «φίξτερ», που τα συγκρατεί έτσι κατσαρωμένα.

Υπάρχουν όμως και προϊόντα που δεν χρειάζονται ιδιαίτερο φιάξτερ, αλλ' αποτελούνται από ένα μονάχα υγρό, που κάνει και τις δυό δουλειές συγχρόνως. Μ' αυτό τον τρόπο, χρειάζεται περισσότερο ώρα για να γίνη η περμανάντ, αλλά λιγότερος κόπος.

Ξεπλένετε, τέλος, τα μαλλιά με άφθονο χλιαρό νερό και πιέζετε 'πάνω τους μία φλοκάτη πετσέτα, για ν' απορροφήση την πολλή υγρασία. Μην τα τρίβετε όμως με την πετσέτα, γιατί θα χαλάσετε τις μπούκλες.

Φοράτε ύστερα ένα φιλέ, όπου να στεγνώσουν τα μαλλιά σας. Αν βιάζεστε, μπορείτε να μεταχειρισθήτε ένα στεγνωτήρα με θερμό αέρα. Ωστόσο, είναι προτιμότερο ν' αφήσετε τις τρίχες να στεγνώσουν μόνες τους, φυσικά.

Ύστερα απ' αυτό, τα μαλλιά είναι πιά έτοιμα για να τα χτενίσετε. Δεν χρειάζονται ιδιαίτερη οντουλασιόν.

Αυτός είναι ο γενικός τρόπος εκτελέσεως της ψυχρής περμανάντ. Επειδή όμως κυκλοφορούν στο εμπόριο πολλές μάρκες, που παρουσιάζουν ώρισμένες διαφορές μεταξύ τους, φρόνιμο είναι να διαβάσετε με προσοχή τις οδηγίες που συνοδεύουν πάντα το κάθε προϊόν, και να συμμορφώνεστε πιστά μ' αυτές.

Εξ' άλλου, υπάρχουν σκευασίες διαφόρων τύπων, προωρισμένες για τα διάφορα είδη μαλλιών, για παιδιά, για γκρίζες τρίχες, κλπ. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε μεταξύ τους την καταλληλότερη.

Να έχετε υπ' όψιν έξ' άλλου ότι οι θαμμένες ή οδυζεναρισμένες τρίχες είναι πιά πορώδεις από τις άλλες, και συνεπώς καταστρώνουν εύκολότερα. Κάμετε λοιπόν ένα δοκιμαστικό κατάρωμα σε μία τούφα μονάχα, πριν προχωρήσετε σ' ολόκληρο το κεφάλι.

Έχετε μαλλιά μακρύα; Σ' αυτή την περίπτωση, η ψυχρή περμανάντ του πρώτου τύπου — με τα ραβδάκια δηλαδή — θα σας επιτρέψει να επιτύχετε μία οντουλασιόν σταθερότερη και μεγαλύτερης διαρκείας.

Αρχίστε να τυλίγετε στα ραβδάκια τις τρίχες απ' τις άκρες τους και προχωρείτε προς τα πάνω, ως εκεί που θέλετε να φτάση το κατάρωμα.

Πότε πρέπει να κάνετε καινούργια περμανάντ;

Αν τα μαλλιά σας είναι σε καλή κατάσταση, μπορείτε να επαναλαμβάνετε την ψυχρή περμανάντ όσο συχνά θέλετε (ακόμη κι' αμέσως, την ίδια μέρα, αν άπτεχε ή προηγουμένη).

Απαραίτητως όμως πρέπει να ψαλιδίσετε πρώτα τις άκρες των τριχών, όπου διατηρούνται τα ίχνη της παλιάς περμανάντ.

Το ίδιο ψαλίδισμα επιβάλλεται κι' όταν δεν υπήρχε μόν προηγούμενη περμανάντ, αλλά οι τρίχες έχουν «ψαλιδισα».

Αν τώρα τα μαλλιά έχουν κακοπάθει κι' έχουν χάσει τη στιλπνότητά και τη ζωηρότητα τους, από υπερβολική επίδραση του υπερυγρού της προηγουμένης περμανάντ, πρέπει απαραίτητως να περιγυρεύετε να συνέλθουν τελείως, πριν τα ξανακατσαρώσετε. Τα βουρμάνετε καλά και τα χτενίζετε με τονωτικές λοσιόν και με θρεπτικά λάδια, μεταχειρίζεστε μία ειδική κρέμα - ξέπλυμα — με στερο από κόζε λούσιμ, και ψαλιδίζετε τις βλαμμένες άκρες των τριχών.

Προτού δέ να κάμετε την καινούργια περμανάντ, αλείψετε ελαφρά με λάδι — πολύ λίγο — τις άκρες των μαλλιών.

Ποτέ μη μεταχειρίζεστε για μία καινούργια περμανάντ υγρά που σας έχουν περισσέψει από την προηγούμενη. Όταν ανοίξουν μία φορά τα μπουκάλια κι' εκτεθή το περιεχόμενό τους στην επίδραση του αέρος, παθαίνει γρήγορα χημικές αλλοιώσεις και δεν δίνει πιά ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Κι' ένα τελευταίο ερώτημα: Πρέπει να γίνεται περμανάντ στα μαλλιά των μικρών κοριτσιών;

Ναί, αλλά με τον όρο να χρησιμοποιούνται ειδικά υγρά για παιδική περμανάντ, μελετημένα για τις λεπτές τρίχες των παιδιών που οντουλαρώνονται δυσκολότερα.

Συμπεριούβει

Ε' το λαμπρότατό μας "Αστρ", μ' κι' εκτός της πρωτεύουσας (τενύσης) κάνουν θραύσι, τελευταίως, οι πολύκροτες συγκρούσεις κι' έχουν πάρει τέτοια φόρα, τα ποικίλα τροχοφόρα, που κυττάξεις σαστισμένος κι' ένεός, το δίχως άλλο, των συγκρούσεων το κύμα και τό... κρούσμα το μεγάλο!

Αλλ' εκτός των δχημάτων, που τρακάρουν, ή τουμπά (ρου), κι' όποιον πάρη το ποτάμι κι' οι τροχοί τους όποιον (πάρουν, θ' προσέξης και θ' ακούσης, κι' άλλες άπειρες συγκρούσεις, που ζημιές κι' εκείνες κάνουν κι' άδαριές σχετικές και συγκρούσεις, της ζωής μας, είναι... μεταφορικές!

Δηλαδή, για να μη χάνω τον καιρό μου, αγαγνώστα, συναντάς, στην εποχή μας, κάποιον Γιώργο, είτε (Κώστα,

που για χάρι της καλής του, της πολύ λουσουδς κι' απλήστου, άφειδώς τα λίσσατά του παραδάνια τα σκορπά, για φορέματα, για γλέντια, για μπουζούκια και λουιά... Κι' όταν μένη, πλέον, τσιγκος και χωρίς δεκάρας ίχνη παίρνει... σάβρα τους γνωστούς του και στη... συγκρούσι (το οίχρει, ή κοινώς, για να μη χάση την Φιφή του την άδω, παίρνει αμπαρίζα στην πιάνσα και... τρακάρει όποιον βρή!

Ετόν... πεζό μας τον αιώνα και τον λίαν πονηρό συναντάς — επίσης — κι' έναν έρωτύλο νεαρό, που πιστεύει ακραδάντως, πως ή τσιφτισιά του φίλη μοναχά σ' αυτόν την πίστι και τα πάντα της όφειλει! Πλήν εκείνη, που του δείχνει πως τον υπεραγαπά, κι' άλλονού περιβολόση την εξώπορτα χτυπά, ώσπου ανθίζεται ο ήλιος της τό... ντουμπλέ το «σ' αγαπώ» της και σε συγκρούσι του φτάνει με τον άλλον για καλά τον όποιον, έννοείται, ώσπερ... ταύρος κουνουλά!

Δίνουν, είπαμε, και παίρνουν οι συγκρούσεις δχημάτων, μ' μπορεί να δ' κανέναν και συγκρούσεις... αίσθη (μάτων,

επειδή συγκεκριμένως, κάποιος νέος «τιναγμένος» για μιά όμορφη κοπέλλα και πολυφωερη χτυπιέται κι' απ' αυτήν, χωρίς κουνέντες, ο φτωχός ανταναμείται! Τον δεσμόν, όμως, εκείνον οι γονείς δεν επιτρέπουν και τα σχέδια των νέων, άρον - άρον... ανατρέπουν! Έτσι, άφέντως και μοιραίως, δυό καρδιές έρωτευμένες... τραυματίζονται βαρέως!

«Ε'ς τό... ρεύμα της ζωής μας», συναντάς και ζεύγη (πλείστα,

που σκοπός τους είναι μόνος να χορεύουν έπιμόνος ή στην κυριολεξία, να... βαυγλίζονται στην πίστα κι' όπως πέφτουνε στα μάτια και στις σάμπες έμμανώς μ' την αβήουσα πηγαίνει τό... τουμπάρισμα καπνός! Στόν θεότρολλο χορό τους και τον έξαλλον αυτόν, όργιάζουν οι... συγκρούσεις μεταξύ των χορευτών και τα πιά πολλά ζευγάρια φτάνουν, αβήνης, στο σημείον, να σταλούν για επίδεσεις ή για τό... νοσοκομείον!

Οι πολυπληρεις συγκρούσεις του... συρμού γινήκαν ήδη και σε κάνουν να λυπάσαι τους γαμπρούς, έν κατα- (κλειδί,

οι όποιοι, συμφορά τους κι' αντίσάσεως μη ούσης, έχουν με την πεθερά τους αλληπαλλήλες... συγκρούσεις! Σε συγκρούσεις φτάνουν, ήτοι, συνεχώς με τη «μαμά (τους» κι' είναι τέτοιο το καζίμ και τό... στραπατασισμό τους, ώστε πάνε, κάθε μέρα κι' όλοένα οι ζαβοί, για να κάνουν στο «σασί» τους γενική... έπισκευή!

Επιστολή... Σο Σοφοκράτης Γ.

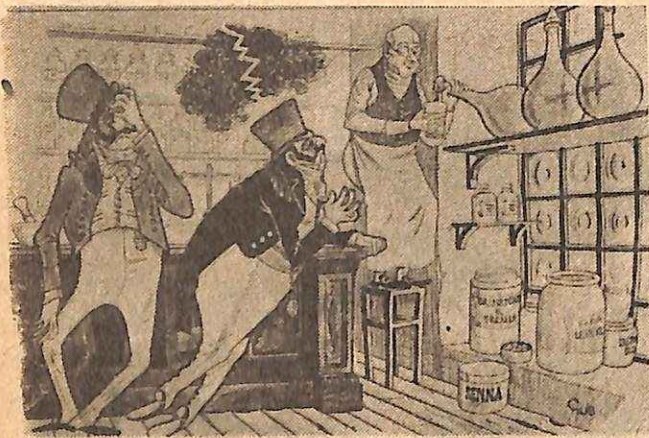

DOY ΘΑΝΑΤΟΥ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

MIAC
ΣΥΝΑΡ

22

Το μεθύσι είναι τόσο παλιό, όσο σχεδόν και η ιστορία των ανθρώπων...

Πώς δ' αποφύγετε το μεθύσι

Μερικές γνώσεις που θα σας βοηθήσουν να περιορίσετε την επίδραση του οινοπνεύματος

Κανείς δεν αμφισβητεί ότι η επιστήμη έχει κάνει τεράστιες προόδους σε πολλούς από τους τομείς της ζωής μας. Ωστόσο, υπάρχουν ακόμη μερικά απλά πράγματα, που αν και μάς απασχολούν από αιώνες, δεν έγινε δυνατό να βρεθεί η αιτία και η θεραπεία τους.

Μία απ' τις πρώτες θέσεις στον κατάλογο αυτών των πραγμάτων, κατέχει άσφαλως το μεθύσι, που είναι τόσο παλιό, όσο σχεδόν και η ιστορία των ανθρώπων.

Σήμερα, οι επιστήμονες σε όλα τα μέρη του κόσμου μελετούν από κάθε άποψη το ζήτημα του μεθύσιου και προσπαθούν να βρουν έναν τρόπο για να προστατεύουν τον άνθρωπο από το αλκοόλ και τις δυσάρεστες συνέπειές του.

Φυσικά, η καλύτερη προφύλαξη από το μεθύσι είναι η αποχή από τα ποτά. Μια τέτοια λύση, όμως, είναι εντελώς ανεφάρμοστη στις περισσότερες περιπτώσεις για πρακτικούς λόγους.

Μετά το πρώτο ποτήρι, είναι δύσκολο να μην πιή κανείς και το δεύτερο, οπότε το τρίτο και το τέταρτο έρχονται μόνα τους.

Αν λοιπόν οι επιστήμονες δεν είναι ακόμη σε θέση να μάς δώσουν ένα φάρμακο, που να εξουδετερώνει τις δυσάρεστες συνέπειες του μεθύσιου—και κυρίως τον πονοκέφαλο που ακολουθεί το πρωί—έχουν ωστόσο ένα όπλο στα χέρια τους, που τους δίνει τη δυνατότητα να μετριάζουν αρκετά αυτές τις συνέπειες. Ξέρουν δηλαδή πως ακριβώς εισέρχεται και πως κυκλοφορεί στον οργανισμό το αλκοόλ καθώς και τα σημεία όπου επιδρά. Έτσι, ενώ προς το παρόν δεν μπορούν να μάς θεραπεύσουν από το αλκοόλ, μάς δίνουν τη δυνατότητα να προφυλαγώμαστε από τις δυσάρεστες συνέπειές του και να τις μετριάζουμε όσο μας είναι δυνατό.

Αντίθετα από τις τριφές και τα περισσότερα ποτά που φθάνουν στο στομάχι, το αλκοόλ δεν έχει ανάγκη να υποβληθεί στην διαδικασία της χωνεύσεως, αλλά είναι έτοιμο να απορροφηθεί από τα διάφορα όργανα μόλις φθάσει στο στομάχι.

Ένα μικρό μέρος του αλκοόλ, πηγαίνει στο κυκλοφορικό σύστημα κατ' ευθείαν από το στομάχι. Το μεγαλύτερο, όμως, καθυστερεί να φθάσει στο κυκλοφορικό σύστημα, γιατί περνά πρώτα από τα έντερα, από όπου διοχετεύεται γρήγορα και καθ' ολοκληρίαν στο αίμα.

Είναι έτοιμο να απορροφηθεί από τα διάφορα όργανα μόλις φθάσει στο στομάχι.

Ενώ το σημείο αυτό—δηλαδή όπου να φθάσει στο αίμα—το αλκοόλ δεν έχει μεγάλη επίδραση στην λειτουργία του οργανισμού. Η δυσάρεστη επίδρασή του αρχίζει από τη στιγμή που το παραλαμβάνουν τα αιμοφόρα αγγεία και το μεταφέρουν στον εγκέφαλο. Εκεί ενεργεί σαν αναισθητικό και αποκοιμίζει μία—μία τις λειτουργίες του εγκεφάλου. Γι' αυτό και όσο περισσότερο αλκοόλ μπαίνει στο αίμα μας—όποτε αναπνεύεται θα φθάσει και στον εγκέφαλο—τόσο περισσότερες λειτουργίες του εγκεφάλου αποκοιμίζονται και νιώθουμε έντονο το μεθύσι.

Το μόνο σχεδόν όργανο που έμεινε ανέναντο του οργανισμού εναντίον του αλκοόλ, είναι το σπέντι, που το μετατρέπει σε ένα υγρό, πιο αβλαβές από το αλκοόλ. Το υγρό αυτό μεταφέρεται στους ιστούς και τελικά βγαίνει από τον οργανισμό σαν διοξειδιο του άνθρακα και νερό.

Αν λοιπόν ήταν δυνατό να αυξήσουμε τη λειτουργία του σπέντι, όσο θέλουμε, θα ήταν εύκολο να το κάνουμε να απορροφά όλα τα αλκοόλ που πίνουμε—συνεπώς θα και τον εγκέφαλο—από αυτό.

Δυστυχώς, όμως, το σπέντι είναι από τα όργανα που δε μπορεί να επιταχυνθεί με κανένα τρόπο ή λειτουργία τους. Οσοδήποτε αλκοόλ και αν υπάρχει στον οργανισμό, το σπέντι δε μπορεί να απορροφήσει περισσότερο από οκτώ περι-ώρα. Και φυσικά, κανείς άνθρωπος που πίνει δεν θα

περιοριστεί σ' αυτήν την ποσότητα.

Ο μόνος ριζικός τρόπος που απομένει λοιπόν, για να περιορίσουμε την συσσώρευση του αλκοόλ στο αίμα, είναι να το εμποδίσουμε να φθάσει άμεσα στα έντερα. Και ετυχώς, αυτό δεν είναι ακατόρθωτο.

Μπορούμε να περιορίσουμε το αλκοόλ που πηγαίνει προς το αίμα, γεμίζοντας το στομάχι μας με κάποια τροφή πριν από το ποτό. Αυτό αποδεικνύεται εύκολω-τα αν δοκιμάσετε να πιή-τε ένα ποτό πριν από το φαγητό, οπότε το στομάχι είναι σχεδόν άδειο. Η επί-δραση του ποτού αυτού είναι πολύ ισχυρότερη από ό-σην θα είχαν εξη παρόμοια ποτά, αν τα πίνετε με γε-μάτο το στομάχι.

Σε παλαιότερα χρόνια, έ-πισης, επικρατούσε η αντί-ληψη ότι μία μικρή ποσότη-τα λάδι εμποδίζει τις ανα-θυμιάσεις του αλκοόλ να φθάσουν στον εγκέφαλο και να φέρουν το μεθύσι.

Σήμερα, βέβαια, ξέρουμε ότι δεν είναι οι αναθυμιά-σεις εκείνες που φέρνουν το μεθύσι. Ωστόσο, οι πρόγο-νοί μας που μεταχειρίζονταν το λάδι εναντίον του μεθυ-σιού έκαναν κάτι σωστό, έ-στω και χωρίς να το ξέρουν. Γιατί η παρουσία του λα-διού εμποδίζει αρκετά την απορρόφηση του οινοπνεύμα-τος από τον οργανισμό.

Ακόμη καλύτερη δουλειά, κάνουν οι πρωτεΐνες και τα λίπη. Γι' αυτό και ένα πο-τήρι γάλα, που περιέχει πρωτεΐνες και λίπος, είναι πολύ αποτελεσματικότερο από το λάδι. Άλλες τροφές, που περιορίζουν την απορ-ρόφηση του αλκοόλ, είναι το μέλι και το όπωροσάκχαρο.

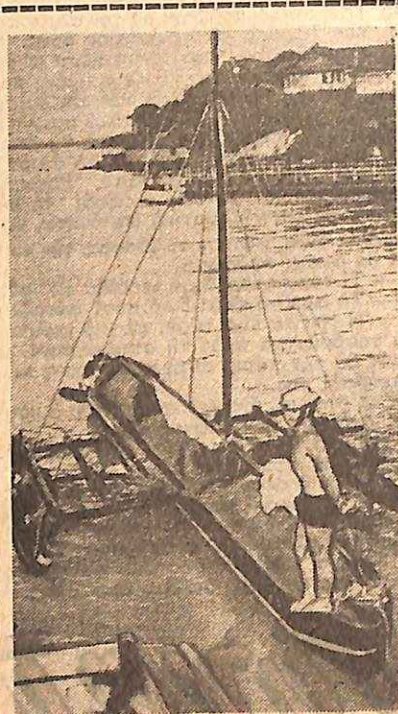
Τέλος, ένα σημείο που λι-γοί προσέχουν όταν πίνουν, είναι η ανάμειξη των οινο-πνευματωδών με αέριοα ποτά. Η σόδα, βέβαια, προσδίδει ιδιαίτερη γεύση σε αρκετά ποτά. Αλλά έχει α-ποδειχθεί ότι ο συνδυασμός αυτός αυξάνει αρκετά την ταχύτητα με την οποία το αλκοόλ φθάνει στον εγκε-φαλο.

Γι' αυτό και βλέπουμε ό-τι η σαμπάνια, που είναι ε-λαφρό ποτό σε σύγκριση με άλλα, χτυπά αβρότερα στο κεφάλι από άλλα ποτά.

Είναι φανερό λοιπόν ότι δεν υπάρχει ριζικός τρόπος αντιμετώπισης του μεθυ-σιού—εκτός από την απο-χή. Αλλά είναι χρήσιμο να θυμώσατε να γεμίσετε το στομάχι σας πριν από το ποτό, να μην ανακατεύε-τε αέριοα με το ποτό, να καταφεύγετε στο λάδι και τις πρωτεΐνες και να πίνετε με ώρισμένον ρυθμό.

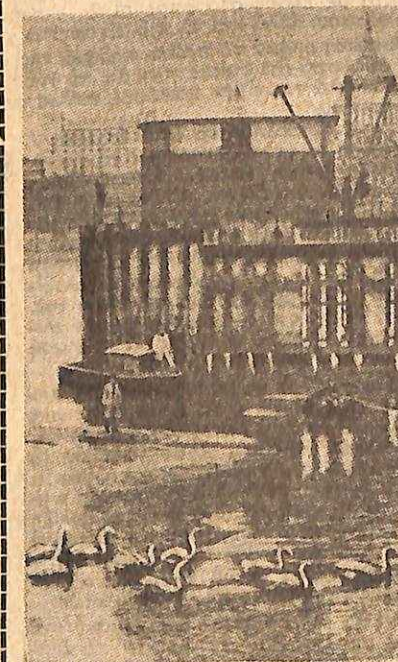
Πρωτότυπος τρόπος είκο-νομίας

Ο δήμος της Ράζα, στην Ισπανία, θα κατασκευάσει ένα νέο υδραγωγείο, που κρί-νεται απαραίτητο για τις α-νάγκες της πόλεως, με τις οικονομίες που θα προκύψουν από το σύστημα των φωτών στους δρόμους και τις πλα-τείες κατά τις νύχτες που η σελήνη φωτίζει επαρκώς τη γη.

ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΜΙΛΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΜΗΝΕΣ

Με το παράξενο αυτό πλωτό μέσον ο Τσε-χοσλοβάκος πρόσφυγας Φράνκ Κομπου-λα διέσχισε μονάχος 2000 μίλια φουρτου-νισμένης θάλασσας από το Νόρθ Κοινη-σταν της Αυστραλίας ως το Σίδνεϊ. Ο Κομπουλά, που ήταν άγνοος, θέλησε ν' αλλάξει τόπο παραμυθής. Ελπίζοντας ν' α-σταθή πιο τυχερός, Μη έχοντας όμως τα απαραίτητα ναύλα, αποφάσισε ν' κάνει το ταξίδι με τη σχεδία αυτή, διχής του κα-τασκευής. Η ανέξοδη αυτή μετακίνησης όμως, που κράτησε εξη μήνες, του έπε-φάλαξε αφάνταστες ταλαιπωρίες και, πολ-λές φορές έβαλε τ' κίνδυνο τη ζωή του.

ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΚΥΚΝΩΝ

Σ' ένα σημείο κοντά στο Λονδίνο, η ζωή 300 κύκνων του Ταμέσας, διέτρεξε πρό-ημερών οσοδρό κίνδυνο. Ένα μικρό πε-τρελαιοφόρο βυθίστηκε στην περιοχή αυ-τή και 4000 λίτρα πετρελαίου ξεχύθηκαν στα νερά του ποταμού. Το πετρέλαιο ελά-σσε τα φτερά των κύκνων και... ακινη-τοποίησε πολλούς απ' αυτούς. Η έλπι-στα προστασίας ζώων έσπευσε άμεσα να στείλει ένα πλοίο για να σώσει τους κιν-δυνεύοντες. Δυστυχώς, όμως, το πλοίο κα-τάφερε να σώσει μόνο 100 κύκνους. Οι υπό-λοιποι 2900 κύκνοι, που είχαν μείνει στην περιοχή, πέθαναν από την δηλητηρίαση που τους προέκυψε από το πετρέλαιο.

Στ' ανοικτά των νήσων Φίτζι, ένα καράδι σχεδόν σταματημένο, φαινόταν ακυβέρνητο...

Η θαλαμηγός «Τζογίτα» βρέθηκε εγκαταλελειμμένη από τους επιβάτες και το πλήρωμα

ΑΙ σ' εκατό χρόνια ακόμη από σήμερα, οι άνθρωποι δεν θα έχουν πάψει να μιλάνε για την θαλαμηγό «Τζογίτα» — είχε ένας από τους ντετέκτιβ, που αναλάμβανε, χωρίς ν' καταλήξουν στο παραμυθικό αποτέλεσμα, την εξήγηση του σκοτεινότερου μυστηρίου των ημερών μας.

Πολλοί είναι εκείνοι, που χαμογελούν με ειρωνεία, όταν ακούν τις αφηγήσεις των γέρονθ θαλασσολογών, για τα «πλοία-φάντασμα», που βρέθηκαν, σε διάφορες εποχές, ν' αρμενίζουν ακυβέρνητα στον άεκο, χωρίς ψυχή ανθρώπου στο κατάστρωμα και στις καμίνες τους και χωρίς κανέναν να μπορεί ν' εξηγήσει το μυστήριο τους. Ποιος, όμως, από τους σκεπτικιστές αυτούς θα τολμούσε ν' ανακαλύψει πως μία παρόμοια ιστορία θα επαναλαμβανόταν στον καιρό μας, πως ακόμη ένα αινιγματικό «πλοίο-φάντασμα» θα έρχόταν ν' προστεθεί στην α-τελείωτη αλυσίδα, που έχει γεννήσει τους ανατριχιαστικούς θρύλους των ναυτικών;

Στις 3 'Οκτωβρίου του 1955, η θαλαμηγός «Τζογίτα», με καπετά-νιο τον Τ. Χ. Μίλλερ, η «Ντάστυ», όπως τον έπωνομάζανε οι συνάδε-φοί του, άλλοτε αξιωματικό του Βρετανικού Βασιλικού Ναυτικού και πού δοκιμασμένο θαλασσοδύο, ξεκίνησε, με 26 επιβάτες, για το νησί Τοκελάου. Στους επιβάτες, περιλαμβάνονταν, εκτός από 16 Ιθαγενείς, Εξη Ευρωπαίοι και τέσσερες Νεοζηλανδοί ανώτεροι υπάλληλοι, μέλη μιας κυβερνητικής επιτροπής.

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος, η απόσταση σύντομη — 400 μίλια — ο κα-πετάνιος περίφημος για την αξιοσύνη του. Τίποτα δεν προδικάζε, ότι πετάνιος περιφημος για την αξιοσύνη του. Τίποτα δεν προδικάζε, ότι κα-πετάνιος περίφημος για την αξιοσύνη του.

Στη Σαμόα, εξακολουθούσαν να παίρνουν σήματα από τον ασύρμα-το της «Τζογίτα» ως το απόγευμα της επομένης. Από τότε, ο ασύρμα-τος της θαλαμηγού σήπασε ξαφνικά. Αλλά, στην Σαμόα, δεν ανη-συχούσαν. Πιστεύαν πως το πλοίο είχε πλησιάσει αρκετά στον προορ-ισμό του, ώστε να στέλνει πιά τα σήματα του στο Τοκελάου.

Ωστόσο, μία εβδομάδα αργότερα, έφτασε σήμα από το Τοκελάου, που ρωτούσε, αν υπήρχε καμιά πληροφορία για την τύχη της θαλα-μηγού «Τζογίτα». Τότε, υποθέσανε όλοι πως κάποιο απόρρητο ατύ-χημα είχε συμβεί στο καράδι.

Αμέσως, ειδοποιήθηκαν όλα τα πλοία, που ταξίδευαν στην περιοχή, να εξερευνήσουν τις θάλασσες για ν' α-βρουν την «Τζογίτα» ή τα συν-τρίμματά της και τους ναυαγούς, που τυχόν επιζούσαν, αν είχε συμ-βεί πραγματικό ατύχημα.

Οι έρευνες των πλοίων, όμως, έμειναν άκαρπες, όπως και οι έρε-υνες των αεροπλάνων, που έστειλε η νεοζηλανδική κυβέρνηση. Στο σχε-τικό μικρό διάστημα, που χωρίζε την Σαμόα από το Τοκελάου, δεν έμεινε σημείο της θάλασσας, που ν' μην εξερευνήθη συστηματικά.

Αλλά από την «Τζογίτα» δεν υπήρχε ούτε ίχνος! Έχουν περάσει τριανταόδο δώδεκα μέρες, χωρίς κανείς ν' απο-κρίνη ν' εξηγήσει την μυστηριώδη αυτή εξαφάνιση, όταν το αεροπλάνο «Τουβαλάου», με κυβερνήτη τον πλοίαρχο Χάρκνες, συνάντησε, στα ά-νοικτα των νήσων Φίτζι, ένα καράδι, σχεδόν σταματημένο στη μέση του πελάγους, που φαινόταν ν' επιπλέει ακυβέρνητο, γέροντας προς το α-ριστέρό του πλευρό.

Όταν ο πλοίαρχος Χάρκνες φέρεσε τα κυάλια του, για ν' εξακρι-βάσει την εθνικότητα του σκάφους, δεν μπόρεσε ν' αναγνωρίσει. Γιατί το σκάφος, εκπληκτικά διαπιστώνοντας πως ήταν η «Τζογίτα», που βρισκε-το πλοίο του «Ντάστυ» είχε ξεκινήσει για το Τοκελάου, που βρίσκεται βορειοανατολικά της Σαμόα, ενώ τα νησιά Φίτζι πέφτουν στην τελείως αντίθετη κατεύθυνση, δηλαδή νοτιοδυτικά!

Αλλά η εκπληξη αυτή ήταν η μικρότερη, από όσες έμελλε ν' α-ντι-κρίσει, την ημέρα εκείνη, ο πλοίαρχος Χάρκνες.

Αμέσως, έδωσε εντολή ν' κατέβη μία βάρκα, με τον δεύτερο κα-πετάνιο και πέντε μέλη του πληρώματος, και ν' απλοήσουν την «Τζο-γίτα». Όταν η βάρκα έφτασε σε μερικά μέτρα απόσταση από την θαλαμηγό, ο δεύτερος έβαλε τον τηλεβόα στο στόμα του, για ν' α-ναγγεί τον καπετάνιο της.

—Ντάστυ! «Ε, Ντάστυ!... Η βάρκα πλεύρισε και οι εξη άν-δρες του «Τουβαλάου» ανέβηκαν στην «Τζογίτα». Το θέαμα, που αντί-κρισαν, κανείς α-κόμη και σήμερα — όπως λένε οι ίδιοι — ν' α-ναγγεί. Το αίμα στις φλέβες τους. Το πλοίο, ήταν άθικτο, αλλά εγκαταλελει-μένο από όλους τους πληρώματα και τους επιβάτες του!

Η «Τζογίτα» έμοιαζε σαν ένα άδειο σπεί, που σηκώθηκαν ξαφνικά οι κατεσμένοι του κι' έφυγαν — μαζί με τους οικοδεσπότες! Στην κουζίνα, υπήρχαν ακόμη υπολείμματα από τροφές. «Ελείπταν, όμως, όλα οι αποσκευές των επιβατών, το ημερολόγιο καταστρώματος του πλοίου και όρια μέτρα ναυτικά όργανα. Ο ασύρματος, επίσης, ήταν ξε-μοναχισμένος.

Το «Τουβαλάου» ρυμούλκησε την «Τζογίτα» στο πλησιέστερο λιμάνι των νήσων Φίτζι κι' επιστράτευσαν άμεσα οι καλύτεροι τεχνικοί έμ-πειρογνώμονες και οι ικανότεροι αστυνομικοί, για ν' α-νακαλύψουν το ά-γνωστο μυστήριο.

Από τότε, που έγινε αυτό, πέρασαν δυό δώδεκα μήνες. Αλλά οι έρευνες εξακολουθούσαν ν' α-βρισκόνταν στο ίδιο σημείο, όπου ήταν και όταν είχαν αρχίσει, για ν' α-βρουν ακόμη μία πιά! Γιατί, στο μεταξύ, εξετάστηκαν όλες οι πιθανές εκδοχές και απορρίφθηκαν όλες ως ανυπόστατες.

Το καράδι, όπως είπαμε, δεν είχε καμιά ζημία. Άρα, η περίπτωση ναυαγίου αποκλείεται. Μία όπ, που βρέθηκε στην πλώρη, έκανε, στην αρχή, τους έμπειρογνώμονες ν' υποθέσουν, ότι είχε συμβεί κάποια σύγκρουση, αλλά βρέθηκαν αδιάσπαστοι μαρτυρες, που κατέβησαν, ότι η όπ, α-κόμη υπήρχε στο πλοίο και πάλι ξεκίνησε για το ταξίδι του και ούτε, άλλωστε, μπορούσε ν' α-ναγνωριστεί για επικίνδυνη.

Εξετάστηκε, κατόπιν, αν είχαν ύποστη κάποια βλάβη οι μηχανές του. Οι μηχανές, όμως, λειτουργούσαν στην εντέλεια!

Συζητήθηκε ακόμη, αν τυχόν ένα τεράστιο κύμα δεν είχε αρπάξει και τους είκοσιέξη επιβάτες, σε μία στιγμή, που έπλεε ν' α-βρισκόνταν στο κατάστρωμα. Αλλά τότε... πως είχαν εξαφανιστεί από τις καμίνες τα πράγματά τους;

Η εξέταση κάθε νέας εκδοχής κατέληγε και στην απόρριψή της, δια- της έλλειψης απονο απαγωγής, ενώ το μυστήριο της αλλαγής της πορείας του πλοίου έχει κανείς ν' α-ναγγεί, ακόμη ν' υποθέσουν, ότι είχε συμβεί κάποια σύγκρουση, αλλά βρέθηκαν αδιάσπαστοι μαρτυρες, που κατέβησαν, ότι η όπ, α-κόμη υπήρχε στο πλοίο και πάλι ξεκίνησε για το ταξίδι του και ούτε, άλλωστε, μπορούσε ν' α-ναγνωριστεί για επικίνδυνη.

Οι Ιθαγενείς αυτοί θυμούνται πως ο φημισμένος για το αουλόγι-στο θάνατος του καπετάνιους της «Τζογίτα» είχε τολμήσει κάποτε ν' α-ναγγεί στο «στοιχειωμένο νησί» του αρχιπελάγους — ένα νησί, που κα-νείς δεν τολμάει ν' α-ποπλοήσει, γιατί ανηχεί κάθε νύχτα από τον μακροπύργο θρήνο των πνιγμένων θαλασσοπνιγ-σέλων, αλλά, θ-ταν τον ρώτησαν τι είδε, αρνήθηκε ν' απαντήσει. Περιορίστηκε μόνο ν' α-παντήσει:

«Και όλο το χρυσάφι του κόσμου αν μου δίναν, δεν θα ξαναπατούσα εκεί το πόδι μου!»

Αν πιστέψουμε τους Ιθαγενείς, τα πνεύματα του νησιού ήταν εκείνα, που τιμώρησαν τον τολμηρό καπετάνιο για την απειρηκεία του!

ΟΙ ΔΞΕΙΣ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Παρουσιάζονται σαν άπλο συνάχι, χωρίς άλλα συμπτώματα και προσβάλλουν την καρδιά πριν γίνουν αντιληπτοί

Όπως είναι γνωστό, οι ρευματικές παθήσεις διαιρούνται σε δύο κατηγορίες: στις όξεις και στις χρόνιες.

Οι χρόνιοι ρευματισμοί, που συνήθως έχουν ως αποτέλεσμα παραμορφώσεις των αρθρώσεων, αποτελούν συχνό φαινόμενο στις προχωρημένες ηλικίες.

Αντίθετως, οι όξεις ρευματισμοί απαντώνται συχνά και στην παιδική ηλικία και γίνονται αφετηρία για άλλες σοβαρές αρρώστιες, όπως οι καρδιοπάθειες, που παρακολουθούν τον άνθρωπο σε όλη του την ύπαιθυ ζωή.

Γι' αυτό έχει μεγάλη σημασία η έγκαιρη θεραπεία αυτής της αρρώστιας, όταν εμφανίζεται στην παιδική ηλικία.

Οι όξεις ρευματισμοί, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στους χρόνιους, είναι μολυσματική ασθένεια. Δεν έχουν την αιτία τους στις αλλαγές του καιρού, που παίζουν βέβαια κι αυτές σημαντικό ρόλο, αλλά σ' ένα μικρόδιο, τον στρεπτόκοκκο Α'.

Οι στρεπτόκοκκοι είναι μικρόβια στρουγγυλού σχήματος κι' όφειλουν την ονομασία τους αυτή στο γεγονός, ότι είναι τοποθετημένοι ο ένας πίσω από τον άλλο σαν τις χάντρες ενός κομπολογιού.

Οι όξεις ρευματισμοί, προέρχονται, λοιπόν, από στρεπτοκόκκους και το πρώτο σύμπτωμά που παρουσιάζουν είναι μια φλόγωση του φάρυγγος. Ο άρρωστος αισθάνεται δυσκολία στο να καταπίνει, έχει πονοκεφάλους, νοιώθει πόνους στην κοιλιά, τον πιάουν ζαλάδες και τσάσι για έμετο. Η θερμοκρασία του, εξ' άλλου, ανεβαίνει μερικούς βαθμούς.

Τα συμπτώματα αυτά είναι πιο έντονα στις πολύ μικρές ηλικίες. Διαρκούν λίγες μέρες και δεν αποτελούν τίποτε άλλο παρά συνέπεια της εισόδου των στρεπτοκόκκων Α' στον οργανισμό.

Ακολουθεί κατόπιν μια περίοδος δυο ή τριών εβδομάδων, κατά την οποία μπορεί μια χαρα να λείπουν όλα τα συμπτώματα ή να υπάρχουν μονάχα ελαφρές ενόχλησεις. Μετά απ' αυτή την περίοδο, παρουσιάζεται ο καθαυτός όξιος ρευματισμός, σε διάφορες αρθρώσεις, προκαλώντας πόνους, φουσκώματα, κοκκινίλες, ενώ ο πυρετός ανεβαίνει πάλι.

Στα μικρά παιδιά, οι όξεις ρευματισμοί περιορίζονται συχνά στην πρώτη περίοδο, που τα συμπτώματά της μοιάζουν πολύ με εκείνα του συνηθισμένου συγχύου, χωρίς να παρουσιαστούν ανωμαλίες στις αρθρώσεις.

Αλλά κι' αν έρεθιστούν οι αρθρώσεις, η κατάσταση αυτή δεν διαρκεί πολύ. Ο έρεθισμός κι' οι πόνοι περνούν σιγά-σιγά. Τις περισσότερες όμως φορές, είναι λάθος να νομίσουμε, ότι η αρρώστια θεραπεύτηκε οριστικά.

Οι στρεπτόκοκκοι είναι πιθανό να έχουν εγκατασταθεί μόλις στον οργανισμό και να ετοιμάζουν ύπουλα μια καρδιοπάθεια, που πρόκειται να κινή την εμφάνισή της άργα ή γρήγορα.

Δεν αποκλείεται εξ' άλλου, ακριβώς επειδή τα μικρόβια δεν έχουν εξοντωθεί, να συμβούν αργότερα υποτροπές των ρευματισμών και κάθε μια απ' αυτές προσθέτει κι' άλλους κινδύνους για την καρδιά.

Οι όξεις ρευματισμοί έχουν στην παιδική ηλικία κι' άλλες συνέπειες, εκτός από την προσβολή της καρδιάς.

Όταν το παιδί χάνει την δρεζί του, το βάρος του, το χρώμα του, τον ύπνο του, έχει δέκατα, γίνεται νευρικό, παραπονιέται με ελαφρούς πόνους στις αρθρώσεις και τους μύς, πρέπει να πάει ο νους μας στο συνάχι που πέρασε τελευταία. Αυτό το συνάχι, που μπορεί να συνοδεύεται κι' από πόνους στον λαιμό, δεν είναι καθόλου απίθανο να μην ήταν απλό συνάχι, αλλά να προερχόταν από στρεπτοκόκκους Α'. Σ' αυτή την περίπτωση, η καρδιά του παιδιού απειλείται.

Και πραγματικά, αν του πιάσουμε το σφυγμό, θα διαπιστώσουμε πως είναι γρήγορος κι' ακανόνιστος. Τότε, πρέπει να βγάλουμε καρδιογράφημα και πλάκα του θώρακος, που όπωσδήποτε θα δείξουν αλλοιώσεις στην καρδιά.

Η διαπίστωση αυτή, όμως, δεν πρέπει να μας τρομάξει. Είναι εύκολο να αντιμετωπιστεί αποτελεσματικά ή μολυνσι και να επαναφερθεί η καρδιά στη φυσιολογική της κατάσταση.

Το κλασικό φάρμακο είναι η πενικιλίνη, που χτυπά αποτελεσματικά τους στρεπτοκόκκους. Πλάι σ' αυτήν, υπάρχουν κατόπιν τα καθαρώς αντιρρευματικά φάρμακα, όπως το σαλικυλάτ κι' η πυραμιδονή από τα παλιά, κι' από τα καινούργια τα παλιά, κι' από τα καινούργια η κορτιζόνη και το ΑΣΤΗ.

Η συνδυασμένη χορήγηση αυτών των δυο τελευταίων φαρμάκων κάνει τη θεραπεία επιτυχή σχεδόν σε απόλυτο βαθμό, γιατί όπως γράφει ο διάσημος γάλλος ρευματολόγος Κόστ, «ο γάλλος του ΑΣΤΗ και της κορτιζόνης είναι πάντα επιτυχής».

Αλλά εκείνο που έχει μεγάλη σημασία, ιδίως στην παιδική ηλικία, είναι να μη πάθει υποτροπή της αρρώστιας ο οργανισμός.

Οι όξεις ρευματισμοί επανέρχονται όταν το κρύο κι' η υγρασία από τις σφοδρές συγκινήσεις από τις σφοδρές συγκινήσεις και δεν τρέφεται επαρκώς.

Στα μέτρα προφύλαξης ανήκει κι' η έγχειρησι των άμυγδαλών, όταν δεν είναι σε καλή κατάσταση, γιατί αυτοί οι δυο αδένες αποτελούν την πιο άγαστημένη φωλιά των στρεπτοκόκκων.

Τα τελευταία συμπτώματα

τα, στα οποία έχουν καταλήξει οι ρευματολόγοι, δίνουν μεγάλη σημασία και στη φαρμακευτική προφύλαξη.

Η φαρμακευτική προφύλαξη των παιδιών για τους όξεις ρευματισμούς είναι η εξής: Το φθινόπωρο, τον χειμώνα και την άνοιξη ή ακόμη και καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, το παιδί πρέπει να παίρνει μικρές δόσεις σουλφαμιδών ή ειδικά παρασκευάσματα πενικιλίνης.

Οι ουσίες αυτές, κυκλοφορώντας συνεχώς στον οργανισμό του, θα του δώσουν την προστασία, που χρειάζεται, για να μην υποκύψει σε μια επίδρομη στρεπτοκόκκων.

ΟΙ

Οι ενδείξεις της ύπνοθεραπείας

Έχουν περάσει 14 χρόνια από τότε που ο Ρώσος επιστήμων Άντρεϊφ εφεύρεσε πρώτος την ύπνοθεραπεία. Οι παρατηρήσεις που έγιναν έκτοτε έπρεψαν στους επιστήμονες να καθορίσουν τις κυριότερες ενδείξεις της, που είναι οι ακόλουθες:

1) Οι ψυχικές και ψυχικές παθήσεις. Η επιτυχία εξαρτάται από το είδος της παθήσεως και την αιτία που την προκάλεσε. Η ύπνοθεραπεία έχει π. χ. ευνοϊκή επίδραση σε ώριμες σχιζοφρενικές καταστάσεις, ενώ άλλες δεν τις επηρεάζει. Ευνοϊκή είναι επίσης η επίδραση της σε ώριμες καταθλιπτικές καταστάσεις.

2) Τα έλκη του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου. Επιτυχία 90%.

3) Η αρτηριακή υπέρταση και οι παθήσεις των αιμοφόρων αγγείων.

4) Οι νευροδερμίτιδες. Άνα-

φέρονται πλείστες περιπτώσεις έκζεματος, ψωρίασης, έκλκων κτλ. που θεραπεύθηκαν με τη μέθοδο του ύπνου.

5) Οι πόνοι των ακρωτηριασθέντων μελών. Η ύπνοθεραπεία απέδωσε σ' όλες τις περιπτώσεις αυτού του είδους εξαιρετικά αποτελέσματα.

Η ύπνοθεραπεία αντενδείκνυται, αντίθετα, στις παθήσεις της καρδιάς, των πνευμόνων (πνευμονική φυματίωση) των νεφρών (νεφρίτιδες, λευκωματουρία), στις αιμορραγίες του εγκεφάλου, στο διαβήτη, στη νόσο του Μπαζεντόου, στο αλκοολικό παραλήρημα και στους έγκεφαλικούς δγκους.

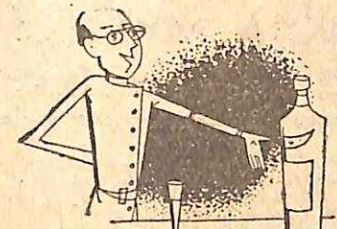
Το θυμωτικό κρεβάτι

Πρόκειται για μια αμερικανική επινόηση, που, για να πραγματοποιηθεί, χρειάστηκαν εργασίες δέκα και πλέον ετών και που στοιχίζει 8 περίπου εκατομμύρια δρχών.

Ο ασθενής που είναι ξαπλωμένος σ' αυτό το κρεβάτι δεν χρειάζεται παρά να πατήσει ένα κουμπι για να μετακινηθεί σ' οποιαδήποτε θέλουν ή για να κάνει να εμφανισθούν μπροστά του τα ακόλουθα αντικείμενα: μια λεκάνη, ένα δοχείο με κρύο και ζεστό νερό, πετσέτες, σαπούνι, ποτήρι κτλ. καθώς και μια σιδερένια ράβδος, για να πιαστεί απ' αυτήν και να ανασταθεί. Ένα άλλο κουμπι κάνει αυτά τα αντικείμενα να ξαναγυρίσουν στη θέση τους.

Είναι κινητό και επιτρέπει τη μεταφορά του ασθενούς στο χειρουργείο χωρίς να παρίσταται ανάγκη να τοποθετηθεί σε φορείο.

Το κρεβάτι αυτό εκτελεί επίσης χωρίς σ' έναν αυτόματο μηχανισμό λικνιστικές κινήσεις όπως οι κοινωνικές των παιδιών. Έτσι αποφεύγεται η συγκέντρωση και η πείση του αίματος γύρω σ' ένα τραύμα ή μια πληγή.

Η διαίτα

ωοδ ταιριάζει σε κάθε άρρώστια

Τι πρέπει να τρώνε όσοι πάσχουν από ούραιμία

Η ούραιμία είναι η αύξηση της αναλογίας της ούρας μέσα στο αίμα. Η αναλογία αυτή, από 0 γραμ. 40 στο λίτρο, φτάνει το 1/2 και σε μερικές περιπτώσεις ξεπερνάει τα 3 γραμμάρια. Η αύξηση αυτή είναι ανολογική με τη σοβαρότητα της ασθένειας.

Η ούρα προέρχεται από το μετασχηματισμό που υφίσταται μέσα στο σώμα μας διάφορες λευκωματούχες ή άζωτες ουσίες.

Η αναλογία της ούρας μέσα στο αίμα είναι πολύ μικρή. Όταν, όμως, το σπλάχνιο ή τα νεφρά παρουσιάζουν ανεπάρκεια, η αναλογία της ούρας αυξάνει.

Η ανεπάρκεια των νεφρών είναι η κυριότερη αιτία της ούραιμιας. Η χρόνια νεφρίτις, που συμβαδίζει πάντοτε με τη λευκωματουρία, προκαλεί συνήθως μια ελαφρή ούραιμία (ούρα άνω των 0 γραμ. 50 κατά λίτρον αίματος). Όταν η αναλογία ξεπεράσει το 1 γραμμάριο, η ούραιμία αρχίζει να γίνεται σοβαρή. Η μορφή της γίνεται ακόμη σοβαρότερη και μάλιστα επικίνδυνη όταν η αναλογία ξεπεράσει τα 2 γραμ. 50. Όταν οθάσει, τέλος, τα 4 ή 5 γραμμάρια ο θάνατος είναι αναπόφευκτος.

Τα άσχημα συμπτώματα της ασθένειας είναι συνήθως μία μεγάλη κόπωση, που συνοδεύεται και από άναμια. Το πρόσωπο του ασθενούς είναι όλο και το βλέμμα του άανο. Η εξέταση του αίματος θα μάς φανερώσει τότε την ούραιμία. Για να ανευρωμε την αιτία, θα χρειαστεί να γίνει εξέταση των ούρων και των νεφρών.

Όταν η ούραιμία προχωρήσει, ο ασθενής δεν μπορεί πια να σηκωθεί από το κρεβάτι του, χάνει την δρεζί του και στην παρακμή κινήσι, παθαίνει ζάλες και έμετους. Το δέρμα του είναι καταξέρο, η γλώσσα του λευκή και αισθάνεται μια ακατακίνητη ύπνηλια. Οι κινήσεις είναι επίσης συνεχώς τη νύχτα. Σε πιο προχωρημένο στάδιο, λόγω του ότι και τα δυο νεφρά δεν μπορούν πια να εκπληρώσουν την αποστολή τους, ο ασθενής πέφτει στο καλούμενο ούραιμικό κόμα.

Η ούραιμία είναι μια ασθένεια που δύσκολα θεραπεύεται. Γι' αυτό είναι καλύτερο να την προλαμβάνουμε. Η αποτελεσματικότερη πρόληψη της ασθένειας συνίσταται στην καταπολέμηση της λευκωματουρίας

και της νεφρίτιδος κατά την όξεια περίοδο τους.

Σημαντικό ρόλο για την πορεία της ασθένειας θα παίξει η διαίτα, που στις γενικές της γραμμές είναι η ακόλουθη:

Α' ΤΡΟΦΕΣ

Επιτρέπονται:

Σούπες με ζυμαρικά, με σιμιγδάλι, με βρώμη. Επίσης χορτόσουπες (με πράσσα, καρότα, γογγύλια κλπ.). Πατάτες, ρύζι, κάστανια, μπιζέλια.

Ψωμί. Όμο βούτυρο, άραχιδέλαιο. Φρέσκα χορταρικά. Φρούτα κατά βούλησιν. Αυγά. Μετοία χρήσις και κατά προτίμηση μέσα σε αλευρούχα παρασκευάσματα.

Σοκολάτα, κομπότσες, μέλι. Παρασκευάσματα με ζάχαρη. Καλόν είναι να αποσύγεται τις φακές, τα μανιτάρια και τα τυριά.

Απαγορεύονται:

Θηράματα, κρέατα παντός είδους, ψάρια. Ξηρά φασόλια, μπιζέλια, κουκιά, σόγια και γενικά όλα τα χορταρικά που είναι βαρέα για το στομάχι.

Αυγά (μεγάλη χρήσις), γάλα, τυριά, ιδίως αν ο ασθενής δεν τα χωνεύει λόγω ανεπάρκειας του ήπατος.

Αλάτι λίγο. Καθόλου καρυκεύματα. Κατά τις περιόδους παροξύνσεως της ασθένειας, το αλάτι θα πρέπει να εξοβελισθεί τελείως από τη διατροφή.

Β' ΠΟΤΑ

Επιτρέπονται:

Νερό κατά βούλησιν. Λίγο κρασί κατά προτίμηση με νερό. Έλαφρός καφές ή τσάι. Σοκολάτα (ένα φλυτζάνι το πρωί).

Χλιαρά ροφήματα (χαμομήλι, τιλίλιο), σακχαρώδη ποτά. Υδωρ του Βιττέλ ή του Ένδαν (2-3 ποτήρια την ημέρα, κατά προτίμηση το πρωί άμέσως μετά την έγερση).

Απαγορεύονται:

Κρασιά κόκκινα ή λευκά χωρίς νερό.

Τα παλιά, καθώς και τα δυνατά κρασιά (Πορτό) απαγορεύονται απόλυτως.

Οινόπνευματώδη ποτά, άπειριτία.

Δυνατός καφές.

ΓΕΝΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο μεσημεριανός ύπνος είναι απαραίτητος. Θα αποφεύγετε την υπερκόπωση. Οι μακρές μετακινήσεις με αυτοκίνητο ή με οποιοδήποτε άλλο μεταφορικό μέσον απαγορεύονται.

Μην εκτίθεστε στον ήλιο. Κατά το καλοκαίρι, δεν πρέπει να περπατάτε άσκεπεις κατά τις ώρες της μεγάλης θερμότητας. Θα αποφεύγετε τις συγκινήσεις και τις έγνοιες.

Πρέπει να παρακολουθήτε τακτικά το βαθμό της ούρας που έχετε. Έτσι θα μπορείτε να ενισχύσετε την τροφή σας (έφ) όσον ο αριθμός δεν ανερχεται. Γιατί η αύστηρη διαίτα, όταν παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα, μπορεί να ενοήσει τον υποτισμό και να προκαλέσει γενική εξάντληση του οργανισμού.

Τα θερμά λουτρά αποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα σε περίπτωση χρόνιας ούραιμιας.

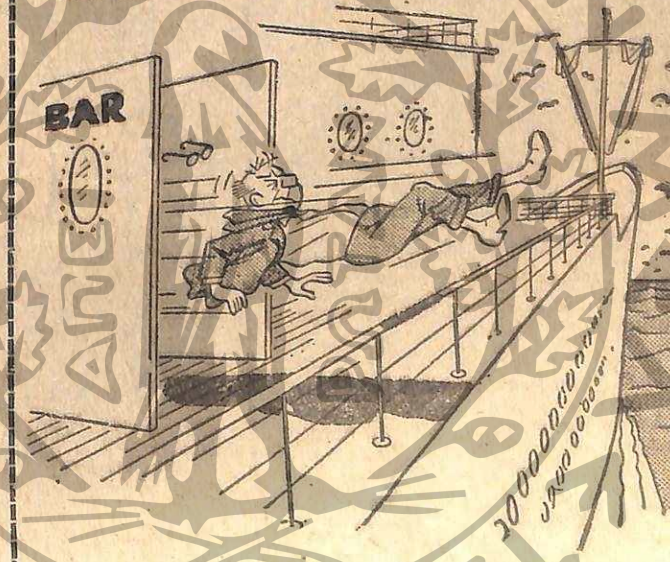
Γελωτοθεραπεία

—'Αδύνατο νάρθω αυτή τη στιγμή σπίτι, Κατίνα! Δεν ακούς; Έξω γίνεται μάχη! Μια συμμορία χτυπιέται με την αστυνομία με όπλο πολυβόλα!...

Μια απροσδόκητη εξέλιξη της μονομαχίας!...

Χωρίς λόγια.

Τσουκτερή απάντησι

Δυο στάρ φιλονεικούν για την ηλικία τους:
— Μην το παίρνης τόσο πολύ από νω σου, λέει η μία. Έσύ δεν ξέρεις καλά — καλά ποιά είναι η μητέρα σου!
— Έχεις δίκιο! απαντάει άμέσως η άλλη. Μπορεί να είσαι κι' εσύ, αγαπητή μου, Γι' αυτό σου ζητώ συγγνώμη...

*
— Ένας περαστικός σταμάτησε μπροστά σε μια πολυτοικία που χτίζεται και ρωτάει:
— Μπορώ να εξασφαλίσω εδώ ένα διαμέρισμα, όταν θα τελειώσει το χτίριο;
— Όπως θέλετε... Χτίζουμε, ξέρετε, μια νευρολογική κλινική...

*
— Για ποιά λόγο, κατηγορούμενε, έσπασες με μια πέτρα το κεφάλι της γυναίκας, που σου έδωσε για έλεημοσύνη ένα κομμάτι ψωμί;
— Δεν ήταν πέτρα, κύριε πρόεδρε. Ήταν το ψωμί που μου είχε δώσει!...

*
Δυο φίλες συζητούν:
— Όταν τραγουδήσα στο Καζίνο, όλος ο κόσμος έμεινε με το στόμα ανοιχτό!...
— Τά παραλές. Δεν μπορούσαν να χασμουριούνται όλοι συγχρόνως!...

*
Στής χαρτορίχτρας:
— Ως τα σαράντα σας θα υποφέρετε από φτώχεια,
— Και κατόπιν;
— Θα συνηθίσετε!...

*
Τόν περασμένο χρόνο, μια γυναίκα στη Σκωτία κήρυξε απεργία πείνας κι' άμέσως είκοσι Σκωτσέζοι της έκαναν πρόταση γάμου!...

*
— Ένας πελάτης λέει στον ιδιοκτήτη του κουρείου:

— Αυτός ο υπάλληλος δεν νοιώθει να ευρίχη. Με κατακομμάτισε. Αν δεν τον αλλάξεις, θα χάσης όλη σου την πελατεία σου.

— Μπα! Δεν τον αφήνουμε να ξυρίξη τούς τακτικούς πελάτες. Τον έχουμε μόνο για τούς περαστικούς!...

*
— Το πιστό, αγάπη μου, σε κάνει να φαίνεσαι πιο όμορφη, λέει ο σύζυγος στη γυναίκα του.

— Μα εγώ δεν ήπια ούτε σταγόνα!...
— Έσύ όχι, αλλά εγώ!...

*
— Ο σύζυγος: Δεν είνε κρίμα να δώσης τόσα χρήματα γι' αυτό το παληοκάπελλο;

— Η σύζυγος: Μη σε νοιάζη!... Το κρίμα επί της κεφαλής μου!

*
Το ζεύγος βγαίνει από τον κινηματογράφο:

— Πώς σου φάνηκε το έργο; ρωτάει εκείνη.

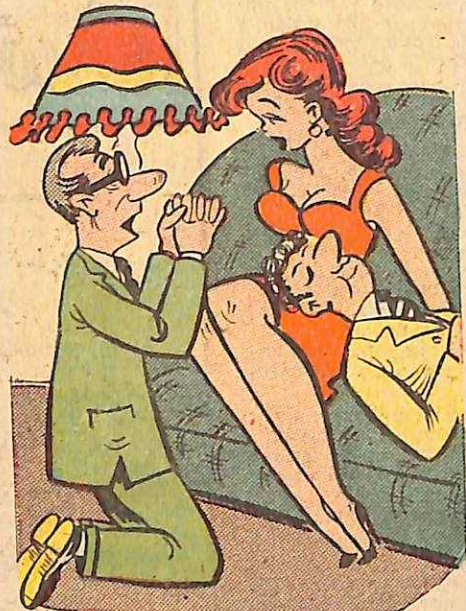
— Θαυμάσιο! Ποτέ δεν ευχαριστήθηκα σε κινηματογράφο όσο σήμερα. Τον πήρα μονοκόμματο!

*
— Πώς τα καταφέρνεις και διαβάξεις στα ήμιφως;

— Απλούστατα, σπούδασα σε νυχτερινό γυμνάσιο.

*
— Έκείνος: Όταν αρραβωνιαστήκαμε δεν θυμάσαι που μου έλεγες πως ήσουν μοναχοκόρη και πως οι γονείς σου είχαν δώδεκα σπιτία;

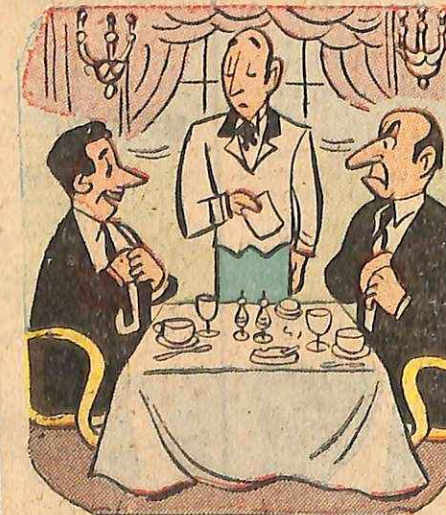
— Εκείνη: Λάθος!... Ημάστε δώδεκα κορίτσια κι' είχαμε μονάχα ένα σπίτι!

— Λυπούμαι, Πέτρο, που η μυωπία σου δεν σου επιτρέπει να δής πως υπάρχει ένας άλλος άνδρας στη ζωή μου!...

— Λαμπρά! Όλες μεπεδεύονται στην αρχή, αλλά κατόπιν συνηθίζουν!

— Αφήστε να πληρώσω εγώ κ. διευθυντά... Έτσι κι' αλλιώς θα πάνε στο λογαριασμό γενικών εξόδων!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Περιποιηθήτε πολύ τα χέρια σας, τώρα το χειμώνα. Σκεφθήτε πως μπορούν να πούνε πολλά πράγματα, να φανερώσουν την ηλικία σας καλύτερα απ' το πρόσωπό σας.

Αν το δέρμα τους είναι πολύ στεγνό κι' έχη τάσι να ζαρώνη, σκουπίζετε το πολύ καλά μετά το πλύσιμο κι' αλείφετε το με μια θρεπτική κρέμα ή με μια καλή κολντοκρέμα.

Κάνετε συγχρόνως ένα μασάζ απ' την άκρη των δακτύλων προς τον καρπό, με μια κίνηση σαν να θέλετε να φορέσετε ένα γαντι λίγο στενό. Μην παραλείπετε τα δάχτυλα, σ' αυτό το μασάζ, γιατί στις αρθρώσεις των πολύ αδύνατων χεριών σχηματίζονται εύκολα μικρές ρυτίδες.

Τη νύχτα, φοράτε γάντια βαμβακερά, μαλακά και πλατεία. Κάτω απ' αυτά, θα έχετε αλείψει το χέρι σας με άφθονη κρέμα, πολύ λιπαρή, με βάσι τη λαυονίνη.

Μην παραλείπετε τις περιποιήσεις αυτές των χεριών ούτε μία μέρα, αν θέλετε να έχετε γρήγορο και ικανοποιητικό αποτέλεσμα.

Τα μέταλλα των επίπλων

Τα έπιπλα που έχουν πόδια ή άλλα εξαρτήματα από χρωματισμένο μέταλλο, πρέπει να ξεσκονίζονται καθημερινώς με μαλακό πανί. Αν οι καρέκλες διατηρούν ίχνη απόρρεκτων ή... κακοσυντηρημένων παπουτσιών, αλείψτε τους λεκέδες με καθαρή βαζελίνη και σκουπίστε τους ύστερα μ' ένα κομμάτι φανέλλα. Έτσι, το μέταλλο θα ξαναέρη την πρώτη γυαλάδα του.

Αποφεύγετε το νερό, την αλυσίδα και τις αλοιφές που χρησιμοποιούνται συνηθώς για το στίλβωμα άλλων μεταλλικών αντικειμένων.

Για τα κρύσταλλα

Το κρύσταλλο του τραπεζιού του σαγιού καθαρίζει ώραία, αν το τρίψετε με δέρμα ζαρκαδιού ή με σφουγγάρι.

Τα κρυστάλλινα βάζα, ποτήρια κλπ., που διατηρούν θολά ίχνη από ύγρο που μείνανε για πολύ μέσα σ' αυτά, καθαρίζουν αν πλυθούν με οινόπνευμα.

Πώς καθαρίζονται τα έπιπλα «λακκέ»

Για να καθαρίσετε έπιπλα «λακκέ», που είναι μάλλον λεπτά, χρησιμοποιήστε ένα μαλακό πανί, βρεγμένο με καθαρό νερό. Αποφεύγετε το σαπούνι, που μπορεί να χάλιαση το χρώμα τους.

Αν δεν πετύχετε μ' αυτό τον τρόπο, μεταχειρισθήτε ένα βρεγμένο σφουγγάρι κι' ύστερα τρίψτε τα με δέρμα ζαρκαδιού.

Για να εξαγωγήσετε δε το έπιπλο, αλείψτε το με λάδι, μ' ένα μπαμπού ή με μια φανέλλα, φροντίζοντας όμως να μην αφίστε πάνω του μεγάλη ποσότητα λαδιού.

Για τούς λεκέδες των επίπλων

Λεκέδες επίπλων από δρύ ή άλλο ξύλο αγυάλιστο καθαρίζουν αν τις τρίψετε μ' ένα φελλό όχι πολύ τραχύ. Για ριζικότερο καθαρισμό, μεταχειρισθήτε με προσοχή λεπτότατο γυαλόχαρτο, που δίνει στο έπιπλο το αρχικό του χρώμα, τελειώς ομοιόμορφο.

Τα έπιπλα από γυαλισμένο ξύλο είναι τα λιγώτερο απαιτητικά στο ζήτημα της καθαριότητας. Τους φτάνει συνηθώς το καθημερινό ξεσκόνισμα. Αν όμως έχουν λεκέδες, τούς καθαρίζετε μ' ένα ύγρο δέρμα ζαρκαδιού. Ύστερα, αφού στεγνώση το ξύλο, το γυαλίζετε με άχρωμο κερί, ειδικό για έπιπλα κι' όχι πολύ πηχτό. Έπειτα από λίγα λεπτά, τα σκουπίζετε με μια φανέλλα και τα τρίβετε ώσπου να γυαλίσουν καλά.

Καλοί τρόποι

Στά μεγάλα θέατρα, οι κύριοι πηγαίνουν με μαύρα ή σκούρα κοστούμια κι' οι κυρίες με φορέματα έπισκεψεων ή κομψά απογευματινά.

Περιττό να ποίμε πως ο κύριος που συνοδεύει στο θέατρο μια κυρία, πληρώνει όλα τα έξοδα της βραδύας. Καθώς κι' ότι απαγορεύεται να την αφήση μονάχη στο διαλείμμα.

Ο κύριος που πρωτογωνορίζει μια κυρία σ' ένα θεώρετο θέατρο, πρέπει να της φιλήση το χέρι. Στην πλατεία όμως, δεν είναι σωστό το χειροφίλημα. Την άλλη μέρα, αφίνει στο θυρωρείο του σπιτιού της δυο μπλιέτα του, το ένα γι' αυτήν και τ' άλλο για τον άντρα της.

Bira "EHer

ΜΙΑ ΤΡΟΤΕΖΑ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ

χάθηκε από την ζωή της... Και η Κατερίνα, μόνη, έρημη, άδοξη, απογοητευμένη, βρέθηκε μέσα στην πολυκαμμένη, στην φουρτούνασμένη αυτή θάλασσα, που λέγεται ζωή, προσπάθησε ναταίριαξει από πιαστό από κάπου, κι' άφου τής έλειπε πια ή δύναμη, βούλιαξε βαθεία...

Πόσο άσπικο ήτανε να τὰ θυμάται όλα αυτά η υπάλληλος...
 «... Ένα βροδί, χλιαρό, άνοιξιάνικο, ή Κάτια είχε κουραστή
 να περπατά από χωρίς. Τα φτωχά της τὰ πόδια είχανε πονέσει
 από τὸ άστασίαντο περπάτημα, καί τώρα τὰ παπούτσια της μέ
 ξερατισμένα τακούνια σερβιόντουσαν κουρασμένα στή χλιαρή ά-
 φροσύνη... Άπόψε δέν είχε βρεθή πελάτης... Λίγα κέρματα μέσα
 στην μισοκλεισμένη της τσάντα εξασφάλιζαν γι' άποψε μόλις ένα
 άσπικί... Καί γι' αύριο...»

[illegible]

— Λες να κλαίει τὸ μωρό μας;...
— Κι' ἂν κλαίει, τῆς ἀποκριθῇ ἐκεῖνος, εἶναι πλάϊ του ἡ νταν-
τὰ γιὰ νὰ τὸ ἡσυχάσει...
— Ἀχ, καὶμένε... καὶ τί μπορεῖ νὰ κάνει ἡ νταντὰ, ὅταν δὲν
εἴμαστε μεις;... Ὅλη τὴν ὥρα στὸ βέατρο τὸ παιδάκι μας συλλο-
γιζόμουν κι' ἀγωνιόυσα... Πόσο

«Η Κάτια είχε σταματήσει ἀκουμπώντας απάνω σ' ένα τοίχο...

Το κομμάτι της κουβέντας χάθηκε μαζί με το ζευγάρι, μέσ' στ' ἄσπρη χλιαρή ἀνοιξιότικη νύχτα τῆς Ἀθήνας. Ἡ Κάτια εἶχε σταματήσει ἀκουμπώντας ἀπάνω σ' ἕναν τοῖχο. Τὰ πόδια της δὲν τὴν κρατοῦσαν.

[illegible]

Μία φωνή βόωνε στη μαστιγώσα:

Μία φωνή βόλυνε στὴ μασχάλη του: ...
— Ὁμορφουλά, βαρθεῖς μαζί μου; ...
Πήγε σὰν αὐτάντα. Καί με τὰ λεφτά τοῦ ἀγορασμένου ἔρατο
δὲν πλῆρωσε οὔτε τὸ γόναλι τῆς νύχτας ἐκείνης, οὔτε φίλησε γιὰ
τὴν ταβέρνα τοῦ ἄλλου μεσημεριοῦ. Στὸ κάπιο διακυβεζομένων φαί-
μακίειο, ἕνας ἀσυροεπιτημένος φαριμακοποιὸς μετὰ τὶς παντοῦ-
λές ὥρισε τὸ βερονάκι. Τυπικὰ τὴν ἐρώτησε:

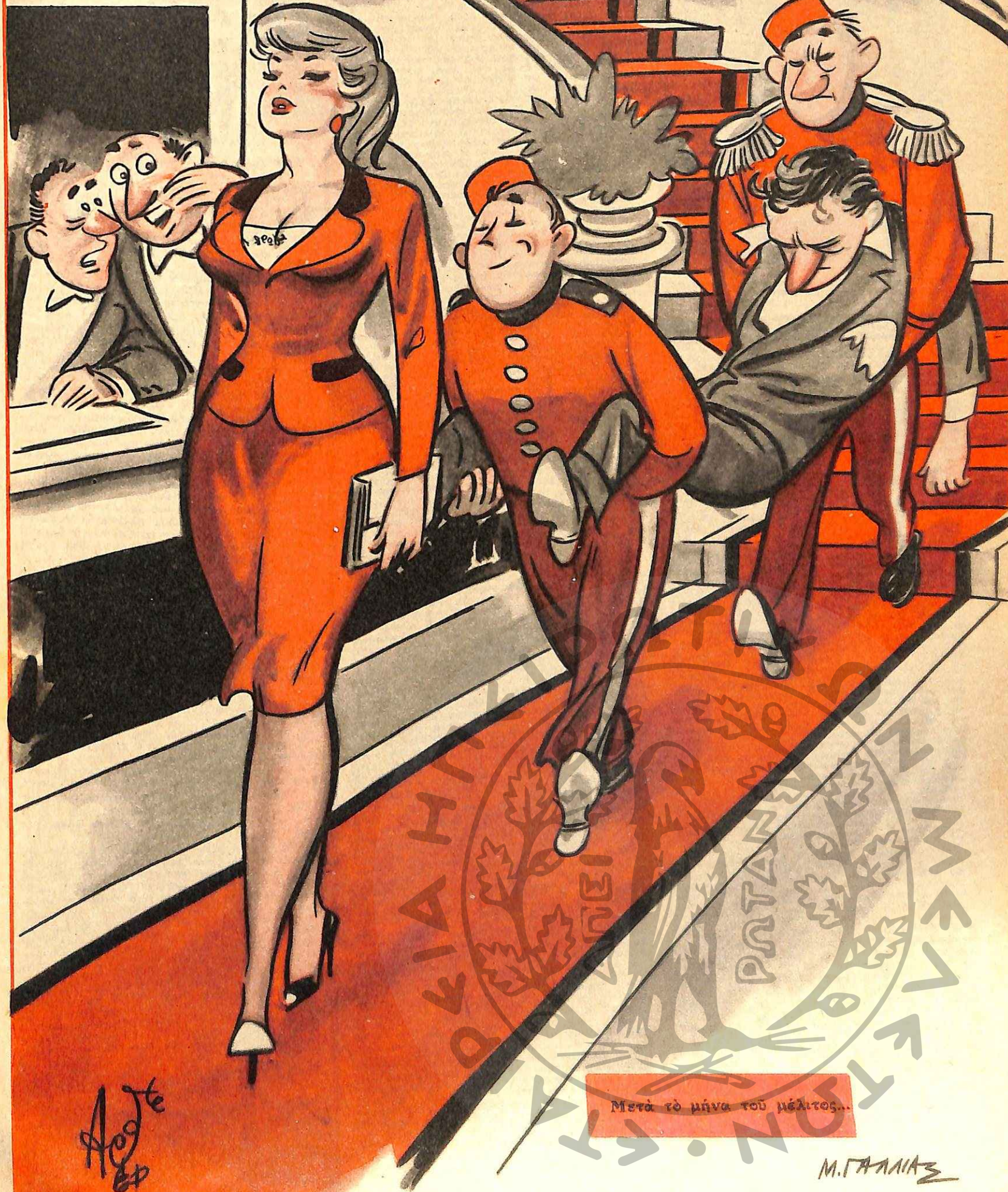
— Τι θὰ τὸ κάνετε;... Μόνο αὐτὸ μὲ ἀνακουφίζει...
— Πόσων ἀπὸ αὐτίνες... "Οὐχὶ περισσότερο, γιὰ
— Ἐνα σκονάκι κάθε β-αδύ... "Οὐχὶ περισσότερο, γιὰ

— Ένα σκονάκι κάθε βράδυ.
 «Μπαρέ...»
 «Η έπιτολή φράσις πνήγχε μέσοι σ' ένα χαλαμωρητό. Κι' άσπυ
 τά έπαυλατα, ή ολιχτή Κάτια τού παρόντος έσπινγε παρβένι
 δειλή Κατερίνα, γιά να έσπασσέ την υφ'όλντα τάν όνείρον τή
 Ένώ έπιτε τό έκτο βερονά, ό άντρας, τό σπιτικέ, τό χαρμίν
 άγγελούδι, ήρσαν όλα νά τή ναυαγίσουνε γυλικά μέ μιάν άσπατ
 εύτυχία...»

Ευτυχία...
 *
 'Η αστυνομία την βρήκε το άλλο μεσημέρι 'εξυλισμένη, από
 στο κρεβάτι του ξενοδοχείου της — ενός ξενοδοχείου τετάρ-
 τάξεως...
 ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Μετά τὸ μήνα τοῦ μέλιτος...

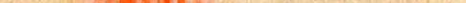
М. ГАЛАИЗ

A vintage fashion illustration of a man and a woman. The man, on the left, is wearing a light brown suit jacket, a white shirt, and a red tie. He is looking down at the woman. The woman, on the right, is wearing a dark red, sleeveless, floor-length dress with a subtle pattern. She is looking up at the man. The background is a soft, painterly wash of colors, including a prominent red shape in the upper right corner.

ΣΕΡΖ ΩΜΠΡΥ

ΣΕΡΖ ΩΜΠΡΥ

Μπέρτο ήταν ένας χωριάτης που είχε ένα κρασολο-
πουλείο στο μικρό εκείνο Ιταλικό χωριό και μιά
μεσοκοπή, νόστιμη ακόμα γυναικίτσα η Ντίνα, που
καθόταν πάντα στο ταμείο. Οι πελάτες συχνά την
πείραζαν, γιατί είχε τη μακριά ν' άνοχη λαχείτσα, δίγως
πρός της να πουλάει. Μά να που το ή το ήτο έφερε να κερδίσει
αυτήν από τα πολλά λαχεία μιά περίφημη γούνα από βί-
ζόνι! Από κείνη τη στιγμή, η Ντίνα δεν είχε ηπαχία, ούτε
πρόσχευε πιά και τόσο το ταμείο. 'Ο άντρας της, πιο προ-
κτικός, την έβαλε μπρός, πρό πάντων σάν είδε την επι-
μονή της να θέλη σώνει και καλά να φορέση την πολυτε-
λή γούνα.

ΜΠΡΟΥΝΟ ΚΟΡΡΑ

Με βάρκα ξεκίνησε σε λίγο απ' αυτό το πλοίο...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—ΦΥΓΕ από μπροστά μου! Ορθιος στη μέση του κελλιού της φυλακής του, ο Βάσκο ντε Γκάμα είχε άπλωσει όπειλητικά τα χέρια του προς το μέρος της νεαρής γυναίκας που στεκόταν κοντά στην πόρτα.

—Θύγε, αν δεν θέλεις να σε πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια! Ξαναφώναξε. —Ήρθε για να περιπαίξεις το θύμα σου; Γιατί είμαι θύμα σου, άπιστη. Ίνές! Ο τάφος αυτός, όπου μ' έχουν κλείσει ζωντανό, δεν είναι τίποτα μπροστά στα σκοτάδια της ψυχής μου.

Τόν κύτταξε με τα μεγάλα μάτια της, που ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα.

—Δεν ήρθα για να σε περιπαίξω, αλλά για να σου φέρω την ελευθερία, απάντησε με φωνή που έτρεμε.

Την ίδια στιγμή, έδωσε από το στήθος της μία περγαμνή και την ξεδίπλωσε μπροστά στα μάτια του. Ήταν το έγγραφο της χάριτος. Μ' αυτό ο βασιλιάς Έμμανουήλ του χάριζε την ζωή του και διέτασσε να τον αποφυλακιστεί. Είχε υποποιήσει ένα σκέδιο για μία καινούργια Έμμανουήλ είχε προτιμήσει ν' αναθέσει την άρχηγία αυτής της αποστολής στον αδελφό του δόν Πέτρο.

—Αγανακτισμένος γι' αυτή την κατάφωρη αδικία, ο Βάσκο ντε Γκάμα μίλησε προσβολικά για το βασιλιά και τον αδελφό του. Τον έπιασαν τότε και τον έρριξαν στη φυλακή. Ένα δικαστήριο τον καταδίκασε, χωρίς καν να τον ακούσει, σε ισόβια δεσμά.

Κι' εκεί μέσα στη σκοτεινή φυλακή του, ο μεγάλος αδικημένος έμαθε έπειτα από λίγο καιρό το γάμο της αγαπημένης του. Ίνές με τον αδελφό του βασιλιά. Ο δόν Πέντρο δεν του είχε κλέψει, λοιπόν, μόνο το σκεδίο του, αλλά και τη γυναίκα που αγαπούσε. Αυτό το καινούργιο χτύπημα του ζέσχεσε την καρδιά του. Μοναδική του έλπιδα ήταν πια ο θάνατος, που θα τον γλύτωνε από τη μαρτυρική ζωή του. Τον εύχονταν και τον πελάτωνε από τη μαρτυρική ζωή του. Τον εύχονταν και τον πελάτωνε από τη μαρτυρική ζωή του. Τον εύχονταν και τον πελάτωνε από τη μαρτυρική ζωή του.

—Δεν θέλω να χρωστάω τίποτα στη γυναίκα που με πρόδωσε, απάντησε, πετώντας μακριά τη διαταγή με την υπογραφή του βασιλιά.

—Δεν σε πρόδωσε, είπε η νεαρή γυναίκα ανάμεσα στους λυγμούς της. Δεν μπορείς να καταλάβεις, λοιπόν;... Είμαι πιο δυστυχισμένη από σένα... Δεν αγαπάω τον άντρα μου κι' ούτε

θα τον αγαπήσω ποτέ... —Αυτό δε μου είναι δύσκολο να το πω. Απάντησε σαρκαστικά ο Βάσκο ντε Γκάμα. Δεν αγαπάς τον δόν Πέτρο, αλλά το όνομα και τα πλούτη του. Διάβωσε! Ένας τίτλος πρίγκιπας δεν είναι μικρό πράγμα. Τι ήσουν εγώ μπροστά σου; Ένας άσημος ευπατριδής, που προσπαθούσε να κερδίσει λίγη δόξα, τρέχοντας στις θάλασσες για ν' ανακαλύψει καινούργιες χώρες, που θάκαναν πιο μεγάλη και πιο πλούσια την πατρίδα μου.

—Αυτό τον άσημο ευπατριδή τον αγαπούσα και δεν θα πάψω να τον αγαπάω ποτέ! ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή η Ίνές. —Ήσουν για μένα το παν... —Τι αυτό, λοιπόν, με πρόδωσες; τη ρώτησε ειρωνικά.

—Αυτό που αποκαλείς προδοσία ήταν η πιο μεγάλη απόδειξη αγάπης που θα μπορούσα να σου δώσω, απάντησε. —Αν δεν παντρευόμουν τον δόν Πέτρο, θα σάπιζες όλα σου τα χρόνια στη φυλακή. Προτίμησα, λοιπόν, να θυσιασθώ...

—Έκαμε ένα βήμα προς το μέρος της.

—Μίλησε, Ίνές! φώναξε. Τι θέλεις να πεις; —Το ξέρεις ότι ο δόν Πέντρο μ' αγαπούσε από καιρό, απάντησε. —Αλλά είχα αποφασίσει πάντα τις προτάσεις του, γιατί η καρδιά μου ανήκε σ' έναν άλλον... —Όταν, όμως, σ' έρριξαν στη φυλακή, πήγα μόνη μου να τον βρω...

—Το έκανες αυτό, Ίνές; —Ναι. Πήγα να τον βρω για να του πω πως ήμουν πρόθυμη να γίνω γυναίκα του. —Αλλά μ' έβλεπε ότι θα σου ξαναδίνε την ελευθερία σου. Μου το όρκιστηκε. Κι' όπως βλέπεις, έπληρωσε τον όρκο του. —Από τη στιγμή αυτή, είσαι ελεύθερος! —Συχώρεσέ με, Ίνές! Είμαι ένας άθλιος... —Απλώσε τα χέρια του για να την σπείρ στην αγκαλιά του. —Αλλά συνάντησε μπροστά του μόνο το κενό... —Η νεαρή γυναίκα είχε εξαφανιστεί. Ο Βάσκο ντε Γκάμα έμεινε κάμποση ώρα άκινητος στην ίδια θέση.

Μήπως είχε ονειρευθεί λοιπόν; —Εκεί, μπροστά του, βρισκόταν το έγγραφο με τη μεγάλη κενή σφραγίδα και την υπογραφή του βασιλιά Έμμανουήλ.

—Αλλά τι ήταν αυτό το μικροσκοπικό αντικείμενο που γυάλιζε πλάι; —Εσκυψε και το σήκωσε. —Ήταν ένα ολόχρυσο μενταγιόν. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν κλεισμένη μία μικρογραφία της Ίνές. Από κάτω είχε γραφεί με το χέρι της τις λέξεις: «Αιώνια αγάπη».

Ο Βάσκο ντε Γκάμα έφερε στα χείλη του την εικόνα της αγαπημένης του και τη φίλησε με συνκίνητο και σεβασμό. —Επειτα κρέμασε από το λαιμό του το μενταγιόν, που έγινε από τότε το φυλαχτό του.

Πέρασαν κάμποσι μήνες από τότε.

Η Δουδιά της Ίνές

Ο δόν Πέντρο έφυγε μία μέρα από το λιμάνι της Λισαβώνας παίρνοντας μαζί του και την Ίνές, που δέχτηκε πρόθυμα να τον ακολουθήσει με την έλπιδα ότι ίσως εύρισκε σ' αυτό το ταξίδι το θάνατο. —Η μοίρα, όμως, είχε αποφασίσει διαφορετικά.

Μία τρομερή τρικυμία που συνάντησαν στο πέλαγος διακόπησε τα τρία πλοία του δόν Πέντρο. Τα δύο απ' αυτά γυρίσαν έπειτα από πολλούς κόπους και σε αξιοθρήνητη κατάσταση στη Λισαβώνα. Ο Πορτογάλος πρίγκιπας συνέχισε, ωστόσο, το ταξίδι με το μοναδικό πλοίο που του είχε απομείνει.

Αλλά μία καινούργια τρικυμία έριξε αυτό το πλοίο πάνω στους βράχους μιας νησίδας, κοντά στο Πράσινο Ακρωτήριο. Στο ναυάγιο αυτό ο δόν Πέντρο βρήκε το θάνατο. Σώθηκαν μόνο η Ίνές και μερικοί ναύτες από το πλήρωμα.

Οι ναυαγοί βρήκαν πρόθυμη φιλοξενία από τους ιθαγενείς κατοίκους αυτού του νησιού. Το μόνο κακό ήταν πως δεν μπορούσαν να φύγουν από εκεί. —Ετσι περνούσαν οι μήνες.

Βρισκόταν τώρα από ένα μήνα σ' αυτό το νησί, όταν, μία μέρα, προσήγγισε σ' αυτό ένα μεγάλο πλοίο, που είχε στην πρύμνη του την πορτογαλική σημαία.

Οι ναυαγοί έτρεξαν γεμάτοι έλπιδες στην ακτή. Μία βάρκα ξεκίνησε σε λίγο απ' αυτό το πλοίο και στον πρώτο άνθρωπο που πήδησε στην ξηρά η Ίνές αναγνώρισε τον αγαπημένο της Βάσκο ντε Γκάμα. Ο μεγάλος θαλασσοπόρος είχε κατορθώσει με τη βοήθεια των φίλων του να εξορίσει ένα καινούργιο πλοίο κι' είχε ξεκινήσει μ' αυτό για να περιπλεύσει τη Μαύρη Θάλασσα.

—Τώρα που σε ξαναβρήκα μού φαίνεται πως δεν είχα δικό μου, είπε ο Βάσκο σφίγγοντάς την στην αγκαλιά του. —Εφύγαν την άλλη μέρα κι' έπειτα από λίγο καιρό έφτασαν στην Καλικούπη του Μαλαμπάρ. —Από εκεί συνεχίσαν το ταξίδι τους προς την Ίνδία. —Όταν, έπειτα από ένα χρόνο, ξαναγύρισαν στην Πορτογαλία, ο βασιλιάς Έμμανουήλ είχε πεθάνει κι' έτσι δεν βρήκαν κανένα έμποδο για να κάνουν τους γάμους τους. —Ο καινούργιος βασιλιάς απένεψε στο Βάσκο ντε Γκάμα τον τίτλο του μαρκιού και τον άνωμασε αντιβασιλέα όλων των υπερπόντιων κτήσεων του πορτογαλικού στέμματος στην περιοχή του Ινδικού Ωκεανού.

ΦΡΑΝΚ ΣΛΑΤΕΡ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζυλ Μαρί

Η Ξενοχή μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το τέχνασμα του Λακουά, με την αναπαράσταση του εγκλήματος, δεν πετυχαίνει: Η Σουζέν, με το αξιοθαύμαστο ψυχικό σθένος, δεν μιλάει καθόλου, μολονότι παρακολουθεί όλη τη σκηνή. Στο μεταξύ, ο Ροζέ Λαρόκ δίνει στον ταμία του άλλες 50 χιλιάδες φράγκα, επιπλέον των 100 που του είχε δώσει την προηγούμενη μέρα, για ν' ανταποκριθεί στις πληρωμές του. Του εξηγεί δε ότι τα κέρδη σε ταξίδια κι' έτσι σώθηκε απ' την κρίση της θείας του. Τη στιγμή εκείνη, φτάνει ο αστυνόμος Λιενάρ, μαζί μ' ένα έμπειρο γυνώμονα, επιφορτισμένους να κάνουν έλεγχο του ταμείου. Ο Λαρόκ του λέει ότι κέρδη σε ταξίδια τις 50 χιλιάδες, όσο για τις άλλες 100 όμως εξηγεί άρριστα ότι του τις επέστρεψε κάποιος που του τις χρωστούσε, αλλά αρνείται να τον ονομάσει. Ο Λιενάρ του δηλώνει τότε πως κατηγορείται για τη δολοφονία του Λαρουέ. Ο ταμίας της επιχείρησης Ζαν Γκεριέ δίνει στον έμπειρο γυνώμονα Ρικοντό τους αριθμούς των χαρτονομισμάτων, με τα οποία είχε πληρώσει ο Ροζέ το Λαρουέ. Του διηγείται επίσης ότι, καθώς μετρούσε τα χαρτονομίσματα αυτά, πριν απ' την πληρωμή, μερικά είχαν μελανώσει λίγο στη μία άκρη τους. Ο Λιενάρ πιέζει το Λαρόκ να φανερώσει το όνομα του προσώπου που του είχε δώσει τις 100 χιλιάδες φράγκα.

5ον

—Τί σάς νοιάζει;... Τί σάς νοιάζει; —Για το συμφέρον σας, Λαρόκ, για την τιμή σας και για την τιμή του σπιτιού σας, πρέπει ν' απαντήσετε... —Οχι. Δεν σας ενδιαφέρει αυτό το όνομα! —Για το συμφέρον και για την αγάπη της γυναίκας σας και της κόρης σας, που φαίνεστε να τις ξεχνάτε, πρέπει να μιλήσετε... —Οχι. Δεν σας ενδιαφέρει αυτό το όνομα! —Για το συμφέρον και για την αγάπη της γυναίκας σας και της κόρης σας, που φαίνεστε να τις ξεχνάτε, πρέπει να μιλήσετε... —Οχι. Δεν σας ενδιαφέρει αυτό το όνομα! —Για το συμφέρον και για την αγάπη της γυναίκας σας και της κόρης σας, που φαίνεστε να τις ξεχνάτε, πρέπει να μιλήσετε...

—Είμαι χαμένος!... ψιθύρισε. Είμαι χαμένος!... —Ο κ. Λιενάρ έκαμε μία χειρονομία ανυπομονησίας. —Ο έμπειρο γυνώμονας είχε εξελέγξει στο μεταξύ τα χαρτονομίσματα, συγκρίνοντας τους αριθμούς που του είχε δώσει ο Γκεριέ. Σηκώθηκε ξαφνικά, έκαμε ένα νόημα στον αστυνόμο και τούβαλε στο χέρι, δίχως να μιλήσει, ένα χαρτί όπου είχε γραφεί μερικές λέξεις κι' είχε καρφισώσει εξη ή επτά χιλιόφραγκα.

—Ο Λιενάρ στράφηκε στο Λαρόκ. —Αρνείστε λοιπόν ν' απαντήσετε; του είπε.

—Ναι, αρνούμαι, πρόφερε εκείνος με χαμηλή και βραχνή φωνή. —Ο ταμίας σας μάς έδωσε κάμποσους αριθμούς χαρτονομισμάτων, προερχομένων από διάφορες εισπραξίες σας. Μ' αυτά τα χαρτονομίσματα πληρώσατε το Λαρουέ, στις 28 Ιουλίου... Μου εξηγείτε λοιπόν πως συμβαίνει να βρίσκονται και πάλι στο ταμείο σας τα περισσότερα απ' αυτά; —Είν' αδύνατο! φώναξε ο Ροζέ αναπνέοντας.

—Μπορείτε να βεβαιωθείτε και μόνοι σας... Να ο κατάλογος των αριθμών που μάς έδωσε ο ταμίας σας... και τα χαρτονομίσματα με τους ίδιους αριθμούς. —Θέ μου!... ψιθύρισε ο Ροζέ.

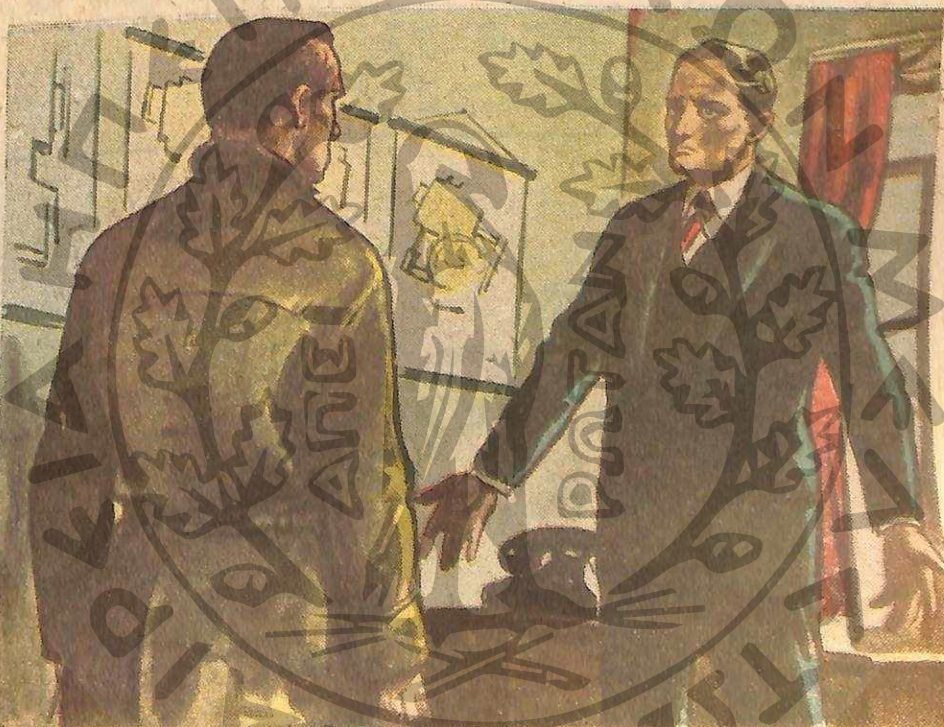
—Σας επαναλαμβάνω: Τα χαρτονομίσματα αυτά βγήκαν απ' το ταμείο σας, όπως πιστοποιούν τα βιβλία σας και βεβαιώνει ο ταμίας σας. Τα πήρε ο Λαρουέ, στις 28 Ιουλίου. Του τα κλέψανε ύστερα. Και τώρα ξαναβρίσκονται στο ταμείο σας!

—Οχι! πρόφερε ο Λαρόκ με προσπάθεια. —Η άρνησή σας θα είναι ίσως η καταστροφή σας. —Θάμαι όμως εν τάξει με τη συνειδησί μου... —Ποιός λόγος τόσο δυνατός σας έμποδίζει να μιλήσετε; —Μην επιμένετε, κύριε! είπε ο Ροζέ με βαθεία θλίψη. —Εστώ. Ίσως να σας πείσει ο ανακριτής... Μία άλλη ερώτηση: Ξεράτε εκείνους που παίζουν μαζί σας μπακαρά, στη λέσχη; —Ναι, τους πιο πολλούς, τουλάχιστον εξ όψεως. Μά όχι όλους. Πηγαίνα σπάνια στη λέσχη. Δεν μ' αρέσει η χαρτοπαζία. Κι' αν έπαιξα χτές, τόκανα γιατί δεν μου έμεινε άλλη έλπιδα να σωθώ απ' τη χρεωκοπία, την άτιμωσή και την αυτοκτονία.

—Απασχολημένος με τη δουλειά του, ο Ρικοντό δεν έδινε καμιά προσοχή σ' αυτή την ανάκριση. Ξαφνικά, σηκώθηκε και πάλι κι' έδωσε στον αστυνόμο μερικά χαρτονομίσματα των πεντακοσίων φράγκων. Συγχρόνως τούδειχνε τη γωνιά τους, που ήταν μελανωμένη, στο ίδιο μέρος σε όλα. —Ο Λιενάρ ήταν συνηθισμένος σε κάθε είδους έγκληματικές υποθέσεις. Δεν άλλαξε λοιπόν καθόλου η έκφραση της φυσιογνωμίας του.

—Ανοίξε την πόρτα και φώναξε: —Κύριε Γκεριέ! Έρχεστε εδώ μία στιγμή, σας παρακαλώ; —Ο ταμίας άφισε την πένα του, σηκώθηκε και υπάκουσε. —Κάμετε τον κόπο, του σύστησε ο Λιενάρ, να επαναλάβετε μπροστά στον προϊστάμενό σας όσα μου είπατε προ λίγο για κάποιο μικρό περιστατικό, που συνέβη προ τριών ημερών, όταν ετοιμάσατε τα χαρτονομίσματα για την πληρωμή του Λαρουέ.

—Α, έννοείτε το μελάνωμά τους; —Ακριβώς. —Ο Ζαν Γκεριέ επανέλαβε, λέξι με λέξι, όσα είχε πη πριν από λίγο.

—Συλλάδετέ με. Είμαι έτοιμος να σας ακολουθήσω! είπε σταθερά ο Λαρόκ.

— Πολύ καλά, του είπε ο αστυνόμος στο τέλος. Δεν σας χρειάζομαι πιά.

Ο ταμίας βγήκε απ' το γραφείο, παρανεμένος απ' τη στάση και τη φανερά κατάπτωξη του Ροζέ. Ο αστυνόμος στράφηκε τότε σ' αυτόν.

— Ακούσατε τις πληροφορίες του υπαλλήλου σας; του είπε.

Ο Λαρόκ κούνησε το κεφάλι του, δίχως να μιλήσει. Η καρδιά του σφίγγονταν απ' το φόβο, προβλέποντας μία καινούργια και τρομερή εξέλιξη.

— Πώς γίνεται να βρίσκονται πάλι στο ταμείο σας τὰ μελανωμένα χαρτονομίσματα, με τὰ οποία είχατε πληρώσει τὸ Λαρουέ; πρόσφερε ὁ αστυνόμος. Κυττάχτε τὰ!... Βλέπετε τὸ λεκὲ τοῦ μελανιοῦ, στὴ γωνία τους;

— Ναι, τὸν βλέπω... κ' ἀναγνωρίζω πὼς εἶναι ποὺ παράξενα, ὅλ' αὐτά...

— Όχι καὶ τόσο, γιὰ μένα. Ἐγὼ τὰ ἐξηγῶ εὐκόλα. Τὰ πράγματα μιλάνε μόνον τους: Οἱ δουλειές σας πηγαιναν ἀσχημα. Εἴχατε δυσκολευτῇ πολὺ γιὰ νὰ συγκεντρώσατε τὸ ποσὸν ποὺ σὰς χρειαζόταν ἀπαραιτήτως γιὰ ν' ἀντιμετωπίζετε τὶς ὑποχρεώσεις σας στὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅταν ἐξαφάνισαν ὁ Λαρουέ καὶ τὸν ἐξοφλήσατε. Τὸν παρακάλεσατε νὰ περιμένει, μὰ ἐκείνος ἦταν ἀμεταπείστος. Ἀναγκασθήκατε λοιπὸν νὰ τὸν πληρώσατε.

— Σὰς ἀπειλοῦσε πιά ἡ χρεωκοπία, ὅπως λέγατε σεις ὁ ἴδιος στὸ ἕνα ἀπ' τὰ γραμματα ποὺ τὸν στείλατε. Δεν σὰς ἀπομένει, παρὰ ἕνα μέσον: νὰ πάρετε πίσω ἀπ' τὸ Λαρουέ τὰ λεφτὰ ἐκείνα, ποὺ ἦταν ἡ σωτηρία σας... νὰ τοὺ τὰ κλέψετε, καὶ νὰ τὸν σκοτώσατε ἀν ἀντιστάσεως...

— Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι ποὺ κάνετε, εἶναι ἀνήκουστη, κύριε! εἶπε ὁ Λαρόκ, ποὺ ἡ συνείδησι τοῦ κινδύνου τοῦ ξανάδινε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχραιμία του. Ντρέπομαι σχεδὸν νὰ πῶ πὼς εἰμαι ἀθῶος!

— Δυστυχῶς, οἱ διαμαρτυρίες σας εἶναι ἐντελῶς πλατανικές. Εὐκόλα λέτε πὼς εἴσατε ἀθῶος, μὰ πρέπει καὶ νὰ τὸ ἀποδείξετε... κ' αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο! Ἐχω στὰ χέρια μου ἕνα συντριπτικὸ στοιχείον ἐναντίον σας: τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ ποὺ πληρώσατε στὸ Λαρουέ, ποὺ τὰ κλέψε ὁ δολοφόνος του καὶ ποὺ ξαναβρέθηκαν στὸ ταμείο σας...

— Σημειώσατε δὲ ὅτι ὁ Λαρουέ ἔμενε στὸ Βιλ-ντ' Ἀβραί, κοντὰ στὸ σπῆτι σας. Σὰς ἦταν λοιπὸν εὐκόλο νὰ δημιουργήσετε ἕνα ἄλλοθι, μετὰ τὸ ἐγκλημὰ σας!... Καί, τ' ἄλλο πρωί, ἐπιστρέψατε στὸ ταμείο σας τὰ λεφτὰ ποὺ εἶχαν βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὴν προηγούμενη μέρα!...

— Σείς εἰσατέ ὁ ἔνοχος, Λαρόκ! Γιὰ μένα, δὲν ὑπάρχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία!

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, πὼς εἰμαι ἀθῶος!... Σὰς ὀρκίζομαι πὼς δὲν ἦταν δυνατό οὔτε νὰ διασπῶ ἕνα τέτοιο ἐγκλημα... Τί ἄλλο μπορῶ νὰ σὰς πῶ, γιὰ νὰ ὑπερσπασθῶ τὸν ἐαυτὸ μου; Τίποτα. Δεν

ἔχω τίποτα... Ὡστόσο, ἂν ἦμουν πραγματικά ἔνοχος, θὰ εἶχα προετοιμάσει ἀπὸ καιρὸ τὴν υπερασπίσι μου...

— Ναι, κύριε, ἀναγνωρίζω κ' ἐγὼ πὼς αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα συμπίπτουν μ' ἐκείνα ποὺ πληρώθηκαν στὸ Λαρουέ. Ἀναγνωρίζω πὼς οἱ λεκέδες τοῦ μελανιοῦ ποὺ ὑπάρχουν πάνω τους, ἀποτελοῦν ἕνα τρομερὸ στοιχείον ἐναντίον μου.

— Φοβάμαι... δὲν σὰς τὸ κρύβω... εἰμαι ἀναστατωμένος... Θάθελα νὰ σὰς ἐξηγήσω, μὰ δὲν μπορῶ... ὅχι, δὲν μπορῶ...

— Εἰμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς συλλάβω καὶ νὰ σὰς πᾶω στὶς Βερσαλλίες.

— Μὲ ἀτιμάζετε! Σκοτώνετε τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν κόρη μου... Καταστρέφετε τὸ σπῆτι μου... Ἐγὼ, δολοφόνος;... Ἐγὼ, ὁ Ροζέ Λαρόκ!... Μὰ μπορῶ, ἂν θέλετε, νὰ σὰς παρουσιάσω εἰκοσι ἀπ' τοὺς γνωστῶν καὶ πρὸς εὐπρόσληπτος ἐμπόρους τοῦ Παρισιῦ, ποὺ θὰ σὰς ἐγγυηθῶν ὅλοι γιὰ τὴν τιμιότητά μου.

— Αὐτὰ εἶναι λόγια... λόγια μόνο!

— Δεν ξέρω τί ἄλλο νὰ σὰς πῶ... Εἶναι φρικτὸ νὰ μὲ ὑποπτεύετε ἐστὶ! Ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναῖκα μου... κ' ἡ κορούλα μου... Τί θὰ γίνονται!...

— Όχι, δὲν ὀνειρεύομαι! Ἀλήθεια, μὲ κατηγορεῖτε... Ὡστόσο, πρέπει νὰ ὑπάρχει κάποιος τρόπος νὰ σωθῶ... Μὰ μοῦ εἶναι πιά ἀδύνατο νὰ σκεφθῶ! Τὸ κεφάλι μου γυρίζει... Πίστευα πὼς ἦμουν πρὸς δυνατός...

— Δὲν εἶναι δυνατό νὰ θέλετε τὴν καταστροφὴν μου, κύριε Λιενάρ! Δεν μὲ ξέρετε. Βοηθήσατε μὲ ὅμως ν' ἀμυνθῶ. Ὅσα δῆτε, ὅλα θαρρῶναι μόνονα τους... Ἐσεῖς ἔχετε λα θαρρῶναι μόνονα τους... Ἐσεῖς ἔχετε ψυχραιμία, ἐνῶ ἐγὼ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ...

— Ὅσα σὰς διευκολύνω ὅσο μπορῶ, Πα-ραδέχομαι γιὰ μιὰ στιγμή τὶς ἐξηγήσεις, εἰναι φαγερὸ πὼς τὰ ὑποπτα χαρτονομίσματα προέρχονται ἀπὸ κάποιον μέλος τῆς λέσχης σας, ἡ ἀπ' τὸν ὀφειλέτη σας ποὺ σὰς εἶχε ἐξοφλήσει τὸ χρέος του.

Ο Λαρόκ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ὁ αστυνόμος συνέχισε:

— Ὅσον ἀφορὰ τὴ λέσχη, θὰ καταποπισθῶμε γρήγορα, ὅταν βρούμε τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ λάβανε μέρος στὸ παιχνίδι μαζὶ σας. Μένει ὁ μυστηριώδης ὀφειλέτης σας, ποὺ μοῦ κρύβετε τ' ὄνομα του... Μπορεῖτε νὰ σωθῆτε, ἂν μοῦ τὸν ὑποδείξετε.

— Ὅσα στείλω ἕνα ἀνθρώπῳ μου νὰ τὸν βρῇ, στὴ διεύθυνσι ποὺ θὰ μοῦ δώσατε. Κι' ἂν ἡ κατάθεσι τοῦ συμφωνῇ μὲ τοὺς ἱσχυρισμούς σας, θὰ μείνουν ἐλεύθεροι... Ἀντίθετα, ἂν ἀρνηθῆτε νὰ τὸν ὀνομάσετε, θάνατι φαγερὸ πὼς λέτε ψέμματα, πὼς ὁ δῆθεν ὀφειλέτης σας εἶναι φανταστικὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ ἐπινοήσατε γιὰ νὰ βγῆτε ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο, στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή.

— Δεν βλέπω ἄλλο μέσο σωτηρίας γιὰ σὰς... Καί τώρα, Λαρόκ, μιλήστε... σὰς ἀκούω!

Ο Ροζέ ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὸν αστυνόμο.

— Ἔστω, ἀφοῦ εἶν' ἀνάγκη... εἶπε.

Ἦταν ἔτοιμος νὰ μιλήσει. Μὰ, ξαφνικά, σταμάτησε καὶ πάλι, πνιγμένος ἀπὸ μιὰ λέξι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ σφίγμένο λαϊμὸ του.

Τραβήχτηκε πίσω, σὰν νὰ τοῦ προκαλοῦσε φόβο ὁ αστυνόμος.

Ἐχωσε νευρικά τὰ δάχτυλά του στὰ μαλλιά του. Καὶ δάγκασε τὸ κάτω χεῖλι του, τόσο ποὺ τὸ μάτωσε — γιὰ νὰ τιμωρηθῇ, ἀσφαλῶς, γιὰτὶ εἶχε θελήσει νὰ μιλήσει, σὲ μιὰ στιγμή ἀδυναμίας.

— Λοιπὸν, Λαρόκ; ἐπέμεινε μαλακὰ ὁ Λιενάρ.

Μὰ ὁ δυστυχισμένος Ροζέ εἶχε ξαναπέσει στὴν πολυθρόνα του κ' εἶχε χάσει τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του, σὰν παιδί ποὺ θέλει νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

Ἐμεινε γιὰ πολὺ ἔτσι, ἀκίνητος.

Ὡστόσο δὲν ἔκλειγε. Ἡ δυνατὴ συγκίνησι τοῦ ἐκδηλωνότανε μόνο ἀπ' τὸ νευρικὸν τρεμουλιασμά των δακτύλων του, ποὺ φαίνονταν σὰν νὰ διατρέχονται ἀπὸ ηλεκτρικὰ ρεύματα...

— Σκεφθῆτε, Λαρόκ, ὅλες τὶς ὑποθέσεις ποὺ γεννᾷ ἡ σιωπὴ σας! τοῦ εἶπε ὁ αστυνόμος.

— Σὰς ὀρκίζομαι σ' ὅτι ἀγαπητότερο ἔχω στὸν κόσμο — στὴ γυναῖκα μου, στὴ ζωὴ τῆς κόρης μου — πὼς σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν!...

— Μὰ πὼς μπορεῖ ποτὲ νὰ σὰς πιστέψῃ ἡ δικαιοσύνη, ἐφόσον τὴν στερεῖτε ἀπ' τὸ μόνο μέσον νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν τὴν ἀπατάτε;

— Ἀς μὲ βοηθήσῃ ὁ Θεός! Κι' ἂς γίνῃ, ὅτι εἶναι γραφτὸ... εἶπε σταθερὰ ὁ Λαρόκ.

Σηκώθηκε ὁρθὸς καὶ πρόσθεσε:

— Συλλάβετέ με. Εἰμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθῶ. Δεν πρόκειται ὅμως νὰ προσθέσω τίποτε σὲ ὅσα σὰς εἶπα!...

— Παράξενο αὐτὸ τὸ πείσμα σας... Καλὰ λοιπὸν, σὰς συλλαμβάνω. Ἐσεῖς τὸ θελήσατε.

Ὁ αστυνόμος τακτοποίησε τὰ χαρτιά του, ἔδωσε στὸ Λαρόκ νὰ υπογράψῃ τὴν ἀπολογία του, πῆρε κανονικὰ τὴν κατάθεσι τοῦ Γκεριέ, πρόσθεσε στὸ φακέλλο τὴ συντομὴν ἐκθεσι τοῦ ἐμπειρομένου καὶ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ θ' ἀποτελοῦσαν τὴν βάσι τῆς κατηγορίας — γιὰ νὰ τὰ στείλῃ ὅλα στὶς Βερσαλλίες, στὸν ἀνακριτὴ ποὺ εἶχε ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσι.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, χτύπησε μεσημέρι.

— Ακολουθήστε με, κύριε, εἶπε ὁ Λιενάρ στὸ Λαρόκ.

Καθὼς ἔδβαινε ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ὁ Ροζέ βρῆκε συγκεντρωμένους ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους του, ποὺ προμάντευαν κάποια καταστροφή.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε, μὲ συνέλαβαν γιὰ ἕνα φρικτὸ ἐγκλημὰ... γιὰ δολοφονία καὶ κλοπῇ... Ὅσα σὰς ἀφίσω... Ἦσυχάστε ὅμως, δὲν θὰ ληψῶ γιὰ πολὺ... Γρήγορα θὰ μπορέσω ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά μου.

— Σείς νὰ ἐξακολουθήσατε στὸ μεταξὺ τὴν ἐργασία σας... Γκεριέ, σὰς ἐμπιστεύομαι τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐργοστασίου... Ἀντίο, φίλοι μου, παιδιά μου!...

— Ὅλοι τὸν τριγυρίζανε, δίνοντάς του τὸ χέρι. Δεν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν, γιὰτὶ ἡ εἶδησι ἐκείνη τοὺς εἶχε ἀναστατώσει.

Ὁ Γκεριέ ἀγκάλιασε τὸ Λαρόκ.

— Ἡ κατηγορία αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς παράλογη, εἶπε. Εὐκόλα θὰ τὴν ἀποκρούσετε, εἰμαι βέβαιος!

Ὁ Λαρόκ χαμογέλασε μελαγχολικά. Αὐτὸς δὲν ἦταν πιά τόσο βέβαιος...

Στὴν αὐλὴ, βρέθηκαν ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου, ποὺ σχολάζανε γιὰ φαγητό.

Ὁ Λαρόκ εἶχε δεξιὰ κ' ἀριστερά του τοὺς δύο αστυνομικούς, ποὺ περίμεναν στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Τὸν κρατοῦσε καθενας τοὺς ἀπ' τὸ μπράτσο, γιὰ νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐξωγῇ.

Ἡ εἶδησι διαδόθηκε ἀμέσως, μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς:

— Πιάσανε τὸ ἀφεντικὸ μας!... τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

— Ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Λαρόκ τὸν λά-

ἐργάτες, ποὺ ἔδειχναν ἀπειλητικὰ διαθέσεις. Ἦσαν ὅλοι τοὺς γεροδεμένα παλληκάρια, μὲ φαρδιὲς πλάτες κ' ἡλιοκαμένα πρόσωπα.

Δὲν εἶχε παρὰ νὰ κάνῃ ἕνα νόημα ὁ Λαρόκ, γιὰ νὰ βρεθῇ ἐλεύθερος. Ὁ Λιενάρ τὸ κατάλαβε κ' ἀνησύχησε μιὰ στιγμή.

Μὰ ὁ Ροζέ εἶπε ἀμέσως στοὺς ἐργάτες τοὺς:

— Ἦσυχάστε, παιδιά μου... καὶ διαλυθῆτε. Συμβαίνει κάποιο λάθος... Ἀπόψε, ἡ αὐριό τὸ ἀργότερο, θάχω ξαναγυρίσει κοντὰ σας. Ὅσο γιὰ τὴν πληρωμὴν σας, μὴν ἔχετε κανένα φόβο. Ὅσα τὴν πάρετε ἀπ' τὸν ταμῖα, ὅπως κάθε δεκαπενθήμερι.

Ἐνας νεαρὸς μαθητευόμενος, μὲ μουντσορισμένο πρόσωπο, χώθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὸ Λαρόκ.

— Ἄν θέλετε, ἀφεντικὸ, τοῦ εἶπε, μποροῦμε νὰ τοὺς πετάξουμε ἔξω μὲ τὶς κλωταῖες, αὐτοὺς ἐδῶ! Ὅσα βρῆτε ἔτσι καιρὸ νὰ τὸ σκάσετε.

— Όχι, παιδιά μου. Ἄν δραπετεύσω, θάνατι σὰν νὰ ὁμολογῶ τὴν ἐνοχί μου.

— Ὅπως θέλετε, ἀφεντικὸ... Ὡστόσο, θὰ σπάζαμε κέφι!...

Οἱ ἐργάτες ἀποτραβήχτηκαν μὲ σεβασμό.

Ἐν' αὐτοκίνητο περίμενε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Ἀνέβηκαν σ' αὐτὸ οἱ ἀστυνομικοὶ κ' ὁ Ροζέ.

Τὸ ρολοῖ τοῦ ἐργοστασίου ἔδειχνε 12 καὶ τέταρτο. Ἡ δουλειὰ εἶχε σταματήσει, στὸ ἐργοστάσιο. Δεν ἀκούγονταν πιά τὰ σφυριά, οἱ λίμες, οἱ μηχανές. Μονάχα ἕνα βουητὸ ἀπὸ πολλὰς φωνές, στὴν αὐλὴ: Οἱ ἐργάτες σχολιάζανε τὴ σύλληψι τοῦ διευθυντοῦ τους.

Ὁ Ροζέ ἔνοιωσε ἕνα πένθιμο προαίσθημα.

Δὲν θὰ τὰ ξαναῖδῶ πιά, ὅλ' αὐτά... ψιθύρισε.

Ἐσκύψε κ' ἀγκάλιασε μὲ μιὰ τελευταία ματιά τὸ ἐργοστάσιό του, τοὺς ἐργάτες του ποὺ συζητοῦσαν καὶ χειρονομοῦσαν ζωηρά. Μιὰ στιγμή μονάχα. Ὑστερα, τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε γιὰ τὸ σταθμὸ τοῦ Σαιν-Λαζάρ.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ποὺ ἔκανε, ἀπ' τὸ Παρίσι ὡς τὶς Βερσαλλίες, ἀνάμεσα στοὺς δύο ἀστυνομικούς ποὺ τὸν συνοδεύανε, ὁ Ροζέ δὲν σκεπτότανε παρὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του. Ὅταν τὸ πρᾶνο πέρασε ἀπ' τὸ Βιλ-ντ' Ἀβραί, σφίχτηκε ἡ καρδιά του. Τὰ δύο ἀγαπημένα του πλάσματα βρίσκονταν ἐκεῖ, κοντὰ του...

Τὸ φάνηκε μάλιστα γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ἀκούει τὴν ἀσπηνία φωνίτα τῆς Σουλάν νὰ λητὸ τραγουδάκι ποὺ τῆς εἶχε μάθει... Ἐκλείσε τότε τὰ μάτια του κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ βουβά, σπαρακτικά.

Ε'.

Ὁ Ροζέ Λαρόκ εἶχε παντρευτῇ μὲ τὴν Ἀνριέτ Μπεναντί, τὴν κόρη τοῦ προηγούμενου ἰδιοκτῆ τοῦ μηχανουργείου τῆς ὁδοῦ Σαιν-Μώρ.

Μὲ τὸ γάμο του, εἶχε γίνῃ συνέταγος τοῦ πεθεροῦ του, ποὺ ἦταν ἀρρωστος τότε. Κι' ὅταν πέθανε ὁ Μπεναντί, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, τὸ ἐργοστάσιο ἔμεινε μόνονα στὸ Ροζέ.

Θὰ μπορούσε νὰ πλουτίσῃ, ἂν ἤθελε. Μὰ ὁ Μπεναντί, πεθαίνοντας, τὸν εἶχε ἐξορκίσει νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὶς δίκες του αὐστηρὲς ἀρχές.

— Θαρρῶναι δύσκολα χρόνια, παιδί μου, τοῦ εἶχε πῇ. Προβλέπω μιὰ μεγάλη κρίσι παντοῦ, στὸ ἐμπόριο, στὴ βιομηχανία. Τὸ νοῦ σου λοιπὸν! Μὴν ἀνοίγεσαι πολὺ, μὴ ριψοκινδυνεύεις. Φρόντιζε νὰ ἐπιφελῇσαι ἀπ' τὶς εὐκαιρίες, μένοντας ὅμως πάντα τίμιος καὶ ἠθικός, οἰκονόμος καὶ ἐργατικός. Ἐτσι, θὰ τὰ βγάλῃς πέρα, σὲ κάθε κρίσιμη περίστασι.

Ὁ Ροζέ ὅμως ἦταν νέος καὶ δυνατός. Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἐαυτὸ του.

Ἀντὶ νὰ φυτοζωῇ διαρκῶς, ὅπως τοῦ εἶχε συστήσει ὁ πεθερὸς του, αὐτὸς μεγάλωσε τὸ ἐργοστάσιο, ἀναζητήσανε καινούργιους πελάτες καὶ δέχθηκε σπουδαῖες παραγγελίες.

Μὴ ἔχοντας ὅμως τὰ ἀπαιτούμενα τεχνικὰ μέσα, μηχανήματα καὶ εργαλεία, πῆρε ἕνα δάνειο 130 χιλιάδων φράγκων ἀπὸ κάποιον φίλο τοῦ πατέρα του, τὸ Σελεστὲν Βωμπεριόν — πρῶτον ἐνόησε κ' αὐτόν, ποὺ

εἶχε προοδεύσει καὶ διέδυνε τώρα ἕνα μεταβουργεῖο τῆς Λυών. Μ' αὐτὰ τὰ χρήματα μπόρεσε ν' αὐξήσῃ τὴν παραγωγὴν του καὶ νὰ δώσῃ καινούργια ζωὴ στὸ ἐργοστάσιο.

Μὲ τὸ γάμο του, εἶχε ἀποκτήσει σχέσεις μὲ τὸν καλλίτερο κόσμο. Κι' ἤξερε νὰ γίνετα ἀγαπητὸς, σὲ ὅλους, μὲ τὰ ψυχικά καὶ τὰ πνευματικά του χαρίσματα.

Δὲν ἦταν ἀρρεβός, εἶχε ὅμως μιὰ ἐκφραστικὴ καὶ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία, ποὺ φανέρωνε δύναμι, θελήσεως καὶ ἐσωτερικὴ φλόγα.

Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ Ἀνριέτ εἶχε μείνῃ ἐγκυος κ' εἶχε φέρῃ στὸν κόσμῳ τὴ Σουλάν.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, μιὰ δεύτερη ἐγκυμοσύνη τῆς τελειώσε ἀσχημα: Ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητοκὸ δυστύχημα, στὸ Διέππιν, ἔπαθε ἀποβολὴ καὶ κινδύνεψε ἡ ζωὴ τῆς.

Ἐμεινε ἀρρωστη γιὰ πολὺ, πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνον.

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ σαλόνια ποὺ σύχναζε, ὁ Ροζέ εἶχε γνωρίσει σὲ κάποιο χορὸ μιὰ γυναῖκα, ποὺ τὸν εἶχε ταραξεί βαθεῖα ἡ ομορφιά τῆς.

Ἦταν ἡ Τζούλια ντὲ Νουαρβίλ, σύζυγος ἑνὸς δασίτημο δικηγόρου.

Καταγόνταν ἀπὸ πατέρα Ἰσπανὸ καὶ μητέρα Ἀραβὰ κ' εἶχε κληρονομήσει τὴ σφραγίδα αὐτῶν τῶν δύο φυλῶν: ἕνα λεπτὸ προφίλ, μάτια γεμάτα φωτιά, λεπτοὶ κ' εὐλύγιστο κορμί, μιὰ παράξενη γοητεία...

Ποῖα δύναμι ἐσπρώξε τὴ Τζούλια καὶ τὸ Ροζέ, τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο;

Ὁ ἔρωτας; Όχι. Ὁ Ροζέ ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του.

Ἄν πρόφτανε νὰ λογικευθῇ, θ' ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὴ Τζούλια. Μὰ τὸν παρέσυρε ἕνα τρελλὸ πάθος, σὰν τὰ ξερά φύλλα ποὺ τὰ παίρνει ὁ ἀνεμος...

Ὅταν συνῆλθε, ντράπηκε γιὰ τὴν ἀδυναμία του, γιὰτὶ εἶχε ὑποκύψει τόσο εὐκόλα στὸν πειρασμό. Μὰ ἦταν ἀργά πιά: Ἡ Τζούλια εἶχε γίνῃ φιλενάδα του.

Δὲν θὰ προσπαθῶσαμε νὰ ἐξηγήσουμε οὔτε νὰ δικαιολογήσουμε τὸ σφάλμα του.

Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς εὐκόλες ἐκείνες περιπτώσεις, ποὺ παρουσιάζονται τυλιγμένες μὲ τὸ θελήτρο τοῦ ἀγνώστου... Μὰ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ πραγματικὸς συνέπειες, τόσο γιὰ τὴ Τζούλια ὅσο καὶ γιὰ τὸ Ροζέ.

Ἐκείνη τὸν ἀγάπησε φλογερὰ κ' ἀφοσιώθηκε σ' αὐτόν — ἀκόμη περισσότερο μάλιστα, γιὰτὶ τὸ γυναικεῖο ἐνστικτὸ τῆς φώναζε μέσ' στὴν καρδιά τῆς πὼς ὁ Ροζέ εἶχε παρασπῶρῃ μονάχα ἀπὸ ἕνα περαστικὸ μεθύσι καὶ πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινὰ...

Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο σφάλμα στὴ ζωὴ τοῦ Λαρόκ. Μὰ θὰ τὸ πληρώσει ἀκριβὰ... Ὁ δικηγόρος Λουσιέν ντὲ Νουαρβίλ εἶχε παντρευτῇ τὴ Τζούλια, σ' ἕνα ταξιδεῖο τοῦ στοὶ Ἀλγερί. Εἶχαν περάσει ἥσυχὰ τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους. Ἡ Τζού-

λια εἶχε χαρίσει στὸν ἄντρα τῆς δυὸ ἀγοράκια.

Μὰ, ὅταν δὲν εἶχε πιά ν' ἀπασχολῇται μὲ τὶς φροντίδες καὶ τὶς ἀνησυχίες τῆς μητρότητος, ρίχτηκε ἀχόρταγα σ' ὅλα τὰ καπρίτσια καὶ τοὺς ἐξωφρενισμούς τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ὁ Νουαρβίλ δὲν ἦταν πλούσιος. Κέρδιζε, βέβαια, πολλὰ ἀπ' τὴν ἐργασία του, μὰ δὲν εἶχε ἀτομικὴ περιουσία, καὶ τὰ τρελλὰ ἐξόδα τῆς γυναῖκας τοῦ ἐξανέμισαν γρήγορα τὶς μικρὲς οἰκονομίες του.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ του περάσανε στοὺς κοσμηματοπώλες, στὶς μοδίστρες, στὶς καπελλοῦδες...

Ἄν ἦταν μόνον ὁ Λουσιέν, ἴσως δὲν θὰ παραπονιότανε. Ὅα ὑπομένει σιωπηλὰ καὶ θὰ ἐργαζότανε διπλᾶ, γιὰ νὰ κερδίσῃ περισσότερα — γιὰτὶ λάτρευε τὴ γυναῖκα του, ὅπως καὶ τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει, κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἥλιο τοῦ Ἀλγερίου, ποὺ ἔχυνε φωτιά μέσ' στὶς φλέβες τῆς καὶ στὰ μάτια τῆς...

3

είναι η δικιά σου, αναστέναζε
ό νέας.
—Ναί, μιὰ καρδιά που θα
σ' αγαπάει πάντα, κι' από μα-
κριά!

—Ελα, δός μου, ακόμα ένα
φιλή! Ένα φλογερό, μεθυστικό,
ερωτικό φιλή, εδώ στα χείλη!
Το τελευταίο μας φιλή, Άλαν-
τάρ!...

—Τζ τελευταίο μας φιλή,
Σάρι, ψιθύρισε κλαίνοντας αυτός.
Φιλούνταν παθητικά και σκου-
πίζουν και οι δυο τα μάτια
τους.

—Αντίο, Άλαντάρ, αντίο
μοναδική μου αγάπη.

—Αντίο, Σάρι, δεν θα σε
ξεχάσω ποτέ.

—Ούτε κι' εγώ. Ποτέ!...

★

—Όταν μένει μόνη, η Σάρι
νοιώθει κάποια λύπη... Ναί, η-
ταν αλήθεια πολύ συγκινητική
αυτή η διακοπή των ερωτικών
σχέσεων με τον Άλαντάρ.
Και τί ελκυστική που ήταν ο
πόνος του, Θεέ μου!...

Μά, ξαφνικά, η Σάρι αναπή-
δησε.

—Θεέ μου, τον ξέχασα τον
άλλο! Λέει μόνη της.

Και τρέχει στο ντουλάπι, το
ανοίγει, κι' απ' το ντουλάπι έ-
κείνο, όπως στις παλιές φάρ-
μες, βγαίνει ένας μελαχροινός
νέος, που ανασταίνει βαθεία και
μ' ανακούφισι:

—Ήταν καιρός, Σάρι. Λίγο
άκρια και θα έσκαγα μέσα στο
ντουλάπι. Όσο μεγάλο κι' αν
είναι, δεν είναι και τόσο κό-
μοδος...

—Αλήθεια; ρωτάει η Σάρι.
Παράξενο, ως τώρα κανείς δεν
παραπονέθηκε για το ντουλάπι
μου...

—Μπορεί, μὰ τα δικά μου
τά πλεονήσια...

—Ας τα αυτά τώρα, αγάπη
μου. Έλα, δός μου ένα φιλή,
ένα φλογερό, μεθυστικό, ερωτι-
κό φιλή, εδώ στα χείλη. Το πρώ-
το μας φιλή, Φέρενς!...

—Ναί, τὸ πρώτο μας φιλή,
Σάρι!

Φιλούνταν παθητικά, αρκετή
ώρα. Έπειτα, ο Φέρενς τὴ ρω-
τάει:

—Λες νὰ κατάλαβε ο άλλος
τίποτα;

—Ποιός, ο Ξανθός, ο Άλαν-
τάρ!...

—Ναί, αυτός που έδωξες...

—Όχι, αγάπη μου. Πως
μπορούσε νὰ φανταστή πως εί-
χα κρύψει ένα μελαχροινό νέο
στο ντουλάπι μου!

—Αλήθεια, πὼς μπορούσε
νὰ τὸ φανταστή!...

—Σπουδαία εφεύρεσι τὰ
ντουλάπια Φέρενς. Έγιναν για
νὰ κρύβουν οι έρωτευμένες γυ-
ναίκες τὸ μοναδικὸ έρωτα τῆς
ζωῆς τους. Γιατί εσύ είσαι ο
μεγάλος και μοναδικός μου έ-
ρωτας!...

—Αλήθεια, Σάρι; Εγώ;

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

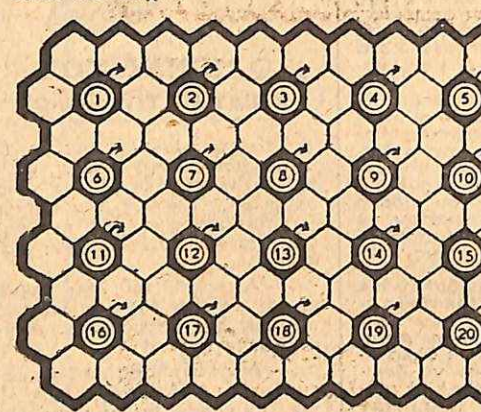
★

—Εσύ, έσύ, Φέρενς. Φίλα με
άκρια... Έδώ, στὰ χείλη, αγα-
πημένε μου!...

Παιχνίδια

Ρομπόλεξ

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα
τοποθετήσετε μιὰ λέξη των 6 γραμμάτων, της ο-
ποίας θα βρείτε πιο κάτω την αντίστοιχη σημασία.
Θ' αρχίσετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκε-
ται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύ-
θυνση που δείχνει.

Α. ΣΕΙΡΑ

- 1) Ύπακούει μόνο στον βασιλέα.
- 2) ... Ντόρος: αντίπαλος της Μαίριλιν Μονρόε.
- 3) Χαρακτηρισμός φιλοφ.
- 4) Σε μικρή ποσότητα.
- 5) Μας σκανδαλίζει.

Β. ΣΕΙΡΑ

- 6) Όνομα δύο βασιλέων της Αιγύπτου.
- 7) Θεραπεύονται.
- 8) Εξωτικό φρούτο.
- 9) Θα βρῆτε γύρω σας πολλά τέτοια μάτια.
- 10) Ζαν-Μπατίστ... Γάλλος στρατιωτικός που
έξερε νῆσε μέγα μέρος της κεντρ. Αφρικής.

Γ. ΣΕΙΡΑ

- 11) Ο μεγαλύτερος Ρωμαίος τραγικός ποιητής,
φίλος του Βρόντου.
- 12) Στενό δρομάκι (τουρκ.).
- 13) Ολόκληρον.
- 14) Πράγμα άριστής ποιότητας (μεταφ.).
- 15) Ο μη μουσουλμάνος Οθωμανός υπήκοος.

Δ. ΣΕΙΡΑ

- 16) Αποκτώ κάτι, γίνομαι κύ-
ριος.
- 17) Οι Ρώσοι τὸ χρησιμοποι-
ούν ως όργανο τιμωρίας.
- 18) Διευθύνει.
- 19) Όταν εμφανισθῇ σ' ένα
σπίτι, διώχνει την αγάπη.
- 20) Φορτίον όνου.

Ε. ΣΕΙΡΑ

- 21) Ο μεγαλύτερος Ρωμαίος τραγικός ποιητής,
φίλος του Βρόντου.
- 22) Στενό δρομάκι (τουρκ.).
- 23) Ολόκληρον.
- 24) Πράγμα άριστής ποιότητας (μεταφ.).
- 25) Ο μη μουσουλμάνος Οθωμανός υπήκοος.

Οι τρεις όμοιες μποτίλιες

—Ανάμεσα σ' όλες αυτές τις
μποτίλιες, υπάρχουν τρεις που
είναι έντελώς όμοιες, ακόμα
και στην παραμικρότερη λεπτο-
μέρεια. Θα μπορούσατε να τις
βρείτε μέσα σ' ένα λεπτό της
ώρας; Αν τὸ επιτύχετε αυτό
τότε θα σας δώσω συγχαρη-
τήρια για την παρατηρητικό-
τητά σας. Τὸ παιχνίδι γίνεται
ακόμα πιο ενδιαφέρον όταν πα-
ρούν μέρος σ' αυτό πολλοί παι-
κτες συγχρόνως.

Παράξενες ερωτήσεις

- 1) Όσο περισσότερο ζάχα-
ρη τόσο πιο άμυγρος είναι. Τι
είναι;
- 2) Ποιός στερείται των πάν-
των για νὰ μὴ τὸν κλέψῃ τί-
ποτα;
- 3) Πολλοί τὴν κυνηγοῦν, στὸ
τέλος όμως κανείς δεν τὴν
παίρνει στο σπίτι του. Ποιά
είναι;
- 4) Λέμε για κάποιον ότι «ἔῃ
μ' αὐτὸς» κι' όμως, αν περιο-
ρίστῃ σ' αὐτὸς, θα πεθάνῃ ἀ-
πὸ τὴν πείνα. Τι είναι;
- 5) Μας δείχνει διαρκῶς τὰ
δόντια του, ἀλλά ποτέ δεν μὰς
δαγκώνει. Ποιός;...

Κινηματογραφικές ερωτήσεις

- 1) Σε ποὶό από τὰ τρία ἀκόλουθα φῖλμ πρω-
ταγωνιστοῦσε ἡ Ντόροθι Λαμὺρ; «Αμερικάνος»,
«Τὸ λιμάνι τῶν πόθων», «Τὸ νησί τοῦ παραδείσου».
- 2) Έγιναν πολὺ τῆς μόδας οἱ τίτλοι τῶν ἔργων
που ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρεῖς λέξεις ὅπως λ. χ. «Ψω-
μί, έρωτας και φαντασία». Θὰ μπορούσατε μέσα
σ' ένα λεπτό νὰ βρῆτε ἄλλους 3 πορόμοιους τί-
τλους;
- 3) Θὰ μπορούσατε νὰ θυμηθῆτε, ἂν εἴσαθε πα-
λαιὸς κινηματογράφος, τὸς τίτλους ἀπὸ τῆς
τελευταίας ταινίας τῆς Γκρέτα Γκάρμπο;
- 4) Ποιά ἦταν ἡ πρώτη ἀμερικανική και ποιά ἡ
πρώτη γαλλική ταινία που γυρίστηκαν με τὸ
σύστημα «Σινεμακόπ»;
- 5) Εἶδαμε ἐφέτος τὴν Ὀλίβια ντε Χάθιλ-
λαντ σὲ δύο νέες δημιουργίες της. Ποιὸι ἦσαν
οἱ τίτλοι τῶν δύο αὐτῶν φῖλμ;
- 6) Σε ποὶό φῖλμ πρωταγωνιστοῦσαν μαζί
ὁ Γκάρι Κούπερ και ὁ Μπάρτ Λάνκαστερ;
- 7) Ποιὸ ἀπὸ τὰ κάτωθι πέντε φῖλμ ἦταν
τὸ μόνο ἔγχρωμο; «Ο ἄνθρωπος τοῦ Τόκιο»,
«Σαμπρίνα», «Πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν», «Ο
Καζανόβας», «Μάμπο».
- 8) Ὑπάρχουν πέντε τίτλοι ἐφετεινῶν φῖλμ
οἱ ὁποῖοι εἶναι σκέτα ὀνόματα γυναικῶν που
ἀποτελοῦν τὸ βασικὸ πρόσωπο τοῦ ἔργου. Ποιὸι
εἶναι;

Λεξιγρίφος

Ἐπιρρημα ἐνώνεται
μ' ένα μικρὸ πλανήτη
και με τὸ ὅλον στέλνεται
ἡ συνδρομή τοῦ λύτη.

Αἶνιγμα

Ἐνας ἀπόστολος τὸ ἀρσενικὸ
ἀμυχο πράγμα τὸ θηλυκὸ.

Κρυπτογραφικό

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
2	7	5	4	6	2	8																			
3	5	7	2	8																					
4	5	7	2	8																					
5	6	2	3	2	8																				
6	5	1	5																						
7	2	6	5																						
8	4	5	7	6																					
- Ο ἴδιος ἀριθμὸς ἀντιπροσωπεύει τὸ ἴδιο πάλν.
τοτε γράμμα.

Λογοπαϊκτικές γρίφοι

Ἰδρυμα σοφῶ, σπουδαῖο,
Εἶτε νέο, εἶτε ἀρχαῖο,
μένει δίχως κεφαλή
και μὰς... κόβεται ἡ χολή.

Στοιχειόγριφος

Σὲ μεγάλὸ ποταμό,
για λαμό, σύμφωνο βάζω
και τῆς στάνης ένα ζώ
στὴ στιγμή παρουσιάζω.

Ἀναγραμματισμός

Τῆς Σπάρτης βασιλιά
ἀν ἀναγραμματισμοῦ,
μπορεῖ νὰ πῆς μιλιὰ,
μὰ δεν θὰ ξεφωνήσης

Μικρά προβλήματα

1) Ποιός είναι ο διψήφιος ἀ-
ριθμὸς που ἀντιπροσωπεύει πο-
σὸν πενταπλάσιο ἀπὸ τὴν ἀθροί-
σι τῶν ψηφίων του και τοῦ ὁ-
ποῖου ἀν μεταθέσετε τὰ ψη-
φία, θὰ σχηματίσετε ἄλλον ἀ-
ριθμὸ κατὰ 9 μονάδες μεγα-
λύτερο ἀπὸ τὸν πρώτο.

★

2) Οἱ ρόδες ἑνὸς ποδηλάτου
έχουν διαφορετικὴ περιφέρεια.
Όταν ἡ μικρὴ κάνει 35 γύ-
ρους, ἡ μεγάλὴ κάνει μονάχα
30. Σὲ μιὰ διαδρομὴ 8.400
μέτρων, ἡ μικρὴ ρόδα ἔκανε
400 στροφὲς περισσότερες ἀπὸ
τὴν μεγάλη. Ποιά είναι ἡ περι-
φέρεια τῆς κάθε ρόδας;

Μιὰ ἀνακρίβεια

Σ' ένα τουριστικὸ ὁδηγὸ ἀ-
ναφέρεται μεταξύ ἄλλων και
τὸ ἔξης:

«Ἡ πόλις αὕτῃ ἔχει τὸ με-
γαλύτερο ρολοὶ τοῦ κόσμου.
Ἡ διάμετρος τοῦ δίσκου του
είναι 6 μ. 50, ὁ μεγάλος δει-
κτης ἔχει μήκος 3,50 και ὁ
μικρὸς 2,55».

Ποιά φοβερὴ ἀνακρίβεια πε-
ριέχει τὸ κείμενο αὐτό;

Μιὰ μυθιστοριώδης ἀπαγωγή

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ σπίτι τοῦ βιομήχανου Τζὼν Χάρμαν
ἦταν ἀνάστατο. Ἡ καμαριέρα ἔτρεχε
ἐδῶ κι' ἐκεῖ για νὰ βεβαιωθῇ ἂν οἱ
πόρτες και τὰ παράθυρα ἦταν καλά
κλεισμένα, κυττάζοντας τὸν κύριό της με κατατρομαγμένα βλέμ-
ματα. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Χάρμαν, καθισμένος κοντὰ σ' ένα τραπέζι,
ἔσφιγγε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὶς δύο παλάμες του.

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπέζιου ἡ γκουβερνάντα, με τὰ μάτια
πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, χάραινε τὸ μόνο πρόσωπο που δια-
τηρούσε τὴν ψυχραιμία του σ' ὅλο τὸ σπίτι: Ἐνα μαρὸ ἑνὸς ἔτους.

Ἀφορμὴ σὲ ὅλη αὕτῃ τὴν ἀναστάτῳσι ἦταν ένα γράμμα που
ὁ Χάρμαν διάβαζε με φοικὴ για δεύτερη φορὰ.

«Κύριε Χάρμαν—Έγραφε ἡ ἐπιστολή—ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ
τῆς λήψεως τῆς παροῦσης ὀφείλετε νὰ μὰς καταβάλετε τὸ ποσὸν
τῶν 100.000 δολλαρίων σὲ χαρτονομίσματα μεταχειρισμένα. Τὸ
ποσὸν πρέπει νὰ κατατεθῇ στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ ένα
μόνο πρόσωπο στὴ διασταύρωσι Μπράντον, καὶ ἀκριβῶς τὴ
νύχτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 11ην τρέχοντος. Ἄν δεν μὰς καταβάλετε
τὸ ποσόν, θ' ἀπαγάγουμε τὸ παιδάκι σας.

Μπομπ ὁ Σκληρός»

Ὁ Χάρμαν ἄφησε τὸ χαρτί ἐπάνω στὸ τραπέζι κι' ἔσφιξε τὶς
γροθιές του.

Εἶχαν, λοιπόν, σημαδεψῆ κι' αὐτὸν οἱ γκάγκστερς τοῦ Σικά-
γου; Τί καταστροφή! Χωρὶς τῆς 100.000 δολλαρίων στὸ τα-
μειο του δεν μπορούσε νὰ συνεχιστῇ ἡ ἐπιχείρησί του. Κι' ὁ γυῖός
του, που διέτρεχε κίνδυνο!... Ὁ μικρούλης τοῦ Τζίμ! Κι' ἡ γυ-
ναῖκα του που ἔλειπε ταξιδί στὴν Ἰταλία!...

Ὁ Χάρμαν σηκώθηκε ἀπότομα. Ἐβαλε τὸ γράμμα στὴν τσέπη
του και βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Δέκα λεπτά ἀρ-
γότερα τὸ αὐτοκίνητό του ἔβγαине ἀπὸ τὸν κῆπε
τῆς Βίλλας του και προχωροῦσε πρὸς τὴ γειτε-
νικὴ πόλι.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ αὐτοκίνητο ἀκολου-
θοῦσε τὸν ἴδιο δ:όμο, ἀλλ' ἀπὸ ἀντίθετη κατεύ-
θυνσι. Τώρα μαζί με τὸν Χάρμαν βρίσκονταν με-
σα στὸ ἀμάξι ἕνας ἀστυνομὸς και δύο βοηθοὶ του.

Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα δεν γινόταν τίποτα ἄλ-
λο παρὰ ένα ἀδιάκοπο «πῆγαινε-έλα» ἀπὸ τὸ
ἀστυνομικὸ τμήμα στὸ σπίτι τοῦ Χάρμαν. Ἡ
καμαριέρα και ἡ γκουβερνάντα ἐκλήθησαν κι' ἀ-
νακρίθηκαν ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο.

Ὁ ἴδιος ἀργότερα πῆγε νὰ κάνῃ ἔρευνα ἐκεῖ,
ἀπ' ὅπου ὁ Μπομπ ὁ Σκληρὸς φοβόριζε νὰ κλέψῃ
τὸ παιδάκι!...

Όταν νύχτωσε, ὅλα εἶχαν κανονιστῇ. Τὸ μαρὸ
βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιό του με τὴν γκου-
βερνάντα. Στὸ γειτονικὸ δωμάτιο φρουροῦσε ὁ
ἀστυνόμος. Στὸν κῆπο ἔμενε ἕνας βοηθὸς του και
ἕνας δεύτερος μπροστὰ στὴν ἐπαυλὶ.

Ἀργὰ τὴ νύχτα, μιὰ πιστολία που ἀντήχησε
ἀπὸ μικρὴ ἀπότασι, ἐτύπησε ἀπότομα τὸν Χάρ-
μαν. Πῆδσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἀφουγκρά-
στηκε. Κι' ἄλλη πιστολία ἀκούστηκε στὸ δρόμο,
κι' ὕστερα μιὰ βαρεὶά ντουφεκιά. Τέλος, μιὰ δεύ-
τερη... Ὁ δυστυχισμένος πατέρας που εἶχε τρέ-
ξει στὸ παράθυρο, εἶδε κάτι σκιὲς νὰ κινοῦνται
στὸν κῆπο και πίσω τους ένα αὐτοκίνητο που
παρουσιάσθηκε ἀπότομα στὸ κατώφλι τοῦ κῆπου
και ἔξανθυγε με μεγάλη ταχύτητα!...

Τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο και τὴν ἀνησυχία, με
πόδια που ἔτρεμαν, ὁ βιομήχανος ἔτρεξε στὸ δῶ-
μάτιο ὅπου κοιμόταν τὸ παιδί του... Ἡ πόρτα
ἦταν κλειδωμένη και τὸ κλειδί ἀπὸ μέσα.

Ἐσπρωξε τὴν πόρτα, χτύπησε, φώναξε. Καμμιά ἀπάντησι! Με
τὴ βοήθεια τοῦ ἀστυνόμου, που ἔτρεξε στὸ μεταξὺ κοντὰ του, ὁ
Χάρμαν κατῶρθωσε τέλος νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἀδειο. Τὸ κρεβάτάκι τοῦ μικροῦ Τζίμ, ἀδειο
κι' αὐτό... Καὶ τὸ παράθυρο ἀνοιχτό!

Κανένα ἴχνος πάλης... Ἀφαντῇ κι' ἡ γκουβερνάντα!

Ὁ δυστυχὸς Χάρμαν ἄρχισε νὰ ξεφωνίσῃ με ἀπόγνωσι:

—Τὸ παιδί μου. Ὁ μικρός μου ὁ Τζίμ!

Σωριάστηκε ἔπειτα σ' ένα καθίσμα κλαίγοντας με λυγμούς.

★

Εἶχε ἡμερωῶσι ὅταν ἔφτασε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς για νὰ
κάνῃ ἔρευνα. Ἡ ὑπέρθερα που κοιμόταν στὸ ἰσόγειο εἶχε ἀκούσει
τοὺς πυροβολισμούς και τρώμας τόσο πολὺ, που κουκουλώθηκε
κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα της για νὰ μὴ ἀκούη!...

Οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ, που ἀνακρίθηκαν στὸ τμήμα, εἶχαν φρε-
νιάσει ἀπὸ τὸ κακό τους. Νὰ τοὺς γελᾶσουν οἱ γκάγκστερς μ'
αὐτὸν τὸν τρόπο και νὰ τοὺς πάρουν τὸ παιδί μπροστὰ στὰ μά-
τια τους! Δεν μπορούσαν νὰ φανταστοῦν πὼς ἔγινε αὐτό!

Ἡ γκουβερνάντα, που ἦταν γυναῖκα ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης,
εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' αὕτῃ χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος. Κι' όμως τὸ γε-
γονὸς ὅτι μέσα στὸ δωμάτιο τὸ μαρὸ δεν παρατηρήθηκε κανένα
ἴχνος πάλης, τοὺς ἔκανε νὰ υποπτεύονται σοβαρὰ τὴ γυναῖκα
αὕτῃ, που εἶχε στὴν ἐπίβλεψί της τὸ παιδί.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπιχείρησε νὰ καθυστερήσῃ
τὸν Χάρμαν και τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ἐνεργήσῃ
με μεγάλη ταχύτητα!...

★

Τὴν ἴδια μέρα οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν με κεφαλαῖα γράμ-
ματα τὴν εἰδησι τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ μικροῦ Χάρμαν και ἀνέφεραν
τὴν ἀναγκάτισί τους για τὴν ἐγκληματικὴ τὸλη τοῦ Μπομπ.

Πέρασαν ἄλλες εἰκοσι τέσσαρες ὥρες θανάσιμης ἀγωνίας για τὸ
δυστυχισμένο πατέρα. Τὸ πρῶτο ὅμως τῆς ἐπομένης βρῆκε στὴν
ἀλληλογραφία του ἕναν πράσινο φάκελλο, σὰν τὸν πρώτο.

Τὸν ἀνοίξε με δάχτυλα που ἔτρεμαν και διάβασε τὰ ἔξης:

«Οἱ ἀντίειδες τῆς ἀστυνομίας και τῶν ἐφημερίδων δεν με φοβί-
ζουν. Πάντως σὰς κάνω γνωστὸ ὅτι ἐγὼ δεν ἐκλεψα τὸ παιδί σας.
Και για νὰ σας ἀποδείξω ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια, δεν ἔχω πιά καμ-
μιὰ ἀπαίτησι νὰ μου μετρήσετε τὸ ποσὸ. Θὰ τὰ ξαναποῦμε ἄλλη
φορὰ. Μπομπ ὁ Σκληρός».

Τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ ὁ Χάρμαν ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία κι'
ἔδειξε στὸν ἀστυνόμο τὸ γράμμα που γκάγκστερ. Ὁ ἀστυνόμος
τότε τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ και μῆτῃκαν σ' ένα δῶ-
μάτιο.

Το μοναδικό επάγγελμα των υπηκόων του βασιλείου των τυφλών, είναι η έπαρεια...

Στο βασίλειο των τυφλών

Ένας πρωτότυπος θεσμός των ιθαγενών Χάουζα στην Αφρική

Από διάφορες αφηγήσεις ναυτικών η περιγραφή, είναι γνωστό ότι, κάπου στην Αφρική, υπάρχει ένα παράξενο βασίλειο, που οι κάτοικοι του είναι έντελεις τυφλοί και διοικούνται από έναν βασιλιά επίσης τυφλό.

Μέχρι τώρα, όμως, πολύ λίγοι ήξεραν ότι το βασίλειο αυτό των τυφλών υπάρχει στην πραγματικότητα και είναι ένας περίεργος θεσμός που έχουν εφαρμόσει οι ιθαγενείς Χάουζα για να βάλουν τους τυφλούς να κανονίζουν μόνο τις υποθέσεις τους και να ρυθμίζουν τη ζωή τους ανάλογα με τον τρόπο που βλέπουν οι ίδιοι.

Όταν, λοιπόν, βρέθηκε στην Αφρική με επιστημονική αποστολή ο Άγγλος γιατρός Θ. Ρότσερ σκέφτηκε ότι του παρουσάζονταν μία μοναδική ευκαιρία να διαπιστώσει αν πραγματικά υπάρχει το βασίλειο αυτό και να μελετήσει τη ζωή των υπηκόων του.

Από τις πληροφορίες που μάζεψε, ο δόκτωρ Ρότσερ έμαθε ότι στην πραγματικότητα το βασίλειο αυτό δεν βρίσκεται σε ένα ορισμένο σημείο της Αφρικής, αλλά είναι μοιρασμένο σε διάφορες πόλεις και χωριά των περιοχών όπου ζουν οι Χάουζα.

Στις περισσότερες πόλεις, δηλαδή, και σε πολλά από τα μεγάλα χωριά, υπάρχει ένα χωριστό τμήμα, για να ζουν οι τυφλοί ιθαγενείς, οργανωμένοι κάτω από τον βασιλιά τους και τους συμβούλους του, που είναι άλλοι τυφλοί.

Οι τυφλοί αυτοί δεν είναι απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά ζουν χωριστά από αυτόν και ρυθμίζουν μόνο τη ζωή τους. Στην εμφάνιση, τα μέλη της βασιλικής τους δεν διαφέρουν από τα άλλα μέλη της πόλης, εκτός από ένα χαμηλό τεύχος που τα τριγυρίζει.

Σε ένα τέτοιο βασίλειο, στην περιοχή Μπορού της βορειοδυτικής Νιγηρίας, βρέθηκε μία ημέρα ο δόκτωρ Ρότσερ, βρεστανός από επιφανείς προεργασίες να εληγήσει το μυστήριο του βασιλείου των τυφλών.

«Στην είσοδο της πόλεως, γράφει, συναντήσαμε έναν τυφλό γέρο, που τον οδηγούσε ένα παιδί. «Αν και δε μπορούσε να με δει, ο γέρος έννοιωσε την παρουσία μου και σταμάτησε, σαν να καταλάβαινε ότι βρισκόταν μπροστά σε έναν παρσίαν σκεπτόμενο».

«Η εμφάνιση του έδειχνε καθαρά ότι ήγινε στην πόλη για να ζητιανέψει. Ο μικρός θά τον φέριε σε ένα ωρισμένο σημείο και θα αναγύριζε να τον πάρει την ωρισμένη ώρα. Δεν έβλεπα λοιπόν περισσότερη σημασία στην παρουσία του και περσάσα την πόλη, για να βρεθώ σε ένα στενό δρομάκι».

«Ένας άλλος γέρος, τυφλός κι αυτός από ότι είδα, αλλά χωρίς συνο-

δο, ξεπρόβαλε στο άνοιγμα μιας καλύδας και στάθηκε διατακτικός μόλις έννοιωσε την παρουσία μου. «Υστερα όμως πέρασε μπροστά μου και χάθηκε σε ένα στενό».

«Τότε κατάλαβα αυτό που άργότερα μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω: ότι οι τυφλοί ιθαγενείς κυκλοφορούν χωρίς δυσκολία μέσα στα όρια του βασιλείου τους και μόνο όταν βγαίνουν παραέξω έχουν ανάγκη από συνοδό».

«Θα νόμιζα ότι βρισκόμουν σε μία συνηθισμένη συνοικία, αν δεν υπήρχε το θέαμα των τυφλών κατοίκων που έστεκαν έξω από τις καλύδες τους για να ξεκουράζονται ή περπατούσαν. Οι τυφλοί όμως σταματούσαν τον περίπατο ή την κουέμπια τους, μόλις έννοιωσαν την παρουσία μου».

«Η στάση τους αυτή με έκανε να σταθώ για λίγο διατακτικός. Γιατί άραγε τους έκανε έντονοι η παρουσία μου; Μήπως με νόμιζαν για κλέφτη; Η σκέψη αυτή μου φέρε στο μυαλό μια τραγική ιστορία, που είχε ακούσει λίγες μέρες νωρίτερα. Οι τυφλοί ιθαγενείς ανακάλυψαν ένα κλέφτη σε ένα σπίτι, την ώρα που έκλεβε, και τον έπιασαν σε μαρτυρικό δάνετο. Χωρίς υπέσβαση, άρχισαν να τον κόβουν σε λουρίδες, ώπου στο τέλος πέθανε».

«Από τις έφιαλτικές αυτές σκέψεις με έφυγε ο θόρυβος φωνών που άκουγταν λίγο πιο πέρα. Προχώρησα προς τους φωνασκούντες. Μία πλατεία, τα εκεί και βρέθηκαν σε μία πλατεία, που την οκιάσαν δένδρα. Τυφλοί άνδρες, γυναίκες και παιδιά ήταν καθισμένοι εδώ και εκεί και έπαιζαν, τραγουδούσαν σαν να ήταν στην πλατεία ενός συνηθισμένου χωριού».

«Με μεγάλη ανακούφιση είδα ότι ανάμεσα τους ήταν και μερικοί που έβλεπαν και ήρθαν προς το μέρος μου μόλις με είδαν. «Επί τέλους κατόρθωσα να τους δω», είπαν. «Είστε ένας από τους τυφλούς που έβλεπαν από τους άλλους. Η στάση τους όμως είχε μία περίεργη μεγαλοπρέπεια και από τη συζήτηση μας που διήλθε η ευκαιρία να διαπιστώσω ότι ήταν αρκετά έξυπνοι».

«Ο βασιλιάς αυτός ήταν ένας ηλικιωμένος ιθαγενής, ντυμένος λίγο πιο προσεκτικά από τους άλλους. Η στάση του όμως είχε μία περίεργη μεγαλοπρέπεια και από τη συζήτηση μας που διήλθε η ευκαιρία να διαπιστώσω ότι ήταν αρκετά έξυπνοι».

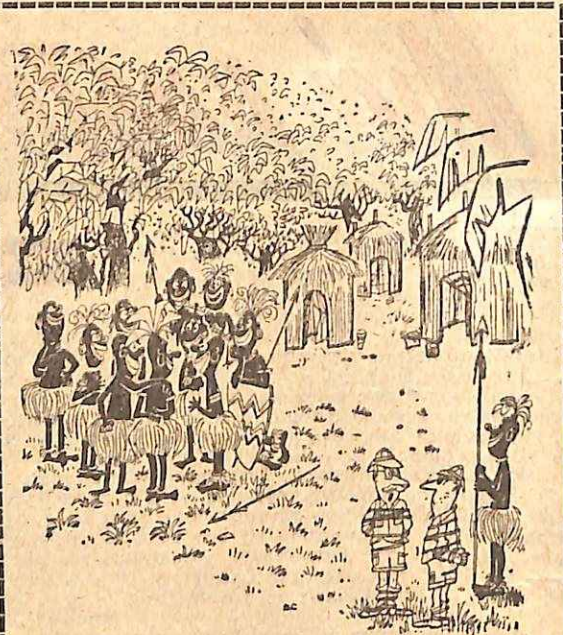
«Ο ίδιος μου εξήγησε ότι οι τυφλοί διαλέγουν μόνο τον βασιλιά τους, διαλέγοντας τον παλιό. «Αλλά, ο βασιλιάς δεν πρέπει να είναι κι αυτός τυφλός, άς πρέπει να είναι κι αυτός τυφλός, όπως και οι υπόλοιποι του».

«Στην κοινότητα του Σερικίν Μακάφι ζουν εξήντα τυφλοί, με τα μέλη των οικογενειών τους, που τα περισσότερα δεν είναι τυφλά. Οι υπόλοιποι σότερα δεν είναι τυφλά. Οι υπόλοιποι σότερα μαζεύονται στο βασίλειο του Μακάφι μαζεύονται και ζήταν να του από τις γύρω περιοχές και ζήταν να του από κάτω από την προστασία του. Ο βασιλιάς τους προσφέρει τροφή και κατοικία, γίνεται ο ανώτερος κριτής των διαφορών τους και διατηρεί την πειθαρχία με τα πρόστιμα ή τους ραβδισμούς που επιβάλλει».

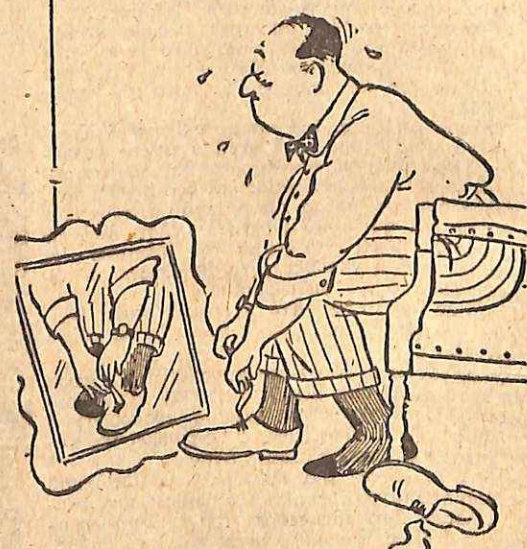
«Είς αντάλλαγμα οι υπήκοοι του του προσφέρουν ένα ωρισμένο μέρος από τα έσοδά τους και αυτό αποτελεί το μοναδικό έσοδο του παράξενου αυτού βασιλείου. Φυσικά, στην πρωτόγονη σχετικά κατάσταση που ζουν οι τυφλοί αυτός κατατάσσεται που έσοδο προέρχεται από το μόνο τους έσοδο προέρχεται από την έπαρεια. Το θέαμα των τυφλών ζητιάνων, με έναν δισκο απλωμένο μπροστά τους, είναι συνηθισμένο στις πόλεις και τα χωριά των Χάουζα, που η θρησκεία τους επιβάλλει να βοηθούν τους φτωχούς».

«Όσον αφορά την τροφή τους, οι υπήκοοι του βασιλείου των τυφλών δεν κουράζονται και πολύ για να την εξασφαλίσουν. Χάρη σε μία παλιά καθιερωμένη συνήθεια, οι γυναίκες των Χάουζα μένη συνήθεια, οι γυναίκες σότερα μαγειρεύουν πολύ περισσότερη τροφή από όση χρειάζονται, ακριβώς για να δώσουν οτιδήποτε περισσεύει στους ζητιάνους, δίνουν οτιδήποτε περισσεύει στους παρσίαν. Οι τυφλοί, λοιπόν, δεν έχουν στην πόλη κανόν να μαγειρεύουν τα φαγητά που περσάσαν. Τα φαγητά αυτά συγκεντρώνονται στη συνοικία των τυφλών και μοιράζονται από τον βασιλιά ή τους συμβούλους του σε όλους τους υπηκόους».

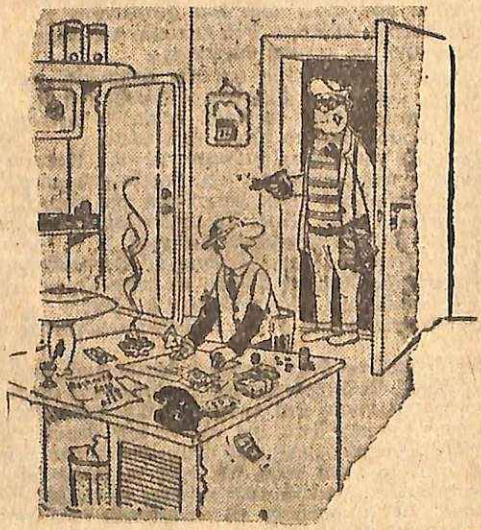
«Ετσι, οι τυφλοί δεν έχουν να ανησυχούν και πολύ για την τύχη τους. Χάρη στον πρωτότυπο αυτό θεσμό, έχουν εξασφαλισμένη μία μόνιμη κατοικία, τροφή, ένα επάγγελμα και τη δυνατότητα να περσούν όπως θέλουν τη ζωή τους».

— Πολλά «μάμ-μάμ» άκουω και ανησυχώ! —

Χωρίς λόγια.

— Σιγά και με τρώμαξες χριστιανέ μου! Σε πέρασα για έφοριακό ελεγκτή! —

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Μία άπορία

«Η Φιλιά, από δύο-τρεις συναντήσεις που είχε με ένα νέο και από τα πολυσέλιδα γράμματα που της έστελνε, βγάλε το εξής συμπέρασμα: «Νομίζω ότι είναι καλός και τίμιος. Ένα, όμως, πράγμα με κάνει να αμφισβάζω: Μ' αγαπάει ή όχι; Μέχρι στιγμής δεν τον άγαπα, σχεδόν μου είναι αδιάφορος, αλλά στο βάθος της καρδιάς μου βρισκόω κάτι να με συνδέει με τον άγνωστο αυτό νέο».

Ο νέος, λοιπόν, αυτός σάς ει-
γει άγνωστος, και παρ' όλο που
σας είναι... άγνωστος, βγάξετε το
συμπέρασμα ότι είναι... καλός και
τίμιος!

Να μη βγάξετε, όμως, τέτοια
συμπέρασμα. Πρώτη σας δου-
λεία είναι να το εξακριβώσετε.
Πριν προχωρήσετε, πλιν να ρωτά-
τε αν σας αγαπά ή όχι, δεν θα
πρέπει να το δώσετε αυτό το δι-
κωμία της αγάπης, αν δεν μά-
θετε σχετικά για την εντιμότητά
του, και την καλωσύνη του.

Αλλά, για να μη μπλέξετε σε
καμιά περιπέτεια και αφού βρι-
σκετε ακόμη ανάμεσα σε τούτες
απορίες, καλά θα κάνετε — αυτό
κάθε τιμω και φρόνιμο κα-
ρίται — να δείξετε τα γράμματα
ή στον πατέρα σας. «Εκείνοι, που
ενδιαφέρονται για σας, θα σκε-
φθούν αν είναι αξίος ν' άπασχολή
τη σκέψη σας».

Κι αν βρεθείτε να πνάντα θά
πνάν: Εύχαριστώ για τις εύχες
σας. Εύχομαι κι' εγώ, γαλήνη
στην ψυχή σας. Γιατί να μη πλημ-
μυρίση η ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

Είστε μία νέα, που η ζωή την
ποτίζει με πολλές πικρές και
δυσεύχες, σαν άντρας, για να βοη-
θήσει τη ψυχή σας από γαλήνη,
αφού τίποτα δεν σας έμποδίζει α-
πό του να τη βρήτε;

γράμμα με τις εύχες το έλαβα και
σας εύχαριστώ. Διεξέσασα τους
χαριτισμούς σας. Θα φροντίσω
για το ζήτημά σας, αλλά έχω να
κάνω μια παρατήρηση: Δεν πιστεύω
στις γνωριμίες αυτές.

Δυστυχώς, όταν έρθει η πρό-
σωπική γνωριμία, τότε οι περισ-
σότεροι από τους θεσμούς αυτούς
διαλαλούνται και μένει η άποψη-
τευσί. Αυτά σας τα λέγω, για να
μην ανοίξετε την καρδιά σας σε
ένα άγνωστο πρόσωπο. «Εφ' όσον
είσαθε σοφός, και σε ηλικία που
μπορείτε ν' αποφασίζετε μόνοι για
το μέλλον σας, και εφ' όσον θεω-
ρείτε και τον εαυτό σας ικανό να
συντηρήσει μία οικογένεια, σάς
συμβούλευω να βρήτε μία φτωχή
νέα και να την παντρευθείτε».

Εάν εννοώ πού λ: Δεν έρω
το όνομα, ούτε τη διεύθυνση.
Να αυτή η Τηφ, Πόρος: Οι από-
ψεις σας για το μέλλον είναι θε-
τικές και τίμιες, ο δρόμος όμως,
που ακολουθείτε τώρα είναι στρα-
τός και επικίνδυνος. Και φταίτε
εσείς γι' αυτό, αφού όλα έρχον-
ται ίσια και κανονικά. Αφού η μη-
τέρα, η κόρη, ο θεός, όλοι θέλουν
και μάλιστα δέχονται να σας βοη-
θήσουν και στη δουλειά που στοί-
χιστε να κάνετε, τότε γιατί αυτοί
οι έλγυμοι; Δεν είναι σωστό! Γι-
νετε πιο σοφός και πιο έπαι-
σιστικός. Μιλήστε τα τιμω και
καθαρά, έτσι θα λείψω και το χτυ-
ποκάρδι σας.

Γοίφο, Λευκωσία: Σπάνια συ-
ναντά κανείς νέους σαν κι' εσάς.
«Εκάνετε όμως ένα μεγάλο σφάλ-
μα: Παρασύρατε με όρκους και ύ-
ποσχέσεις μια νέα, κι' ούτε τίς υ-
ποσχέσεις σας θα μπορούσε να
τηρήσετε, ούτε τους όρκους να
κρατάτε».

Όταν κανείς φτάσει ν' αυτό το
σημείο, πριν δευτευθί τελείως,
συνέχεται μία στιγμή και σκε-
πτεται τις υποχρεώσεις που έχει
στην οικογένειά του. Στην περί-
πτωση σας τα σκάγια έρχον πολ-
λούς: τη νέα αυτή, εσάς, την α-
δελφή σας, τους γονείς σας! Ποιά
θεράπεια να βρούμε, λοιπόν, για
το κακό που κάνετε; Υπάρχει η
λύσι: αυτή που ήρθε μόνη της!
Μένει όμως, ένας έρω, η νέα που
δεσμεύσατε. «Αν αυτή καταλάβει
ότι μόνος σας δεν θα μπορούσατε
ποτέ να σώσετε την κατάσταση, τό-
τε θα κυττάει κι' αυτή να μη χά-
ση τις τύχες που της παρουσιάζ-
ονται. «Ετσι κι' εσείς θα βοηθή-
σατε όλους τους δίκους σας και
την αδελφή σας. Νομίζω ότι αυ-
τή τη λύση πρέπει να επιδιώξετε».

Χωρίς αγάπη και στο-
ργή: Εύχαριστήθηκαν πολύ που έ-
μαθα ότι οι συμβούλους μου σας
βοήθησαν σε διάφορες δυσκολίες.
Φοβάμαι όμως μήπως μ' αυτόν τον
τελευταίο έχετε καμιά άποψη-
τευσί. Δεν βλέπω τον θετικό άν-
θρωπο παρ' όλης τις καλωσύνης
του. Πρώτα, δεν έπρεπε να δεχθή
το δώρο που του δώσατε. «Επει-
τα, η γρήγορη εκδήλωσή του, ότι
σας αγαπά και αμείβε η εξαπα-
νισί του! Οι υποσχέσεις του για
γάμο, χωρίς να βάλει να δει το
βείο σας. «Οι' αυτά δεν είναι σο-
φικά πράγματα και δεν μαρτυ-
ρούν θετικό άνθρωπο».

Δεν πρέπει, λοιπόν να βιασθή-
τε. Δεν σας πήραν τα χρόνια κι
είναι που υπομεινате τόσον καιρό.
μπορείτε να κάνετε ακόμη υπομει-
νή λίγο καιρό: Αφού εξακριβώ-
σατε ποιός είναι, να αποφασίσετε.

Μία πονεμένη καρδιά: Τα
τελευταία λόγια της επιστολής
σας δείχνουν ότι μπορείτε να αντι-
μετωπίσετε σοβαρές καταστάσεις.
Γιατί, η δική σας κατάσταση εί-
ναι βέβαια, πολύ σοβαρή, αλλά τό-
σον εσείς, όσο και η αδελφή σας
πρέπει να την αντιμετωπίσετε ψυ-
χραιμα και όχι με βεβαιωμένες λύ-
σεις. Νομίζω ότι σ' αυτό το ζήτη-

μα θα μπορούσε να σας βοηθήσει
ο αδελφός σας. Πρέπει να του το
ζητήσετε. «Οχι να έπεμψή, γιατί
θα πάνε χαμένα τα λόγια του, αλ-
λά να ενδιαφερθεί για σας. Και ύ-
πάρχουν πολλοί τρόποι: α) Ένας
γάμος. β) Μία απαράκρυσι σε
μία δουλειά έξω από την Αθήνα.
όπου θα μπορούσατε να τραβήξετε
σιγά-σιγά και την αδελφή σας».

Φταίει ο αδελφός που σας άφη-
σε τόσον καιρό. Έπρεπε να σκε-
φθή τις αδελφές του. Πάντα όμως,
είναι καιρός να επανορθώση ένα
σφάλμα και να εκπληρώση μία υ-
ποχρέωσή που έχει σε σας. Σκε-
φθήτε μαζί του. Νομίζω πως δεν θ'
αργήσει».

Φιλόδογος: Βρίσκεστε — το
βλέπω καλά — μπρος σ' ένα δίλημ-
μα. Η κατάσταση σας όμως δεν εί-
ναι τόσο απελπιστική. Γιατί δεν
θέλει εκείνος να σπουδάσετε; Ε-
πειδή είναι αγράμματος; Νομίζε-
τε ότι δεν θα λυπάστε κι' εσείς άρ-
γότερα, ότι μέινετε άμφορως; Το
θέλει για να μη διακρίνεται η κα-
τεργηριότητά του. Αν ήταν κανέ-
νας πιο μεγάλος, ανεξάρτητος, με
λυμένο το οικονομικό ζήτημα και
αν ήθελε να σας παντρευτεί άμέ-
σως, τότε και οι γονείς σας θα α-
πεφάσιζαν να σας παντρεύσουν. Ε-
πιφυλαχμένοι από μία καλή τύχη.
Αυτός όμως τι έχει, για να γείρει
αυτή την αξίωση;

Λέτε, πως τον αγαπάτε. Πώς
μπορείτε να τον αγαπάτε, αφού
αυτός δεν σας αγαπά;

Αναποφασιστική, Τρίκαλα: Το
ζήτημα δεν εξαρτάται από σας,
αλλά από εκείνους που σας προ-
κίζουν. Νομίζετε ότι θα δώ-
σουν ποτέ το ποσό αυτό σ' ένα
νεαρό, ο οποίος δεν έχει σταδια-
δουρήσει; Μη βάζετε, λοιπόν, σε
δυσκολία βέσι τους ανθρώπους, που
σας αγαπούν και σας προικίζουν.
Φανήτε ειλικρινής σ' αυτούς, κερ-
δίστε την εμπιστοσύνη τους με
το να είστε φρόνιμοι και συνεπείς
προς τις βλέςεις τους. «Οι' τι έχετε
στην καρδιά σας να τους το λέτε,
μην κρύβετε, δεν είναι κακό να
λέτε τα μυστικά σας σ' ένα με-
γαλύτερο. Θα βρήτε σ' αυτόν τον
προστάτη και τον καλό σύμβουλο».

Όσον αφορά το νεαρό, μη τον
εμπιστευόμαστε. «Όπου να τελειώση
τις σπουδές του, θα έχη τη τά
ίδια λόγια σε πολλές άλλες».

ΜΙΡΑΝΤΑ
Παράξενος όρος
Ορφος (Κιλίκης): Πολύ εύγε.

ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ 19ο ΓΥΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑ 92 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ

Στο Γουάσινγκτον των Ην. Πολιτειών, ο Έλι Λούκας, ήλι-
κίας 92 χρόνων, απέκτησε προ ήμερών τον 19ο γυίο του. Στους
δημοσιογράφους που τον επεσκέφθησαν επ' ευκαιρία του εξαίρε-
τικού αυτού γεγονότος, ο Λούκας δήλωσε ότι θα είναι άπαιτος
ικανοποιημένος μονάχα όταν αποκτήσει τον 20ο απόγονο. «Ο
Αμερικανός αυτός έχει αποκτήσει 14 γυιούς με την πρώτη του
γυναίκα και πέντε με την δεύτερη, την Ρίτα, που παρσάει μαζί του
στη φωτογραφία και που είναι μόνο 35 χρόνων».

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στο στρώμα!

— Άπ' τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας μου κλέψες κλέφτρα τὸ διάνο μου! φώναξε ἀρροῦτη μπαρούτι στὴν Ἑφτάλια ἡ καρσινὴ τῆς.

— Ποιὸ διάνο σου, μωρὴ ψεύτρα; ξεφώνισε ἡ Ἑφτάλια γκιζισμένη, κι' ἀπὸ βορσὰ σὲ βρισιά, ἄρχισε ν' ἀραδιάζει βαρεῖες κατάρες.

— Στὰ ὄρη, σὶ' ἄγρια βουνά! φώναξε φοβισμένη ἡ καρσινὴ τῆς.

— Ἀπάνω σου κακούργα! ἀπαντοῦσε ἡ Ἑφτάλια μ' οὐλο τῆς τ' ἄχτι.

Ἦτρξε γκουστοῦρι ἡ γυναῖκα γειτονιά γιατί εἶχαν πιασθῇ μαλλιά με μαλλιά, κι' ἕνας περαστικός ἀστύφθακας, πού δὲν μποροῦσε νὰ τοῖς καλμάρῃ, καὶ νὰ τοῖς κἀνὴν ἄσφι, τίς πήγε στὸ Τίμημα.

— Κύριε πολιτισμένε μου, δὲν φτάνει πού ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας μου κλέψες τὸ διάνο, πού γιὰ νὰ τὸν ψήσω ξεμεράθηκα, ἀλλὰ μ' ἄρχισε καὶ τῆς κατάρες.

— Καὶ σὰν τί κατάρες σοῦπε;

— Μοῦπε νὰ μὴ ξεμερωθῶ, νὰ μὴ σώσω ὅλα κουνήσω!

— Νά μωρὴ πού κούνησες κι' ἦρθες στὸ καρακόλι νὰ μου κἀνὴν νταβά! εἶπε ἡ Ἑφτάλια μ' οὐλο τῆς τ' ἀβραντινί.

Μὰ ἡ καρσινὴ βάρδα φουρνέλλο ἐξακολούθησε:

— Μοῦπε νὰ βουβαθῶ, καὶ νὰ βγάλῃ ἡ γλώσσα μου ἄφτρεις!

Καὶ πάλι ἡ Ἑφτάλια μῆπκε στὴ μέση:

— Νά, μωρὴ, πού δὲν βουβάθηκες.

Καὶ γνέφοντας στὸν ἀστύνωμο συνέχισε χαμογελαστά:

— Ἀχ, κύριε πολιτισμένε μου, ἂν πιάνανε οἱ κατάρες, οὐλὰ τὰ γαϊδουρία θὰ φοβοῦσαν, σύμφωνα με τὴν κατάρὰ πού τοὺς δίνουν τὰ κοράκια. Ἐπειτα κι' ἐγὼ θὰ ρεγουλάρω οὐλὰ μου τὰ νιτέρεσα. Καὶ πρῶτα - πρῶτα γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ φορατζὶ πού με κυνηγᾷ γιὰ ἱμπλάκια θὰ τοῦδινὰ τὴν κατάρὰ μου νὰ σπάσῃ τὸ ποδάρι του, θὰ τὸ σπῶσε καὶ θὰ μ' ἄφινε ἥσυχη. Καὶ πάλι γιὰ νὰ κληρονομήσω ἕνα πλούσιο μπάρμπαν μου στὴν Αὐστράλια, θὰ τοῦδινὰ τὴν κατάρὰ μου νὰ μὴ βγάλῃ τὸ χρόνο καὶ δὲν θὰ τὸν ἡδύαζε, κι' ἔτσι θὰ κέρδιζα τὰ μιλιοῦνα του!

Ὁ ἀστύνωμος κάνει πὼς ἀγριεῖ, μὰ ἡ Ἑφτάλια πού πήρε φόρα, τὸ βιολί τῆς:

— Ἄν πιάνανε οἱ κατάρες κύριε πολιτισμένε μου ἤθελε νὰ μαϊνάρουνε οὐλὰ τὰ φονικά. Οὔτε πιστόλια, οὔτε φαλτοῦτες, ἄκουα - φόρτε, μάουζερ, καὶ δηλητήρια γιὰ τὰ δρόματα τιμῆς. Τὸ κάθε κορίτσι, ἀντὶ νὰ ρίξῃ βιτριόλι στὸν γιάδουκλόυ τῆς τὸν ἀπώστη, βάλει: «Στραβὸ νὰ σὲ δῶ, κακούργε!... Νά σοφθῇς!...» καὶ θὰ φοβοῦσε καὶ τὸ κορίτσι θάδρισκε τὴν τιμὴ του.

Μωρὴ ἀλεπού, μωρὴ κακούργα, ἄσε τὰ δικηγοριστικά, ἐσύ μου κλέψες τὸ διάνο. Ἀλλὰ, Χριστέ μου ἰσαλλάχ, νὰ τὸν φᾶς στὸ στρώμα! ξεφώνισε ἡ καρσινὴ τῆς, ἀπελπισμένη κι' ἄφουγε.

Οἱ κατάρες σου δὲν πιάνουνε! Εἶναι τὰς κουλὲς μὴ σκετὴ προφητοῖα γιὰ νὰ βγάλῃς τ' ἄχτι σου! εἶπε ἡ Ἑφτάλια, ὁ φιλοσοφὸς τοῦ μαχαλά.

Κι' ὁ ἀστύνωμος πού δὲν κατάφερε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν κλέψῃ τὸ διάνο, τὴν ἄφηκε κι' ἦφυγε μεγαλόπρεπα. Κι' ἐκείνη ἡ πανούργια, σὰν ἀραδιάσει σπῆτι τῆς, κλείδωσε τὴν κρεβατοκάμαρά κι' εἶπε στὸ Νικολάκη τῆς:

— Ἀπόψε θὰ φάμε, πᾶν στὸ στρώμα! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Ἀπόψε θὰ φάμε, πᾶν στὸ στρώμα! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Ἀπόψε θὰ φάμε, πᾶν στὸ στρώμα! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Ἀπόψε θὰ φάμε, πᾶν στὸ στρώμα! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Ἀπόψε θὰ φάμε, πᾶν στὸ στρώμα! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Ἀπόψε θὰ φάμε, πᾶν στὸ στρώμα! ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ἡ δρεπτική ἀξία ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ

Δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὸ κρέας

Τὰ ψάρια εἶναι ἀπὸ τίς πολυτιμότερες τροφές γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Παρέχουν στὸν ὀργανισμό μας ὅλα τὰ στοιχεῖα πού τοὺς χρειάζονται, ἐνῶ ἀπὸ ἄλλο μέρος, εἶναι εὐπεντα καὶ δὲν κορυδαίνονται τὸ πεπτικό μας σύστημα.

Τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης περιέχουν τὰ κατωθὶ στοιχεία:

Νερό (σὲ ἀναλογία) 75%, ἀζωτοῦχες οὐσίες 15-24%, λιπαρές οὐσίες 0,1-22%, ἄλατα 0,8-1,5%.

Ἄν συγκρίνωμε τὰ ψάρια με τὸ κρέας, ἔχουμε ὅτι δὲν διαφέρουν μεταξύ τους. Ἡ μόνη ἀξιοσημειώτῃ διαφορά εἶναι ὅτι τὸ κρέας τῶν θηλαστικῶν περιέχει ὅτι πολὺ μεγαλύτερη ἀναλογία ἱνερ συνεκτικῶν ἰστού.

Τὰ αὐτὰ τῶν ψαριῶν, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἐξαιρετικά πλούσια σὲ ἀμινοξέα, πού, ὡς γνωστὸν, παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἀναπτύξη. Τὰ ἀμινοξέα τοῦ κρέατος καὶ ἱνερ τῶν θηλαστικῶν εἶναι, ὅμως, περισσότερα, εὐπεντα.

Γιὰ τίς λιπαρές οὐσίες τῶν ψαριῶν δὲν ἔχουμε πολλὰ πράγματα. Τὰ περισσότερα συστατικά τους μᾶς εἶναι ἀγνωστα. Περιέχουν, πάντως, ἄθρονα λιπαρὰ ὀξέα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστὸν, ἐξαρτᾶται ἡ ἀξία ἑνὸς λίπους ἢ ἑνὸς ἐλαίου.

Στὰ ψάρια, ἐξ ἄλλου, βρίσκονται τὰ κυριώτερα μεταλλικά στοιχεία πού εἶναι ἀπαραίτητα στὸν ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκατὸ γραμμάρια κρέατος φασφόρου περιέχουν 100-400 χιλιοστόγραμμα φωσφόρου (ἀναλογία με τὸ εἶδος τοῦ ψαριοῦ) καὶ 10-20 χιλιοστόγραμμα ἰωδίου. Περιέχουν ἐπίσης ἀξιοσημειώτῃ ἀναλογία ἰωδίου. Ἡ ἀναλογία τοῦ ἰωδίου, ὅμως, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἀλιεύθηκε τὸ ψάρι. Τὸ χειμῶνα π. χ. τὰ ψάρια περιέχουν λιγώτερο ἰώδιο παρὰ κατὰ τὸ καλοκαίρι ἢ τὸ φθινόπωρο. Ἡ ἀναλογία τοῦ ἰωδίου ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἀλιεύθηκε τὸ ψάρι. Τὰ ψάρια τῶν ἀμερικανικῶν ἀκτῶν π. χ. περιέχουν λιγώτερο ἰώδιο ἀπὸ ἐκείνα τῶν νορθητικῶν.

Τὰ ψάρια περιέχουν ἐπίσης μαγνήσιο καὶ μαγγάνιο (10-60 χιλιοστόγραμμα στὰ 100 γραμμάρια), σίδηρο (σὲ σημαντικὴ ἀναλογία στὴ ρέγγα, τὴν σαρόδλλα, τίς ἀντζούρες, τὸ σκουμπρί, τὸν τόνο), καὶ χαλκὸ (10-15 χιλιοστόγραμμα στὰ 100 γραμμάρια). Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἡ συχνὴ χρῆσις ψαριῶν υποβοηθεῖ τὸ σκελετικὸ ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων (ἡ αἰμοσφαιρίνη δὲν μπορεῖ, ὡς γνωστὸν, νὰ σκελετωθῇ χωρὶς σίδηρο καὶ χαλκὸ).

Κατὰ τὴ γνῶμην τῶν ἐπιστημόνων, ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς περιεκτικότητος μεταλλικῶν στοιχείων τὰ ψάρια εἶναι πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὸ κρέας.

Τὸ κρέας τῶν ψαριῶν περιέχει ἐπίσης ἄφθονες βιταμίνες:

1) Βιταμίνη Α. Βρίσκεται σὲ μεγάλῃ ἀναλογία σὲ πολλὰ ψάρια. Μποροῦμε νὰ ἐξαγάγωμε βιταμίνες Α σὲ φυσικὴ κατάστασι ἀπὸ τὸ μωρουνέλιο. Ἡ βιταμίνη Α, ὅμως, πού περιέχεται στὰ φυτικά ἐλαία (με τὴν προϋπόθεσι ὅτι δὲν εἶναι πολὺ ραφινισμένη) ἀπορροῦνεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

Τὰ μικρὰ ψάρια εἶναι πολὺ φτωχὰ σὲ βιταμίνη Α, ἢ δὲν περιέχουν καθόλου.

Ἡ κοινερροποῖσις δὲν ἐλαττώνει τὴν περιεκτικότητά σὲ βιταμίνη Α.

2) Βιταμίνη Β. Βρίσκεται στὰ ψάρια σὲ πολὺ μικρὴ ἀναλογία.

3) Βιταμίνη C. 100 γραμμάρια σάρκα ψαριῶν περιέχουν 1-5 χιλιοστόγραμμα, ὅλα ὅσα καὶ τὸ κρέας. Ἡ ἀναλογία αὐτὴ εἶναι πολὺ μικρὴ. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε τὴν πολυτιμὴν αὐτὴν βιταμίνη οὔτε στὸ κρέας οὔτε στὰ ψάρια (μᾶς χρειάζονται 100 τουλάχιον χιλιοστόγραμμα τὴν ἡμέρα). Μόνον ἡ σάρκα τοῦ νωποῦ σολωμοῦ περιέχει βιταμίνη C στὴν ἴδια ἀναλογία με τὸ χυμὸ τῶν πορτοκαλίων.

4) Βιταμίνη D. Τὰ παχέα ψάρια εἶναι πολὺ πλούσια σ' αὐτὴ τὴν βιταμίνη. Ἡ βιταμίνη D βρίσκεται ἐπίσης καὶ στὰ ἱσχνὰ ψάρια, ἀλλὰ σὲ πολὺ μικρὴ ἀναλογία.

5) Βιταμίνη Ε. Βρίσκεται στὰ διάφορα ἐλαία τῶν ψαριῶν καὶ ἰδίως στὸ μωρουνέλιο. Τὰ αὐτὰ τῶν ψαριῶν περιέχουν ἐπίσης αὐτὴ τὴν βιταμίνη σὲ σημαντικὴ ἀναλογία.

6) Βιταμίνη F. Βρίσκεται στὰ ἐλαία διαφόρων ψαριῶν. Ἡ κατάχρησις τῆς προκαλεῖ ἐκζεμα καὶ ἄλλες δερματοπάθειες.

7) Βιταμίνη ΡΡ. Τὰ ψάρια περιέχουν αὐτὴ τὴν βιταμίνη στὴν ἴδια ἀναλογία με τὸ κρέας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συστατικά κάνουν τὰ ψάρια μὴ πολυτιμὴ καὶ, σὲ πολλὰς περιπτώσεις, δυσαναπλήρωτῃ τροφῇ.

Ὁ ξενητευμένος τραγουδιστής

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΗΝ Τυφλίδα ζοῦσε κάποτε ἕνας πλούσιος Τούρκος. Εἶχε πολλοὺς θησαυρούς, μὰ ἀκριβώτερος γι' αὐτὸν ἦταν ἡ μοναχοκόρη του, ἡ Μαχούλ, ἡ ὁμορφότερη τοῦ τόπου.

Ζοῦσε τότε ἐκεῖ κι' ἕνας φτωχὸς νέος, ὁ Ἀσίκ, πού ὁ Ἀλλάχ δὲν τοῦ εἶχε δώσει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μεγάλη καρδιά καὶ γλυκεῖα φωνή. Σ' ὅλους τοὺς γάμους καὶ τίς χαρές, ἐπαίξε τὸ «σααζ» του καὶ τραγοῦδουσε τὰ παλιὰ τραγοῦδια τοῦ Τουρκεστάν.

Σὲ κάποιον γάμο λοιπὸν ἔτυχε νὰ δῇ τὴ Μαχούλ, κι' ἀγαπήθηκαν τρελλὰ. Μὰ ποῖα ἐλπίδα μποροῦσε νάχη ὁ φτωχὸς Ἀσίκ πὺς θάπαιρνε γυναῖκα τοῦ τῆς κόρης τοῦ πλούσιου Τούρκου; Γι' αὐτὸ μελαγχόλησε, σὰν βαρὺς χειμωνιάτικος οὐρανός.

Ζήτησέ με ἀπ' τὸν πατέρα μου, τοῦλεγε ἡ Μαχούλ. Αὐτὸς δὲν μου χαλάει ποτὲ χατήρι.

— Ἀδύνατο! τῆς ἀπάντησε ὁ Ἀσίκ. Ἐγὼ πήρα ὄρο στὴν ψυχὴ μου νὰ γυρίζω ἑπτὰ χρόνια τὸν κόσμο. Κι' ἡ θὰ γίνω πλούσιος, ἡ θὰ πεθάνω. Ἄν συμφωνῆς, περιμένε με, καὶ σ' ἑπτὰ χρόνια θάσαι δική μου.

Ἡ Μαχούλ συμφώνησε. Μὰ τοῦ εἶπε πὺς, ἂν δὲν γυρίει πίσω τὴν ὠρισμένη μέρα, θάπαιρνε ἀντρά της τὸ Χουρσίτ - μπεη, πού τὴ ζητοῦσε ἀπὸ καιρὸ.

Πῆρε λοιπὸν ὁ Ἀσίκ τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του, τὸ ταγάρι του καὶ τὸ ραβδί του καὶ ξεκίνησε. Στὸ δρόμο πού πήγαινε, τὸν πρόφτασε ἕνας καβαλλάρης. Ἦταν ὁ Χουρσίτ.

— Ὅρα σου καλὴ! τοῦ φώναξε. Μὲ θές γιὰ σὺντροφό σου στὰ ταξίδια;

Δὲν μποροῦσε νὰ πῇ ὅχι ὁ Ἀσίκ. Κάνανε λοιπὸν κάμποσο δρόμο μαζί, ὥσπου φτάσανε σ' ἕνα ποτάμι. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ γεφυρὶ γιὰ νὰ τὸ περάσουνε.

— Πέσε νὰ κολυμπήσῃς πρῶτα ἐσύ, εἶπε ὁ Χουρσίτ, κι' ἐγὼ ἔρχομαι πίσω σου.

Ὁ Ἀσίκ, ἀνυποψίαστος, γδύθηκε κι' ἔπεσε στὸ ποτάμι. Μὰ, ὅταν ἔφτασε ἀντίκρυ, γύρισε κι' εἶδε πὺς ὁ Χουρσίτ εἶχε πάρει τὰ ρούχα του καὶ γύριζε πίσω στὴν Τυφλίδα!

Ἐφτασε λοιπὸν ὁ Χουρσίτ στὴν πολιτεία, πήγε ἀμέσως στὸ σπῆτι τοῦ Ἀσίκ κι' εἶπε στὴ γρηὰ μάνα του:

— Κλάψε τον, κυρά μου, τὸ γυιό σου. Πνίγηκε στὸ ποτάμι! Νὰ καὶ τὰ ρούχα του!

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

— Ἀφίστε με νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια...

τὸν ἄκουσε νὰ τραγοῦδᾷ ἕνας πλούσιος πασάς, μαγεύτηκε ἀπ' τὴ φωνὴ του καὶ τὸν κράτησε κοντὰ του. Τὸν ἐντυσε σὰν ἄρχοντα, τοῦ χάρισε χρυσάφι κι' ἀσῆμι.

Ὁ Ἀσίκ ἐγίνε πλούσιος. Καλόμαθε στὴν καλοπέρασι καὶ δὲν τοῦκανε καρδιά νὰ φύγῃ, μ' ὅλο πὺς κόντευε νὰ τελειώσῃ ἡ προθεσμία πού εἶχε ὀρίσει στὴ Μαχούλ.

Ξαφνικὰ ὅμως, τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὸν ἐπιάσε ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ τὴ γρηὰ μάνα του. Τότε θυμήθηκε καὶ τὴ Μαχούλ... Εἶχε ἀργήσει! Μόλις προλάβαινε νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως.

Ξεκίνησε ἀμέσως, κι' ἔφτασε στὴν Τυφλίδα ἕνα βραδάκι. Χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλύβας του καὶ φώναξε:

— Ἀνοίξε, κυρά! Εἰμαι ξενητευμένος, κρῶνω καὶ πεινάω!

— Ἀπόψε γίνεται γάμος στὴ χώρα, ἀπάντησε ἀπὸ μέσα ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς μάνας του. Ἐκεῖ νὰ πᾶς, σ' αὐτὸ τὸ πλούσιο ἀρχοντικό, νὰ περάσῃς εὐχάριστα τὴ νύχτα σου.

— Δὲν ξέρω κανένα σ' αὐτὸ τὸν τόπο, κυρά. Ἀφίσε με νὰ μῶ!

Ἡ γρηὰ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς. Δὲν ἔβλεπε πιά. Τὰ κλάματα γιὰ τὸ παιδί τῆς, ἑπτὰ ἀλάκληρα χρόνια, τῆς εἶχαν σβύσει τὸ φῶς τῆς.

Μόλις μῆπκε, ὁ Ἀσίκ ἀντίκρυσε τὸ «σααζ» του κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Τὸ πῆρε τότε κι' ἄρχισε νὰ τραγοῦδᾷ ἕνα λυπητερὸ τραγοῦδι. Ἡ γρηὰ μάνα του ἀνατριχίλασε, ἀκούγοντας τὴ φωνὴν του, καὶ εἶπε:

— Καλλίτερα πού δὲν βλέπω, ξένε, κι' ἀκούω μονάχα, γιατί ἔτσι θαρρῶ πὺς γύρισε τὸ παιδί μου, ὁ Ἀσίκ, πού χάθηκε ἐδῶ κι' ἑπτὰ χρόνια.

Τότε ἐκείνος δὲν τραγοῦδᾷ πιά καὶ τῆς φώναξε:

— Ἐγὼ εἰμαι, μάνα, ὁ Ἀσίκ, ὁ γυιός σου!

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν πίστευε. Ὁ Χουρσίτ τῆς εἶχε πᾶει, ἐδῶ κι' ἑπτὰ χρόνια. Τὰ ρούχα τὸν γυιό τῆς, πού εἶχε πνιγῇ στὸ ποτάμι...

Ὁ Ἀσίκ ὀρπαξε τότε τὸ «σααζ» του κι' ἔτρεξε στὸ σπῆτι τῆς ἀγαπημένης του. Πῆγαινε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ ἀπ' τὸν ὕπνο με τὸ τραγοῦδι του, νὰ τὴν κἀνὴν νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ τὸν γυρίσῃ...

Μὰ βρῆκε τὸ σπῆτι τῆς κατάφωτο καὶ γεμάτο κόσμο. Ἡ Μαχούλ παντρευότανε τὸ Χουρσίτ!

Ὡστόσο, ἕνας καλὸς τραγουδιστὴς εἶναι πάντα καλοδεχούμενος σ' ἕνα γάμο. Ὁ Ἀσίκ μῆπκε στὸ σπῆτι καὶ εἶπε:

— Γλεντάτε σεις ἐδῶ, ἀφεντάδες. Ἀφίστε με κι' ἐμένα, τὸ φτωχὸ ξενητευμένο, νὰ φάω καὶ νὰ πῶ μαζί σας, κι' ἐγὼ θὰ σὰς πῶ γλυκὰ τραγοῦδια.

— Γιατί ὅχι; ἀπάντησε ὁ Χουρσίτ, πού δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει. Ἄιντε λοιπόν

Το μυθιστόρημα της ξανθιάς κογκιάς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άνναμπελλά, ένα φτωχό κοριτσάκι 12 χρόνων, είχε μία ημέρα μία παράξενη περιπέτεια. Δύο άγνωστοι της έκλεψαν μία κογκιά, που είχε πάρει από μία επίσημη άγνωστη γράνα. Η κογκιά αυτή είχε κάτω από τα μαλλιά της κάτι που ενδιέφερε την Άνναμπελλά. Η μικρούλα ζήτησε τη βοήθεια του φίλου της Ρισάρ κι' εκείνος με την βοήθεια της, που είχαν γίνει άπαντες. Ο Ρισάρ κατόπιν συνώδεψε την Άνναμπελλά στο σπίτι της, όπου έμενε με την θεία της Όνυφια. Την άλλη ημέρα μία ξένη κυρία κάλεσε την Άνναμπελλά στο «άτελει» της για να τη ζωγραφίσουν κι' εκείνη άποφασίσει να πάει, με την ελπίδα μήπως μάθαινε τίποτα για την ιστορία της κογκιάς. Μα αυτήν την είχαν βρει δυο παιδιά, ο Άλφρεδός και ο Φανέλ. Ο Ρισάρ και η Άνναμπελλά συνάντησαν τον τελευταίο, που τους είπε ότι κείποιος άγνωστος είχε περάσει και την είχε πάρει. Είχε όμως να τους δώσει κάτι...

5ον Τη στιγμή εκείνη ο Φανέλ γύρισε. —Για κυτάξτε, είπε. Μέσα στο κουτί που είχα κρύψει την κογκιά, έπεσε αυτό το χαρτάκι. Δεν είδα τί γράφει. Σε σ'ας όμως μπορεί να χρειάζεται...

Ο Ρισάρ πήρε το χαρτάκι, που ήταν σχισμένο. Στη μία άκρη του ήταν κολλημένα λίγα ξανθά μαλλιά και στην πίσω μεριά είχε μερικά λόγια:

«Λεωφόρος των Άκακιων αριθμ. 3». Στη λεωφόρο αυτή ξέρουμε ότι βρισκόταν το σπίτι της ζωγράφου Γκρέτα Λυντόφσκου...

—Κάτω από την περρούκα, είπε ο Ρισάρ στην Άνναμπελλά, βρισκόταν κάποιο γράμμα. Οι κλέφτες, βγάζοντας την περρούκα, το πήραν, χωρίς να προσέχουν πώς ήταν κολλημένο. Έτσι τσάχισαν κι' στην πίσω μεριά του κομμάτιού αυτό...

—Καλά τά λές, Ρισάρ, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί να είναι γραμμένη στο χαρτί αυτό η διεύθυνση της χρυσής κυρίας. Ποιος να την έγραψε;

—Μπορεί να την έγραψε και η ίδια... Η Άνναμπελλά ξανακτύπησε με προσοχή το χαρτάκι.

—Όχι, όχι, είπε. Τα γράμματά της είναι αλλοιωμένα. Τα ξέρω καλά, γιατί χτές, φεύγοντας από το σπίτι της, μου έδωσε να της ρίξω ένα γράμμα στο ταχυδρομείο...

—Τότε θα τσάχισαν κανένας από τους φίλους της ή... κανένας εχθρός της.

Η Άνναμπελλά στάθηκε λίγο συλλογισμένη. —Μα γιατί να μη μου πεις τίποτα, τόσες ώρες, που καθόμουν μαζί της;

—Ε' αυτό θα είχες δικιο, αν η χρυσή κυρία ήταν με το μέρος της γρηάς που σούδωσε την κογκιά. Μα αν είναι με τους κλέφτες; 'Ας πούμε εκείνον που είχαν συμφέρον να σου άρπάξουν την κογκιά.

—Έτσι η διεύθυνση αυτή: «Λεωφόρος Άκακιων αριθμ. 3», μπορούσε να είναι το τέλος μιας φράσεως, που να σου συνιστούσε να άποφύγεις την ζωγράφου. Δηλαδή να έλεγες αμην πηγαίνεις στη Λεωφόρο Άκακιων αριθμ. 3» ή κάτι άλλο παρόμοιο...

—Όχι, Ρισάρ, απάντησε η Άνναμπελλά.

ποτέ μου δεν θα σπατήσω κάτι τέτοιο. Η Γκρέτα είναι φίλη μου. Ό,τι άλλο να μου πεις γι' αυτήν θα το παραδεχτώ, μα αυτά που μου λες είναι ύποπτες δικές σου...

—Καταλαβαίνω, Άνναμπελλά, πώς τα λες για μου σε στενοχωρούν. Μα όλα είναι εναντίον της. Μου έξηγησε καθαρά πώς είναι άδύνατον αυτή να έκρυψε το γράμμα κάτω από την περρούκα. Άφου σε βλέπει, γιατί να μη σου μιλήσει η ίδια; Τότε όμως τι θέλει να πει αυτό το «Λεωφόρος Άκακιων αριθμ. 3»; Για ποιο λόγο να γράφουν τη διεύθυνση της;

—Μπορεί να κάθεται εκεί και κανένας άλλος...

—Όχι, το ξέρεις πολύ καλά. Άλλος στον ίδιο αριθμό δεν κάθεται. Έσύ η ίδια μου είπες ότι η ζωγράφος κάθεται σε μία μονοκατοικία, που την έχει νοικιάσει όλη για τον έαυτό της...

Τα δυο παιδιά περπάτησαν για λίγο βυθισμένα στις σκέψεις τους.

Ξαφνικά η Άνναμπελλά είπε:

—Ρισάρ, ξέρεις τι θα κάνω; Το χαρτάκι που μας έδωσε ο Φανέλ, θα το δείξω στη χρυσή κυρία.

—Πά! Πά! Τι πάς να κάνεις. Άνναμπελλά! φώναξε εκπληκτικός ο Ρισάρ. Αυτό θα είναι μεγάλη κουταμάρα!

—Γιατί; Καλύτερα να είμαστε ειλικρινείς. Θέλω να ξεκαθαρίσω τα πράγματα. Πρέπει να της μιλήσω...

Στο σταυροδρόμι τα δυο παιδιά χωρίστηκαν. Ο Ρισάρ γύρισε στο περίπτερό του κι' η Άνναμπελλά πήγε στο σπίτι της ζωγράφου.

Θ'

Η Γκρέτα Λυντόφσκου, αφού ζωγράφισε λίγη ώρα την Άνναμπελλά, πήγε κοντά της για να της δώσει το χαρτάκι. Και τα χέρια της μικρούλας ήταν πραγματικά, μ' όλες τις βαριές δουλειές, χέρια άγγελου.

Η ζωγράφος, ύστερα έσκυψε πάνω από το κοριτσάκι και το χάιδεψε, όπως συνήθιζε.

Η ώρα της πόδας είχε περάσει. Η Άνναμπελλά στεκόταν τώρα πλάι στη Γκρέτα. Δεν της έκανε η καρδιά να ξενοπορεύσει το παλιό φουστάνι της. Της φαίνονταν πώς με το άσπρο φουστάνι της, δεν ήταν πια η φτωχή Άνναμπελλά, που πούλουσε κάρτες στο δρόμο. Μα και κάτι άλλο την κρατούσε εκεί.

—Γιατί καλό μου παιδί, της είπε η Γκρέτα σκουπίζοντας τα πινέλα της, δεν ετοιμάζεσαι; Δεν είναι ώρα να γυρίσεις στο σπίτι σου;

—Μήπως σ'ας ένοχλώ; τώλησε να πει η μικρούλα.

Κι' έκανε να πάει πίσω από το παραβάν.

—Όχι, καλό μου παιδί, δεν μ' ένοχλείς. Μονάχα ήθελα να σου θυμίσω την ώρα, για να μην άργήσεις και σ' μαλλιάσει η θεία σου.

—Καλά λέτε, ψιθύρισε η Άνναμπελλά. Πρώτα όμως...

—Πρώτα τί;... τη ρώτησε η ζωγράφος βροντώντας στη μικρούλα θάρρος.

—Να ήθελα να σ'ας πω... κάτι. Μα δεν τολμώ να σ'ας μιλήσω... πρόσθεσε η Άνναμπελλά κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Η ζωγράφος άρπαξε από τον ώμο τη μικρή και την κάθισε στο ντιβάνι. Κι' αφού κάθισε κι' εκείνη πλάι της, της είπε μισογελάοντας:

—Καλά τά λές, Ρισάρ, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί να είναι γραμμένη στο χαρτί αυτό η διεύθυνση της χρυσής κυρίας. Ποιος να την έγραψε;

—Μπορεί να την έγραψε και η ίδια... Η Άνναμπελλά ξανακτύπησε με προσοχή το χαρτάκι.

—Όχι, όχι, είπε. Τα γράμματά της είναι αλλοιωμένα. Τα ξέρω καλά, γιατί χτές, φεύγοντας από το σπίτι της, μου έδωσε να της ρίξω ένα γράμμα στο ταχυδρομείο...

—Τότε θα τσάχισαν κανένας από τους φίλους της ή... κανένας εχθρός της.

Η Άνναμπελλά στάθηκε λίγο συλλογισμένη. —Μα γιατί να μη μου πεις τίποτα, τόσες ώρες, που καθόμουν μαζί της;

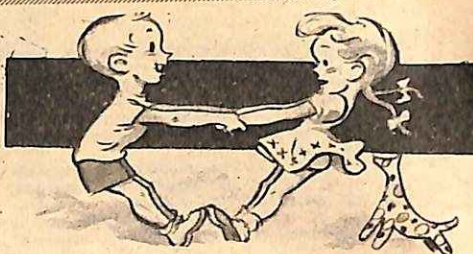
—Ε' αυτό θα είχες δικιο, αν η χρυσή κυρία ήταν με το μέρος της γρηάς που σούδωσε την κογκιά. Μα αν είναι με τους κλέφτες; 'Ας πούμε εκείνον που είχαν συμφέρον να σου άρπάξουν την κογκιά.

—Έτσι η διεύθυνση αυτή: «Λεωφόρος Άκακιων αριθμ. 3», μπορούσε να είναι το τέλος μιας φράσεως, που να σου συνιστούσε να άποφύγεις την ζωγράφου. Δηλαδή να έλεγες αμην πηγαίνεις στη Λεωφόρο Άκακιων αριθμ. 3» ή κάτι άλλο παρόμοιο...

—Όχι, Ρισάρ, απάντησε η Άνναμπελλά.

—Μια κουταλιά για τον Μπούφαλο Μπλάι. Μία για τον Τόμ Μιέ... Μία για τον Ρού Ρότσερ...

—Όχι, Ρισάρ, απάντησε η Άνναμπελλά.

Γιατί φοβάσαι, καλό μου παιδί, να μου μιλήσεις; Ξέρεις πόσο σε αγαπώ. Κι' έσύ, αν μ' άγασας, πρέπει να μου πεις ό,τι κρύβεις στην καρδιά σου. Λοιπόν, τι ήθελες να μου πεις;

Η Άνναμπελλά ακούγοντας τη χρυσή κυρία να της μιλάει με τόση καλωσύνη, πήρε θάρρος κι' άποφασίσει να της φανερώσει το χαρτάκι που της είχε δώσει ο Φανέλ.

Η ζωγράφος το πήρε και το διάβασε δυνατά:

«Λεωφόρος των Άκακιων αριθμ. 3...». —Μικρούλα μου, αυτή είναι η διεύθυνση του σπιτιού μου. Ποιος σου την έδωσε;

Η Άνναμπελλά αναγκάστηκε τότε να της μαρτυρήσει πώς και πού είχε βρει το χαρτάκι. Τότε ήταν η έμπιστοσύνη που της ένεπνευσε η χρυσή κυρία, ώστε της διηγήθηκε μ' όλες τις λεπτομέρειες την ιστορία της ξανθής κογκιάς.

Η ζωγράφος την άκουγε με προσοχή. «Οταν όμως έμαθε ότι το σκιόμένο εκείνο χαρτάκι θα ήταν ένα κομμάτι από το γράμμα, το κρυμμένο κάτω από την περρούκα της κογκιάς, φώναξε εκπληκτική:

—Μά, ποιος μπορούσε να γράψει σ' αυτό τη δική μου διεύθυνση; Δεν μπορεί να το καταλάβω, τί συμβαίνει...

—Αυτό λέω, κι' εγώ και ο Ρισάρ, είπε η Άνναμπελλά. Εγώ μάλιστα έλεγνα ότι έσεις κάτι θα έβρατε από το μυθιστόριο αυτό...

—Δεν ξέρω, καλό μου παιδί, τίποτ' άπ' όλην αυτή την ιστορία. Δεν ξέρω ούτε τη γρηάς, ούτε και τους κλέφτες που σου πήραν την κογκιά. Δεν είδα ποτέ μου αυτήν την ξανθή κογκιά. Ούτε διάβασα στην έφημερίδα για τον καυγά των δυο παιδιών. Σου δίνω το λόγο μου πώς δεν ξέρω τίποτ' αυτό.

Η ζωγράφος μιλούσε τόσο ειλικρινά, που αν είχε και καμιά ύποψια η Άνναμπελλά, διαλύθηκε άμέσως.

—Εννέ, δεν έχω ιδέα, εξακολουθώ η Γκρέτα, άπορώ πώς με άναγκάστηκαν, έμένα, σ' αυτή την ιστορία. Δεν έχω καμιά άμφιβολία γι' όσα μου λες, καλό μου παιδί. Μα μου κάνουν τόση έντύπωση, που δεν μπορώ να τά πιστέψω!...

Χρυσή μου κυρία, σ'ας όρκίζομαι πώς λέω την αλήθεια! είπε λίγο παραπονεμένη η Άνναμπελλά.

—Δεν θέλω να μου όρκιστείς! Σε πιστεύω! Κάποιος σου έδωσε τη διεύθυνση μου... Είναι φίλος άραγε; Είναι εχθρός; Δεν ξέρω για ποιο σκοπό το έκανε. Σου την έδωσαν μήπως για να σε βοηθήσουν; Σου την έδωσαν μήπως για να φοδηθής και να μην ξαναφύγεις στο σπίτι μου;

Κι' αφού η ζωγράφος στάθηκε λίγο συλλογισμένη, είπε ξαφνικά, παίρνοντας την άποφασί της:

—Καλό μου παιδί, έχω μία ιδέα: Θα πάμε να βρούμε κάποιον που μπορεί να μάς βοηθήσει να λύσουμε αυτό το αίνιγμα...

—Πού θα πάμε; ρώτησε με άπορία η Άνναμπελλά, που ο νους της έτρεξε άμέσως στον Ρισάρ...

Κι' αυτό, γιατί εκείνος την είχε κάνει νάναι καχύποπτη.

—Θα πάμε σ' έναν πολύ στενό μου φίλο. Τον λένε Καζίμιρ Κόστ κι' είναι δημοσιογράφος. Μά κάνει και για ντετέκτιβ. Θέλει να του τηλεφωνήσω;

—Ναι, ναι, άποκρίθηκε η Άνναμπελλά με άνυπομονησία.

Η Γκρέτα πήγε κοντά στο τηλέφωνο. Πήρε τον αριθμό κι' αφού περίμενε λίγο, είπε με τόνο φιλικό:

—Εμπρός! Έσεις είστε Καζίμιρ; Έδώ, Γκρέτα. Άκούστε; Μπορείτε ν'άφτετε άδριο στο σπίτι μου; Θα σ'ας έλεγα για σήμερα... Άλλά είναι άργα. Λοιπόν, άδριο. Μονάχα να μου ό-ρίσετε την ώρα, γιατί θέλει κι' ένα άλλο πρόσωπο να σ'ας δει. Στις πέντε; Μάλιστα, στίς πέντε, θα σ'ας περιμένω. Τι σ'ας θέλω; Από το τηλέφωνο δεν μπορώ να σ'ας πω τίποτα. Είναι κάτι πολύ μπερδεμένο. Έχω μεγάλη άνάγκη από την πείρα σας...

Η Γκρέτα ευχαριστημένη κρέμασε το άκουστικό. Και γυρίζοντας στην Άνναμπελλά, τη χάιδεψε και της είπε σοφά:

—Το μυθιστόριο θα το ξεδιαλύνω ο Καζίμιρ. Είμαστε τυχεροί που βρήκε αυτός ο φίλος. Λοιπόν, καλό μου παιδί, άδριο στίς πέντε. Φέρε μαζί σου και το φίλο σου Ρισάρ. Μπορεί να τον χρειαστεί ο Καζίμιρ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οι τρεις βασιλοπούλες

Τα πολλά χρόνια ζούσε ένας τριπός βασιλιάς με τις τρεις κόρες του, που ήταν η μία πιο όμορφη από την άλλη.

Ο βασιλιάς αυτός είχε τσούνη και παλάτια, χρυσάφι και διαμάντια, μα πάνω απ' όλα το καμάρι του ήταν οι δυο θυγατέρες του.

Η πρώτη, η Μαυρομαλλούσα, τραγουδούσε σαν άηδών κι' η δεύτερη, η Ξανθομαλλούσα, ήξερε να ζωγραφίζει με μεγάλη τέχνη.

Ο βασιλιάς, όταν άκουσε τη μία να τραγουδά κι' όταν έβλεπε την άλλη να ζωγραφίζει, παίνευονταν και καμάρωνε.

—Μά κι' η τρίτη κόρη μας είναι καλή νοικοκυρούλα, τώλησε η βασιλίσσα.

Την άγαπούσε βέβαια κι' αυτήν ο βασιλιάς. Ήξερε πώς ήταν καλή, πρόθυμη και προκομμένη. Όλη την ημέρα η τρίτη, η Καστανομαλλούσα, ζώωνε πηλτες για τον πατέρα της, κεντούσε με χρυσή κλωστή τις παντοφλές του κι' έρραβε ζεστά φορεματάκια για τα όρφανα.

Ήρθε όμως καιρός που ο βασιλιάς θέλησε, να τις παντρεύει. Κάλεσε λοιπόν, σε τραπέζι τα βασιλόπουλα από τις γειτονικές χώρες. Άνάμεσα σ' αυτά ήταν κι' ήταν κι' ένα βασιλόπουλο χωρίς σπολίδια και συνοδεία. Κι' έπειδή ο βασιλιάς ήθελε να καταδύχτηκαν να τον κυτάξουν, πήγε και κάθισε παράμερα άμυλητο κι' άγέλαστο.

Κι' όταν ήρθε η ώρα του χορού, η πρώτη πήρε το πιο πλούσιο βασιλόπουλο κι' η δεύτερη το πιο όμορφο κι' άρχισαν να χορεύουν.

Η Καστανομαλλούσα όμως παρακολουθούσε τους δούλους, που σερβίριζαν, στο βασιλικό τραπέζι με τ' άσημένια σερβίτσια.

Σε μία στιγμή το άγέλαστο βασιλόπουλο πήγε κοντά της και της είπε:

—Βασιλόπουλα μου, το βασιλείο μου είναι φτωχό. Μά μ' όλην του τη φτώχεια άναπό την πατρίδα μου. Και σε ρώτω: Έρχεσαι χωρίς κρούακι και μεγαλίσια να γίνης βασιλίσσα του;

—Δεν μπορώ, του άποκρίθηκε. Πρέπει να παντρευτώ πρώτα ο άδελφός μου...

—Καλά, της είπε το βασιλόπουλο. Άμα βρούν εκείνος το τσάρι τους, θυμήσου και το φτωχό μου βασιλείο.

Κι' αφού έκανε βαθεία υπόκλιση, φίλησε το χέρι της κι' έφυγε.

Όταν τελείωσε ο χορός, ένας αυλικός είπ' στο βασιλιά:

—Το πλούσιο βασιλόπουλο ξετρελλάθηκε με το τραγούδι της Μαυρομαλλούσας. Την πήρε μαζί του και την πηγαίνει στη χώρα του για να την παντρευτεί. Ζητάει μάλιστα να της στείλετε τσ' αποκρίσεις μου!

—Όλα τσ' αποκρίσεις μου, της άποκρίθηκε η βασιλίσσα.

Κι' οι άλλες τσ' αποκρίσεις της βασιλίσσας.

—Καλά έλεγα πώς η κόρη μας θα μάγειρε το βασιλόπουλο με το τραγούδι της. Σε τώλητε της τσ' αποκρίσεις μου! Όλα τσ' αποκρίσεις μου!

Κι' οι άλλες τσ' αποκρίσεις της βασιλίσσας.

—Ερχόνταν άδριο δέκα καράβια με χρυσάφι, που φτάνει άγ για δύο, άλλα για δέκα βασιλοπούλες! είπε καμάρωνοντας ο βασιλιάς.

Την άλλη μέρα όμως μία τρομερή φουρτούνα σηκώθηκε και τα καράβια βούλιαξαν.

Ο βασιλιάς τότε παράγγειλε στη Μαυρομαλλούσα να του στείλει πίσω τα φλουριά και τη σμαραγδένια κορώνα. Μα του άπάντησε:

—Τα φλουριά τά πήρε ο άντρας μου για να μου φτιάξει μαριμάρνιο παλάτι και την κορώνα τη φορώ μέρα-νύχτα για να σε θυμάμαι!

Ο βασιλιάς κάλεσε τότε την Ξανθομαλλούσα να της μιλήσει για τη δυστυχία του.

—Θά σου έβινα τα μαργαριτάρια μου. του τώλησε.

—Εμπρός! Έσεις είστε Καζίμιρ; Έδώ, Γκρέτα. Άκούστε; Μπορείτε ν'άφτετε άδριο στο σπίτι μου; Θα σ'ας έλεγα για σήμερα... Άλλά είναι άργα. Λοιπόν, άδριο. Μονάχα να μου ό-ρίσετε την ώρα, γιατί θέλει κι' ένα άλλο πρόσωπο να σ'ας δει. Στις πέντε; Μάλιστα, στίς πέντε, θα σ'ας περιμένω. Τι σ'ας θέλω; Από το τηλέφωνο δεν μπορώ να σ'ας πω τίποτα. Είναι κάτι πολύ μπερδεμένο. Έχω μεγάλη άνάγκη από την πείρα σας...

Η Γκρέτα ευχαριστημένη κρέμασε το άκουστικό. Και γυρίζοντας στην Άνναμπελλά, τη χάιδεψε και της είπε σοφά:

—Το μυθιστόριο θα το ξεδιαλύνω ο Καζίμιρ. Είμαστε τυχεροί που βρήκε αυτός ο φίλος. Λοιπόν, καλό μου παιδί, άδριο στίς πέντε. Φέρε μαζί σου και το φίλο σου Ρισάρ. Μπορεί να τον χρειαστεί ο Καζίμιρ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

είπε εκείνη, μα μου χρειάζονται για να ζωγραφίσω τη μεγάλη μου εικόνα. Και θά είναι τόσο όμορφη, που θά την πουλήσουμε και θά πάρουμε άμέτρητα φλουριά!...

Όποτε ο βασιλιάς φώναζε την Καστανομαλλούσα.

—Πατέρα μου, είπα εκείνη, πάρε όλα τα διαμάντια που μου έχεις χάρισει ως τώρα...

—Έτσι ο βασιλιάς πούλησε τα διαμάντια, τ' άσημένια σερβίτσια, τα μαλαματένια βάζα κι' άποτραβήχτηκε σε μία γωνιά του παλατιού.

Μία μέρα που άπλωνε τα ρούχα της, η Καστανομαλλούσα άντίκρυσε το άγέλαστο βασιλόπουλο. —Εκείνο πήγε κοντά και της είπε:

—Ήρθα να σε πάρω. Το φτωχό μου βασιλείο σπενάζει χωρίς βασιλίσσα κι' η καρδιά μου μαρμαίνεται. Έλα, βασιλόπουλα μου, να φέρεις την ευτυχία στην πατρίδα μου.

—Δεν μπορώ, του άποκρίθηκε η Καστανομαλλούσα. Η άδελφή μου ζωγραφίζει και δεν άδεύει να φροντίσει για τον πατέρα μας.

—Καλά, είπε το βασιλόπουλο. Όταν τελειώσει την εικόνα της η άδελφή σου, θυμήσου και το φτωχό βασιλείο μου...

Και φιλώντας το χέρι έφυγε πάλι, ενώ η βασιλοπούλα έτρεξε κοντά στον πατέρα της.

Την άλλη μέρα η Ξανθομαλλούσα έβγαλε στον κήπο την εικόνα της για να στεγνώσουν οι μπιγλιές της.

Περνώντας από εκεί το όμορφο βασιλόπουλο την είδε και τρελλάθηκε. Πήλισε λοιπόν, τη βασιλοπούλα και της είπε:

—Θά γίνης έσύ βασιλίσσα μου!...

Και την ίδια μέρα την πήρε στη χώρα του για να κάμουν το γάμο τους. Κι' εκείνη πήρε μαζί της και τη μεγάλη εικόνα της.

Ο βασιλιάς τότε έπεσε σε βαθεία λύπη. Η Καστανομαλλούσα δεν το κουνούσε άπο κοντά του. Του τραγουδούσε για να τον εύχαιρησση και τη νύχτα φρόντιζε για το νοικοκυριά της.

—Ενα βράδυ, η βασιλοπούλα, εκεί που καθόταν, άκουσε θόρυβο. Έσκυψε κι' άντίκρυσε το φτωχό βασιλόπουλο.

—Καστανομαλλούσα μου, της είπε, η χώρα μου θέλει βασιλίσσα. Έλα να σε κάνω βασιλίσσα μου. Άν δεν έρθης, το άσκέρι μου πεσμένε στα σύνορα να πολεμήσουμε δυο βασιλιάδες, που φανήκανε άρπαγες κι' άχαρίστοι.

—Έτσι η θά σκοτωθώμε όλοι ή θά γυρίσω πλούσιος και δοξασμένος, άφου φτωχός δεν καφέρα να σε κάνω βασιλίσσα μου!

Και το βασιλόπουλο έκανε να φύγει. Μα η Καστανομαλλούσα το σταμάτησε, λέγον:

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η δουλειά

«Η δουλειά ντροπή δεν έχει και ντροπή είν' η τεμπελιά».

Ο κλέβας το κατέχει άπ' τα χρόνια τα παλιά.

—Σιωπή! της λέει η μαμά της. Δεν μπορείς πια να κλείσης αυτό το στόμα σου:

—Πολύ καλά, μαμά. Δεν θά το άνοίξω άπο, που να πάω να κοιμηθώ, άπαντάει η Νίνα.

Κι' έτσι δεν έφαγε το φαγητό που δεν της άρεσε.

—Τι κάνετε έδώ παιδιά; —Παίζουμε τους άρρώστους.

—Και η Άννη τί θέλει και άνέθηκε άπάνω στην ντουλάπα;

—Είναι άδύνατη και πήγε στο... βουνο!...

Νίκος: Γιατί είσαι άτσι χαρούμενος; Μανώλης: Γιατί πήγα με τη μαμά μου στον άδοντογιάτρο και δεν τον βρήκαμε εκεί!

—Εργασία τιμωμένη πλούτου και χαράς πηγή, είν' άπ' όλους παινιμένη κι' ο θεός την εύλογεί.

Τ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

τάς του: —Περίμενε λίγο να ρυθίσω τον πατέρα και τη μητέρα μου...

Κι' η Καστανομαλλούσα μπαίνοντας μέσα είπα στο βασιλιά:

—Πατέρα μου, το σμίλητο κι' άγέλαστο βασιλόπουλο ζητάει να με κάνει βασιλίσσα στη φτωχή του χώρα. Άλλοιώςτικά ο λαός του θέλει να πολεμήσει για να γίνη το βασιλείο του πλούσιο και δοξασμένο. Τι προτιμάς λοιπόν από τά δυο; Μά χυθή άδικα αίμα ή να γίνω βασιλίσσα του;

Ο βασιλιάς σκέφθηκε λίγο κι' άπάντησε: —Κόρη μου, σου δίνω την εύχη μου να γίνης η βασιλίσσα του φτωχού βασιλοπούλου, γιατί σου άρέζει. Έσύ στάθηκες η καλύτερη θυγατέρα μου. Οι άλλες δυο που πήσαν πλούσια βασιλόπουλα, έχασαν τον φτωχό τους πατέρα. Πήγαυε νοικοκυρούλα μου. Είσαι άληθινά διαμάντι!

—Έτσι την άλλη μέρα ένα άμάξι ώδήγησε την Καστανομαλλούσα μαζί με τους γονείς της στο παλάτι του βασιλοπούλου. Και σε λίγες μέρες έκαναν τους γάμους τους κι' έζησαν αυτοί καλά και οι ύπηκοοί τους ακόμα καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

“Ένα τραίνο από λεωφορεία κάνει το ταξίδι γρήγορο, άνετο και φτηνό.

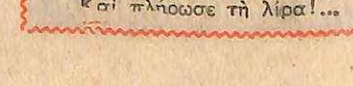
Τα ΤΡΑΙΝΑ
ΑΠΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ

ΤΕΣ ΘΑ ΚΑΘΩΝΤΑΙ ΣΕ ΥΨΟΣ 2½ ΜΕΤΩ
ΠΕΡΙΠΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ, ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΩ
ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΘΕΑ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

γούνι του με τὰ κοκκαλιάρικα
δάχτυλά του, κυττάζοντας συγ-

•

71

Τὸ φαροκόκκαλο

— Έχετε όση... παραδεχτήκατε...
Και πλήρωσε τη λίρα!...

71

κονένα κίνδυνο, πιστεύω πως θα μιλούσε.

— Είσαι βέβαιος πως δεν κινδυνεύει; ρώτησε μαλακά ο Φόρεστ.

— Ναι. Πήρα όλες μου τις προφυλάξεις. Ο μοναδικός δρόμος που οδηγεί στο περίπτερο, περνάει από μια έκταση τελείως γυμνή. Απ' την άλλη μεριά, βρίσκεται ένας γκρεμός, βάθους 80 μέτρων. Έχω βάλει να φυλάει την κορυφή του, για την περίπτωση που θα επιχειρούσε κανείς να σκαρφαλώσει από εκεί μ' ένα σκοινί.

— Έξ' άλλου, η μίς Κόλεμαν κι' ο Βάινερ δεν μένουνε καθόλου μόνοι. Όσο θα βρίσκονται στο περίπτερο, δεν έχουν να φοβηθούνε τίποτα.

— Γιατί λοιπόν ο Βάινερ πιστεύει πως θα τον σκοτώσουν;

— Ξέρεις πως δεν έζησε κανείς απ' τη συμμορία, αφού μίλησε... Έχουν όλοι τους αποκτήσει τη βεβαιότητα πως ο Μάουερ μπορεί να τους χτυπήσει, όπου κι' αν βρίσκονται. Αν κατορθώσω να του βγάλω αυτή την ιδέα απ' το κεφάλι, θα μου πη ότι θελήσω. Για την ώρα όμως δεν θέλει ν' ακούσει τίποτα...

— Τον καταλαβαίνω και τον δικαιολογώ, παρατήρησε σοβαρά ο Φόρεστ. Ο Μάουερ έχει τη δυσάρεστη συνήθεια να εμποδίζει τους ανθρώπους να μιλάνε... Πες μου, Πάλ, έχεις προσέξει στην εκλογή των ανθρώπων που χρησιμοποιήσεις;

— Ασφαλώς, φρόντισα να έχουν όλοι άφοβους κατέλλους... Κι' ύστερα, κανείς απ' αυτούς δεν φυλάει ποτέ μονάχος του. Είναι πάντα δυο μαζί... Έχουν επικεφαλής τους τον επιθεωρητή Ο' Μπράιεν, που τον εμπιστευόμαστε σαν τον ίδιο τον έαυτό μου.

— Έχεις δική, συμφώνησε ο Φόρεστ. Τον ξέρω από χρόνια. Είπ' ένας αστυνομικός πρώτης τάξεως... Δεν υπάρχει όμως κίνδυνος να πλησιάσουν οι γκάνγκστερς κάποιον απ' τους ανθρώπους σου, την ημέρα που θα χη άδεια;

— Δεν παίρνουμε ποτέ άδεια, απάντησε ο Κόνραντ. Τους είχα προειδοποιήσει πως έπρεπε να θυσιάσουν τελείως την ελευθερία τους, ώσπου να τελειώσει η αποστολή τους. Οι μόνοι που έχουν δικαίωμα ν' απομακρυνθούν απ' το περίπτερο, είναι ο Βαν Ρός, ο Ο' Μπράιεν κι' εγώ. Αν δεν μπορώ νάχω εμπιστοσύνη σ' αυτούς τους δυο, δεν θάχω σέ κανένα!

— Άναγνωρίζω πως τα κανόνισες όλα περίφημα. Θα προσπαθήσω ναρθώ ως εκεί το Σάββατοκύριακο, για να τα δω κι' εγώ.

— Και βέβαια ναρθήτε. Ίσως να μάς δώσετε μάλιστα και μια ιδέα. Θέλω πολύ να πείσω το Βάινερ πως δεν κινδυνεύει καθόλου.

— Καλά, δεν βιαζόμαστε πολύ, Πάλ... Μίλησέ μου τώρα για τη μικρή.

— Αυτή είναι ένα αίνιγμα, είπε ο Κόνραντ, τριβώντας το πηγούνι της. Δεν ξέρω τί να κάνω μαζί της...

Ο Φόρεστ, που δεν του ξεφευγε τίποτα, πρόσεξε το παράξενο ύφος του Κόνραντ. Έβριζε μια ματιά στη λεπτή κι ενεργητική φυσιογνωμία του κι' αναρωτήθηκε γιατί φαίνο-

ταν έτσι, σαν θαρμένος σκύλος... και γιατί άλλαζε ή φωνή του, κάθε φορά που πρόφερε τ' όνομα της μικρής εκεινης!

— Τι θές να πής, Πάλ; τον ρώτησε μαλακά.

— Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του.

— Μπορώ να βάλω το χέρι μου στη φωτιά πως είδε το Μάουερ στη βίλλα «Εύτυχία»! Γιατί δεν θέλει να το ομολογήσει; Με το να σωπαίνει, γίνεται κι' αυτή συνένοχος.

— Δεν της το εξήγησες, αυτό;

Ο Κόνραντ απόφυγε την ερωτηματική ματιά του Φόρεστ.

— Θα προτιμούσα να περιμένω λίγο ακόμα, απάντησε. Θάθελα να την πείσω διαφορετικά, κι' όχι με φοβέρες... Από τότε που την τρομοκράτησε ο Γκόλλοβιτς, είναι πολύ πιο λογική. Έχει άφισει εκείνη την επιθετική στάσι που είχε στην αρχή απέναντί μας.

— Ναι, μα δεν μπορούμε να την κρατάμε αιωνίως. Το ξέρεις καλά!

— Το ξέρω. Είπ' ένα σοβαρό πρόβλημα... Κι' ύστερα, υπάρχει ακόμη κάτι που δεν μου πολυαρέσει. Ίσως μπορείτε να με βοηθήσετε σ' αυτό...

— Τι τρέχει πάλι;

— Πιστεύω πως έχουμε πιάσει φίλια, οι δυο τους... ή μάλλον, πως έχουν ερωτευθεί ο ένας τον άλλον!

— Μπα! Πώς έγινε αυτό; απώρησε ο Φόρεστ.

Ο Κόνραντ ανασήκωσε τους ώμους του.

— Όπως γίνεται μ' όλα τα ζευγάρια που ερωτεύονται. Δεν υπάρχει εξήγησι σ' αυτά τα πράγματα...

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό που λες;

— Σχεδόν βέβαιος. Ή μίς Κόλεμαν με ρώτησε χτες αν μπορούσε να μιλήσει στο Βάινερ.

— Μα αυτό δεν σημαίνει πως είναι ερωτευμένοι, παρα-

τήρησε ο Φόρεστ με κάποια ανυπομονησία.

Ο Κόνραντ ανασήκωσε τους ώμους του.

— Θάπρεπε να τους ακούσετε, όταν μιλούσε ο ένας για τον άλλο... Είπ' αρκετό αυτό, για να καταλάβετε άμεσως... Σηκώθηκε απότομα κι' άρχισε να πηγαίνει ερχεται μες στο γραφείο.

— Πώς μια τέτοια χαριτωμένη κοπέλλα μπορεί να βάλει στην καρδιά της ένα καθαρά, σαν το Βάινερ;... Αυτός δεν έχει κανένα χάρισμα. Είπ' άπαιστος, μ' εκείνο το φριχτό σημάδι στο πρόσωπό... Δεν μπορώ να καταλάβω τί του βρίσκει η μίς Κόλεμαν! Ομολογώ πως τάχω χάσει...

Ο Φόρεστ ανασήκωσε τα φρύδια του κι' αναρωτήθηκε μήπως τυχόν ο Πάλ είχε «τσιμπηθεί» μ' αυτή την κοπέλλα...

— Ίσως να τον πρόσεξε ακριβώς επειδή είναι παλιανθρωπάκος κι' επειδή έχει το σημάδι, είπε. Έχουμε κάτι τέτοιες παραξενιές οι γυναίκες.

— Ναι, βέβαια.

— Μα γιατί στενοχωριέσαι εσύ, Πάλ; Τι μάς νοιάζει αν έχουν ερωτευθεί, αυτοί οι δυο; — Σωστά... Μα πρέπει να τους άφισουμε να ιδωθούν; Ή μίς Κόλεμαν μου ζήτησε την άδεια να συντροφεύη το Βάινερ στον περίπατο, δυο ώρες την ημέρα.

— Νομίζω πως πρέπει ν' άρνηθες. Τι λες και σύ;

Ο Κόνραντ εξακολουθούσε να πηγαίνει ερχεται.

— Ο σκοπός μας είναι να πείσουμε αυτή την κοπέλλα να καταθέσει εναντίον του Μάουερ. Αν ιδή το Βάινερ, υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να της μιλήσει για τον έαυτό του, κι' ίσως και για το Μάουερ.

— Θα θελήσει ασφαλώς να μάθει ή μίς Κόλεμαν γιατί δέχθηκε να τη δολοφονήσει. Για να δικαιολογηθεί στα μάτια της, θα της φανερώσει ίσως τα μυστικά της οργανώσεως... Οι

αποκαλύψεις αυτές εκ μέρους του μπορεί να έχουν εκπληκτικά αποτελέσματα πάνω της. Ός τώρα, δεν πιστεύει ούτε λέξι απ' όσα της λέω. Αν όμως προέρχονται απ' το Βάινερ, θα τα καταλάβει ίσως καλλιτερα.

— Ναι, μα μπορεί να συμβεί και το αντίθετο: Να φοβηθεί δηλαδή τόσο πολύ, ώστε να μην ανοίξει πιά ποτέ το στόμα της! Το σκέφθηκες, αυτό;

— Θα μου φαινόταν πολύ περίεργο. Εκείνος μίλησε... Ξέρει δε ή μίς Κόλεμαν πως ώμολόγησε ότι πήρε διαταγή να τη σκοτώσει. Τις το είπα εγώ.

— Καλά, ας δοκιμάσουμε λοιπόν. Δεν μπορούμε άλλωστε να την κρατήσουμε παλύν καιρό... Αφισέ τους λοιπόν να ιδωθούν, χωρίς όμως να λειψή ή συνεχής επίβλεψι πάνω τους.

— Συμφωνώ, είπε ο Κόνραντ. Και τώρα, που τελειώσα πιά, θα φύγω, για να γυρίσω πίσω γρήγορα.

— Μένει να διαφωτισθ' ένα σημείο. Αν είδε το Μάουερ, γιατί δεν θέλει να το πη; Πρέπει να προσπαθήσετε να μάθετε το λόγο, Πάλ.

— Είναι φανερό πως φοβάται το Μάουερ.

Ο Φόρεστ έκαμε μια άρνητική χειρονομία.

— Δεν πιστεύω νάναι έτσι, είπε. Μία γυναίκα του είδους της ξέρει για το Μάουερ μονάχα όσα γράφανε οι εφημερίδες... Παραδέχομαι πως είναι κακή ή φήμη του, μα αυτό δεν φτάνει... Πρέπει να υπάρχει κάτι σοβαρότερο, που την εμποδίζει να μιλήσει.

— Δεν σκέφθηκες μήπως τυχόν έχει τιμωρία στο ποινικό μητρώο της, που δεν θέλει να φανερωθεί στη δική;

— Αυτή η υπόθεσί σας είναι λίγο τραδηγμένη απ' τα μαλλιά, είπε ξερά ο Κόνραντ. Το παραδέχομαι. Μα πού ξέρεις καμιά φορά;... Ή ίσως να πρόκειται για κάτι άλλο: Να τόσκασε αυτή ή μικρή απ' το σπίτι της, και να ψάχνη ο άντρας της να τη βρή. Αν καταθέσει εναντίον του Μάουερ, θα δημοσιευθούν τ' όνομά της κι' ή φωτογραφία της στην πρώτη σελίδα όλων των εφημερίδων... Γι' αυτό ίσως άρνιέται να μιλήσει.

— Πρέπει να προσπαθήσουμε ν' ανακαλύψουμε αυτό τον ατομικό λόγο της — αν υποθέσουμε πως υπάρχει.

— Ναι, ασφαλώς, πρόφερε ο Κόνραντ μ' άχρωμη φωνή.

— Έμπρός λοιπόν, δουλειά! Είπε ο Φόρεστ. Προτιμάς να ξανάρθεις εδώ και να κανής μια έρευνα στο παρελθόν αυτής της κοπέλλας;

Ο Κόνραντ δε δίστασε καθόλου.

— Θα μείνω στο περίπτερο, απάντησε. Πρέπει πρωτίστως να την προστατέψουμε. Θα σάς στείλω το Βαν για την έρευνα.

Τώρα ο Φόρεστ ήταν πιά βέβαιος πως ο Κόνραντ είχε ερωτευθεί τη φράνσις Κόλεμαν.

*

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Ο' Μπράιεν στεκόταν στα πόδια του κρεβατιού και κύτταζε το γυίο του. Το παγωτάς το γυίο από του είμένο συνήθως πρόσωπό του είχε μαλακώσει, και υπήρχε στα μάτια του ένα φως άγνωστο

στούς συναδέλφους του και στους «πελάτες» του.

— Κοιμήσου, είπε στο γυίο του, άλλωστε θα μής φάν' ώμους ή μητέρα σου, όταν γυρίσει!

Ο μικρός — έν' αγοράκι έφτα χρονών — χαμογέλασε στον πατέρα του κι' επέμεινε, κυττάζοντάς τον με μια ματιά γεμάτη επίβλεψη.

— Διηγείσου μου λοιπόν πως τσάκωσες εκείνο το γκάνγκστερ και πως χτυπηθήκατε. Δεν θα κανής πολλή ώρα. Και δεν πρόκειται να το μάθ' ή μαμά!

— Δεν μπορώ, κατεργάρη, απάντησε ο Ο' Μπράιεν. Είναι πολύ άργα. Θα σου την πω, την ιστορία, την άλλη φορά που θα ξανάρθω με άδεια.

— Καλά, μα μπρά... υποχώρησε ο μικρός, ξέροντας πως θάταν αδύνατο ν' αλλάξει την απόφασί του πατέρα του. Καληνύχτα!

Ο Ο' Μπράιεν έσβυσε το φως και κατέβηκε τη σκάλα.

Το μικρό σπιτάκι ήταν ήσυχο. Ή κ. Ο' Μπράιεν είχε πάει στον κινηματογράφο με τη μητέρα της, και θα γύριζε σ'ε μια ώρα.

Ο Ο' Μπράιεν δίστασε αν έπρεπε να πλύνη τα πιάτα ή να παρακολουθήσει στην τηλεόρασι ένα αγώνα μπόξ. Αφού πάλεψε λίγο με τη συνείδησί του, προτίμησε το δεύτερο.

Μόλις άνοιξε όμως την πόρτα του σαλονιού, σταμάτησε και ζάρωσε τα φρύδια του.

Δεν θυμόταν νάχη άφισει έτσι αναμένα τα φώτα!... Μπήκε στο δωμάτιο και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα. Μόλις είχε κάμει τρία βήματα προς το δέκτη της τηλεόρασεως, σταμάτησε πάλι, ανήσυχος.

Είχε νεύρα γερά. Παρ' όλη όμως την ψυχραιμία του, ή καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά, όταν διέκρινε μία μικρή μαύρη σιλουέτα σ'ε μια πολυθρόνα.

Η σιλουέτα αυτή βρισκότανε στη σκιά. Με την πρώτη ματιά, ο Ο' Μπράιεν νόμισε πως ήταν παιδί. Μα ύστερα είδε τα μαύρα καστορένια παπούτσια, τ' αδύνατα πόδια και τους κοκκαλιάρικους άστραγάλους του...

Δοκίμασε τη δυσάρεστη εντύπωσι πως αντίκειχε ένα φάντασμα... Συνήλθε όμως και προχώρησε ένα βήμα.

Τον σταμάτησε και πάλι ή λάμψι της κάννης ενός πιστολιού, γυρισμένου καταπάνω του.

— Τι τρέχει;... μουμούρισε.

— Καλησπέρα σας, κύριε επιθεωρητά, απάντησε μία βραχνή φωνή. Με συγχωρήτε που σάς φοβίσκα... Μα μην κάνετε καμμία τρέλλα! Από τόσο κοντά, είν' αδύνατο να μη σάς πετύχη ή σφαίρα μου.

Ο Ο' Μπράιεν ένοιωσε να κυλάει ιδρώτας στο μέτωπό του. Ή βραχνή εκείνη κι' άπειλητική φωνή δεν μπορούσε ν' ανήκει παρά σ' ένα πρόσωπο! Πολλά χρόνια πρίν, τον καιρό που υπηρετούσε στη Νέα Υόρκη, ο Ο' Μπράιεν είχε συναντήσει το Βίτο Φερράρι. Κι' από τότε του συνέβαινε κάποτε να τον βλέπη στα όνειρά του, τη νύχτα, όταν είχε βαρύ το στομάχι του...

Ο Φερράρι σήκωσε το κεφάλι του. Οι δυο άντρες κύτταχτηκαν.

— Τί κάνετε εδώ; ρώτησε ο Ο' Μπράιεν, δίχως να σιλήσει ούτ' ένας μύς του προ-φώπου του.

— Ήξερε πως ο δήμιος του Συνδικάτου δεν έκανε ποτέ κοσμικές επισκέψεις.

— Καθίστε, του είπε ο Φερράρι, δείχνοντάς του μια πολυθρόνα. Πρέπει να σάς μιλήσω.

Ο επιθεωρητής κάθισε, μ' ανακούφισι, γιατί τα πόδια του τρέμανε. Σκέφθηκε το γυίο του που κοιμότανε στο άπάνω πάτωμα, τη γυναίκα του που θα γύριζε σ'ε λίγο... Για πρώτη φορά στην καριέρα του, κατάλαβε πως το επάγγελμά του έβαζε σ'ε κίνδυνο την οικογέ-

νείά του.

— Τί γυρεύετε στο Πάτσι-φικ Σίτυ; ρώτησε, αποφασισμένος να κρύψη τον τρόπο του απ' το Φερράρι. Δεν ανήκει στον τομέα σας, μου φαίνεται...

Ο Φερράρι ξαναφύλαξε το ρεβόλβερ στη θήκη του, κάτω απ' το παλτό του.

— Δεν ανήκει στον τομέα μου, έχω όμως να κανονίσω μια υπόθεσι, απάντησε. Έρχομαι να δω το Βάινερ.

Χαμογέλασε, σταύρωσε τα πόδια του κι' άρχισε να κουνά ή το ένα άπό αυτά στον αέρα.

Ο Ο' Μπράιεν ένοιωσε κάποια ανακούφισι. Θάπρεπε να πάη άμέσως ο νους του στο

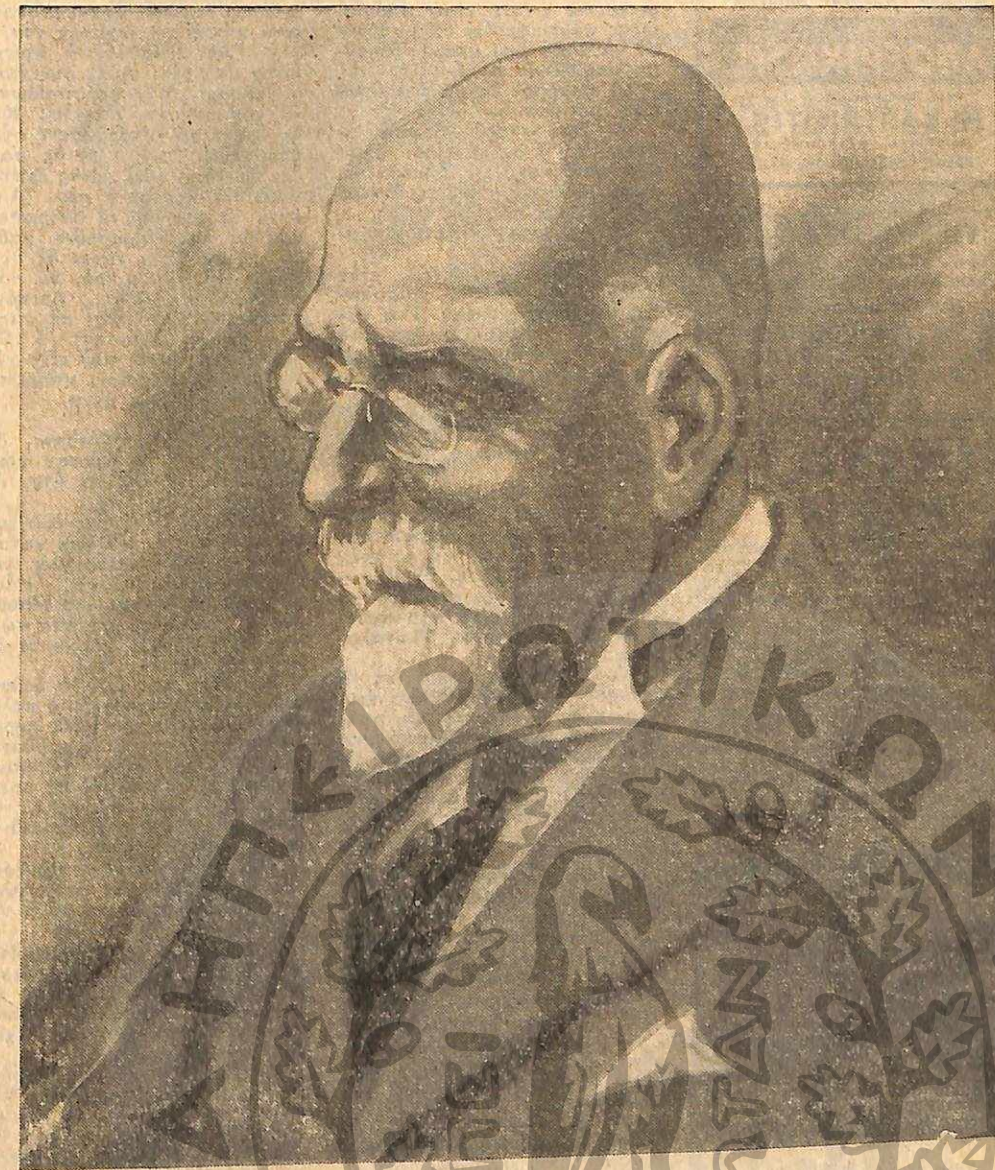
Βάινερ, όταν είδε το Φερράρι... — Δεν έχετε τύχη, απάντησε. Έκει που βρίσκεται ο Βάινερ, είναι απλησίαστος κι' άσφαλισμένος.

— Κανείς δεν είναι ποτέ άσφαλισμένος, διόρθωσε ο Φερράρι. Θέλω να μου πητε πως μπορεί να φτάσω ως το Βάινερ.

— Τί σάς κάνει να πιστεύετε πως θα σάς το πω; ρώτησε ο Ο' Μπράιεν με φωνή όχι και πολύ σταθερή.

— Κι' εσάς, τί σάς κάνει να πιστεύετε πως δεν θα μου το πητε;

Ο Ο' Μπράιεν κύτταξε το γκάνγκστερ. Ένοιωσε πως άλλαζε χρώμα κι' έσφισε τις

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΥΡΑ

Ή μύρα είναι ένας ιδανικός ζωμός Βιταμινών Β, ίσως ο τελειότερος και πληρέστερος που έχει παραχθεί μέχρι σήμερα. Πίνεται εύκολα και ευχάριστα και γι' αυτό τό ώφελει περισσότερο.

Δ^ο INT

Επίτιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου του Λουβαίν μέλος της Βασιλικής Ιατρικής Ακαδημίας του Βελγίου.

ΒΙΒΛΙΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΖΟΥΡΑΡΙ

Ίατρού Σεξολόγου

του Ίνστιτούτου Σεξουαλικών έρευνών του Βερολίνου

Από τα 12 πολύχρωμα βιβλία τα κυκλοφορούντα σήμερα: 1) «Η σεξουαλική συμπεριφορά των ανθρώπων. Ή ελληνική επιστήμη άπαντά εις τον Κίνεσν» δρχ. 50. 2) «Σεξουαλική ζωή, άποχή, έγκρατεια, άσκολασία και ή εξασθένησις της όρμης» δρχ. 40. 3) «Σεξουαλική όρμη, άνικανότης και σεξουαλικά διαστροφά» δρχ. 40. 4) «Σεξουαλική όρμη, άρχομένη άνικανότης και άναφροδισία εις τας γυναίκας» δρχ. 40. 5) «Τά έλιξήρια της ζωής, πηγαί ζωής, όρμωναί και ένδοκρινείς άδένες» δρχ. 25. 6) «Η στειρώσις εις τούς άνδρας και τας γυναίκας και τό θάσμα της συλλήψεως» δρχ. 20. 7) «Αύιναισμός, τό πάθος εις τό φώς της Έπιστήμης» δρχ. 20. 8) «Φλέρτ και έρωτική ζηλοτυπία» δρχ. 20. 9) «Ψυχροανάλυσις και ψυχολογία» δρχ. 20.

Πωλούνται εις τόν έκδοτικόν οίκον «Μέλισσα», Ακαδημίας 34, ό όποιος ανέλαβε την άποκλειστικότητα έκδόσεως και κυκλοφορίας, και όχι εις τό Ιατρείον του συγγραφέως Ακαδημίας 37, όπως έγι-νετο μέχρι σήμερα.

Έκδοτικός Οίκος ΜΕΛΙ Σ Σ Α

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ

ΣΟΚΟΛΑΞΕΙΝΗ

Minerva

ΕΥΓΕΥΣΤΑ ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ

γροθιές του...

— Τι κάνει, αλήθεια, τ' α-
γοράκι σας; πρόσθεσε ο Φερ-
ράρι. Το είδα σήμερα το πρωί
και το καμάρωσα.

Ο Ο' Μπράιεν δεν είπε τί-
ποτα. Ήνοιωσε τον εαυτό του
πιασμένο στην παγίδα.

— Ας ξαναγυρίσουμε στο
Βάινερ, αν θέλετε, είπε ο Φερ-
ράρι αφού σάπασε λίγο.

— Αυτή τη φορά, δεν θα
φτάσετε στους σκοπούς σας,
δήλωσε ο Ο' Μπράιεν.

Ο Φερράρι άνασχηκσε τους
άδυνάτους ώμους του.

— Φτάνουν πιά οι φλυαρίες,
διέκοψε ξερά. Ποιά ώρα παίρ-
νει ο Βάινερ το μπάνιο του, το
βράδυ;

— Στις 10. Μα πώς ξέρε-

τε ότι παίρνει το μπάνιο του,
το βράδυ;

— Ζητώ πάντα λεπτομερέ-
στατες πληροφορίες για τους
«πελάτες» μου... Κι' είναι μό-
νος του, όταν παίρνει το μπά-
νιο του, ή τον συνοδεύει κανείς
φρουρός;

Ο Ο' Μπράιεν δίστασε. Μα
ή απειλή που τον βάραινε, ή-
ταν χειρότερη κι' απ' το θά-
νατό του!

— Είναι μόνος, απάντησε.

— Περιγράψτε μου το δω-
μάτιο του μπάνιου, σας παρα-
καλώ.

— Βρίσκεται στο δεύτερο
πάτωμα. Έχει ένα μικρό πα-
ραθυράκι, τούος, ντουλάπα, μι-
κή μικρή μπανιέρα κι' ένα νι-
πτήρα.

— Τό ντους έχει κουρτίνες;

— Χάνετε τον καιρό σας,
Φερράρι. Μη γελιάστε, δεν μπο-
ρείτε να μπήτε στο μπάνιο.
Ούτε ποντικός δεν θα μπορού-
σε να χωθεί εκεί μέσα! Τάχου-
με, προβλέπει όλα!

Ο Φερράρι έκαμε ένα ειρωνι-
κό μορφασμό.

— Εγώ μπορώ να μπώ, α-
πάντησε. Έχω κάνει κι' όλες
μιά επιθεωρήσι... Σήμερα το
πρωί, μπήκα στο περίπτερο
και γύρισα παντού.

— Αδύνατο! Λέτε ψέμ-
ματα!

— Όπως νομίζετε... είπε
ειρωνικά ο Φερράρι χαϊδεύον-
τας το πηγούνι του. Για πέ-
στε μου, γίνεται έρευνα στο
δωμάτιο του λουτρού, πριν πα-
ρη το μπάνιο του ο Βάινερ;

— Φυσικά!

— Ποιος κάνει την έρευνα;

— Καθένας με τη σειρά του.

— Πότε θαρθή η δική σας
σειρά;

— Αύριο, το βράδυ.

— Θαυμάσια! Ακούστε λοι-
πόν τί θα κάνετε: «Όταν ο Βά-
ινερ θάναί έτοιμος για το μπά-
νιο του, θα ψάξετε, όπως συ-
νήθως, αλλά θα φροντίσετε να
μην κυττάξετε μέσα στο ντους.
Εκεί θα είμ' εγώ. Καταλά-
βατε»;

Ο Ο' Μπράιεν σκούπισε το
μέτωπό του με το μαντίλι του.

— Δεν μπορείτε να μπή-
τε στο δωμάτιο του μπάνιου,
είπε. Δεν το πιστεύω πώς εί-
χατε μπη σήμερα στο περί-
πτερο! Ούτε γάτα δεν θα μπο-
ρούσε να ξεφύγει απ' την προ-
σχή των αστυνομικών που φυ-
λάνε το δρόμο.

— Μα εγώ δεν πέρασα απ' το
δρόμο, απάντησε ο Φερράρι.
Σκαρφάλωσα στο γκρεμό.

— Λέτε ψέμματα! Είναι α-
δύνατο να σκαρφάλωση κανείς
εκεί πάνω, δίχως σκονιά κι
άλλα εξαστήματα!

Ο Φερράρι χαμογέλασε.

— Ξεχνάτε πώς είμαι φτιαγ-
μένος για άλπινιστης, είπε.

Ο Ο' Μπράιεν θυμήθηκε πώς
είχε ακούσει να λένε ότι οι
γονείς του Φερράρι ήταν ακρο-
βάτες σε τσίρκο κι' ότι είχε
εξασκηθεί κι' ο ίδιος πολύ σ'
αυτή την τέχνη. Πολλά χρόνια
πριν, είχε κερδίσει μεγάλα πο-
σά με το επίκινδυνο ακροβα-
τικό νούμερο της «άνθρωπινης
μπίρας». Κάποια μέρα πάλι
είχε σταματήσει την κυκλοφο-
ρία στο Μπροντγουάι, για
διαφημιστικούς λόγους.

— Θ' βρίσκωμ' εκεί, πρόσ-
θεσε ο Φερράρι. Μην το ξε-
χάσετε... Μπορώ να βασίζωμ'αι
σε σας;

Ο Ο' Μπράιεν άνοιξε το
στόμα του για να μιλήσει, άλ-
λα μετάνοισε.

— Διστάζετε; Είπε μ' αφέ-
λεια ο Φερράρι. Απορώ μαζί
σας! Στο κάτω - κάτω, τί εί-
ναι για σας ο Βάινερ; Θα ρι-
ψοκινούνεψετε τη ζωή του παι-
διού σας γι' αυτό το καθήκον;

— Αφίστε ήσυχο το παιδί
μου, διέκοψε ο Ο' Μπράιεν με
πνιγμένη φωνή.

— Δεν έχω αντίρρηση. Μα
θέλω να είμαι βέβαιος πώς
μπορώ να βασίζωμ'αι σε σας.

Ξέρετε πώς δεν μπορώμ'αι πο-
τέ... δεν είμ' έτσι; Το παιδί
σας ή το Βάινερ. Διαλέξτε.

Ο Φερράρι δεν άστενεύτα-
νε. Ο Ο' Μπράιεν ήξερε καλά
πώς τίποτε δεν θα τον έμπο-
δίζε να σκοτώσει τον ένα απ'
τους δύο: ή το γυιό του ή το
Βάινερ.

— Ήξερε επίσης πώς
δεν είχε καμιά πιθανότητα να
δεν είχε καμιά πιθανότητα να
προλάβει να σκοτώσει αυτός
τον Φερράρι — κι' ότι ο άν-
θρωπος εκείνος πραγματοποιού-
σε πάντα τις απειλές του.

— Ας βάλουμε τα πράγ-
ματα στη θέση τους, συνέχισε
ο Φερράρι. Μην προσπαθήτε
να μου στήσετε παγίδα! Κι'
αν άκμ'η το κατορθώσετε, σας
υπόσχομαι πώς ο γυιός σας
δεν θα ζήσει ούτε πέντε λεπτά
μετά την προδοσία σας. Απ'
αυτή τη στιγμή, οι άνθρωποι
που θα παρακολουθούνε κάθε
κίνησή του. Αν τυχόν δε μου
συμβή το παραμικρό, θα τον
σκοτώσουνε άμέσως... Λοιπόν,
μπορώ να βασίζωμ'αι σε σας;

— Ναι, απάντησε ο Ο'
Μπράιεν με φωνή που είχε γί-
νει ελαφρώς σταθερή, μπορείτε
να βασίζεσθε σε μένα.

Είχε άδικο ο Κόνραντ, δ-
ταν βεβαίως το Φόρεστ πώς
ή Φράνσις κι' ο Πέτε ήταν έ-
ρωτευμένοι.

Μονάχα ο Πέτε είχε έρωτε-
υή τη Φράνσις. Μα είχε κατα-
λάβει πώς έπρόκειτο για ένα
αίσθημα δίχως μέλλον... Ήξε-
ρε καλά τη δύναμη του Μάου-
ρερ, κι' άπορούσε μάλιστα πώς
του είχε ξεφύγει επί οκτώ ο-
λόκληρες μέρες...

Ξέροντας πώς δεν θα ζούσε
πολύ άκμ'η, ύποφερε πιο πολύ
απ' τον έρωτά του. Κάθε φορά
που έβλεπε απ' το παράθυρό
του τη Φράνσις έφερνε στη φαν-
τασία του τη ζωή που θα μπο-
ρούσαν να κάνουν μαζί, το
σπίτι που θα μένανε, τα παιδιά
που θ' άποκτούσανε...

Σάστισε λοιπόν, την ήμερα
που ο Κόνραντ του άνήγγειλε
πώς θα του έπéτρεπε να δ'η τη
Φράνσις.

— Φαίνεται να πιστεύη ότι
της σώσατε τη ζωή, πρόσθεσε
ο Κόνραντ άνασηκώνοντας έ-
λαφρά τους ώμους του. Θέλει
να σας μιλήσει. Εγώ δεν έχω
αντίρρηση... Έσείς;

Ο Κόνραντ είχε μείνει όλη
τη βδομάδα στο περίπτερο. Εί-
χε δη καθήμενινώς τη Φράν-
σις. Του φαινόταν ακριβώς το
αντίθετο της Τζάνετ. Η φωνή
αντίθετα της Τζάνετ. Η φωνή
της, όλα καθρέφτιζαν την
τροφερότητα και την κατανό-
ησι που άναζητούσε του κάκου
ο Κόνραντ σ' όλη του τη ζωή.

Η Τζάνετ τον είχε άπογοη-
τεύσει πικρά. Γιατί ήθελε να
τά παίρνει όλα και να μη δί-
νει τίποτε γι' ανταλλάγμα. Τόν
είχε βασανίσει με τις έγώιστι-
κές απαιτήσεις της.

Η Φράνσις όμως ήταν τε-
λείως διαφορετική, έλεγχε με το
νοῦ του ο Κόνραντ. Ο έρω-
τας του γι' αυτήν τον έκανε να
υπόφέρει, όπως και τον Πέτε,

γιατί ήξερε κι' αυτός πώς ή-
ταν ένα άισθημα δίχως έλπι-
δα. Στη δική του περίπτωση,
το έμπόδιο ήταν η γυναίκα του,
η Τζάνετ.

Μα έκανε λάθος ο Κόνραντ,
όταν πίστευε πώς η Φράνσις
άγαπούσε τον Πέτε. Ήνοιωσε
μονάχα οίκτο γι' αυτόν — άλ-
λά, στην εύαισθητη καρδιά
της, ο οίκτος γινόταν άκόμα
πιο δυνατός κι' απ' τον έρωτα.

Ήξερε πώς θα μπορούσε να
την είχε σκοτώσει ο Πέτε. Του
είχε παρουσιασθή η ευκαιρία,
μα τότε είχε άποφύγει, διαικινδύ-
νεύοντας έτσι τη ζωή του.

Η θυσία του αυτή την είχε
συγκινήσει βαθιά, κι' ένοιωσε
την επιθυμία να δούση με τις
περιποιήσεις της τις θλίψεις

του.

Εκείνη πρόσθεσε την άμχα-
νία του. Κι' άφου φλυάρησαν
λίγο, τού είπε ελαφρώς.

— Αυτό το σημάδι, στο πρό-
σωπό σας, τόχετε έκ γενετής...
δεν είμ' έτσι;

Ο Πέτε άνασκήρτησε. Μα
τόν ένάθρυνε η καλωσύνη που
διάβασε στα μάτια της, και το
φιλικό χαμόγέλό της.

— Θέλω να σας μιλήσω γι'
αυτό, πρόσθεσε εκείνη μαλακά.
Ίσως νομίζετε πώς μ' άνοχλεί.
Μα όχι, κάνετε λάθος. Δεν κα-
ταλαβαίνετε λοιπόν πώς, όταν
μιλάω μαζί σας, ούτε το βλέ-
πω καθόλου;

Ο Πέτε την κύτταζε και βε-
βαιώθηκε πώς ήταν ελκρινής.
Τα λόγια που είχε προφέρει η
Φράνσις, ήταν εκείνα που πο-
θούσε πάντα ν' άκούσει... Έ-
νοιωσε τέτοια συγκίνηση, ώστε
άναγκάστηκε να γυρίσει αλλού
το κεφάλι του.

Ενοιωσε το χέρι της ν' ά-
κουμπάει στο μπράτσο του.

Δεν ήθελε να σας στενο-
χωρήσω, τού είπε. Μα πιστεύε-
τε πώς δεν μπορεί να γίνη
τίποτα γι' αυτό; Μαυ φαίνε-
ται πώς άκούσα γι' κάποια
μέθοδο θεραπείας... Δεν το
σκεφθήκατε σεις ποτέ;

— Ναι, απάντησε χωρίς να
την κυττάζει, μα θα χρειάζο-
ταν έγκρίρησι, μου είπε δε έ-
νας γιατρός πώς δεν θα μπο-
ρούσα να την άνθεξω.

Τί ήλιθιος που ήμουνά!
Αν σας συναντούσα προηγου-
μένως, δεν θάκανα ό,τι έκανα...
Ο τρόπος που μου φέρονταν
οι άνθρωποι, ο τρόπος που με
κυττάσανε, μ' έσπρωξε να μπώ
στη συμμορία...

Μα άς μιλήσουμε τώρα γι'
άλλα πράγματα. Ο Κόνραντ
θέλει να σας μεταχειρισθή για
μάρτυρα κατά του Μάουρερ.
Μην τον άκούτε όμως... ούτε και
τους άλλους άστυνομικούς!

Δεν ξέρον, αυτό... Πιστεύου-
νε πώς θα είδατε το Μάουρερ
στη «Βίλλα Εύτυχία». Δε θέ-
λω να μάθω εγώ αν τον είδα-
τε ή όχι. Το ζήτημα όμως είναι
να μη το όμολογήσετε ποτέ...
ούτε σε μένα, ούτε στον Κόν-
ραντ, ούτε σε κανένα! Ούτε
και στον ίδιο τον εαυτό σας...

Όσο θα σωπαίνετε, έχετε,
κάποια έλπίδα να γλυτώσετε.
Μιά πολύ μικρή έλπίδα. Αν
όμως ο Κόνραντ σας καταθέ-
ρη να πτε ό,τι ξέρετε, τίποτα
πιά στον κόσμο δεν μπορεί να
σας σώσει!

Η Φράνσις είχε κλονισθή
κάπως απ' τον δραμητικό τόνο
του Πέτε, αλλά δε φοβότανε.
Ο Κόνραντ της είχε εξηγήσει
πώς ήταν άδύνατο να τη φτά-
σουν οι γκάνγκστερς, εκεί που
βρισκόταν. Τα μέτρα προφυ-

που είχε περάσει τόσα χρόνια
έξ αίτιας του σημάδιού έκει-
νου που τον παραμόρφωνε.

Όταν συναντήθηκαν στον
κήπο, την ήμερα που ο Κόνραντ
είχε μιλήσει στο Φόρεστ, η
Φράνσις κι' ο Πέτε φλυάρησαν
σαν άλους τούς νέους που βλέ-
πονται για πρώτη φορά.

Ενοιωθαν ώστόσο μιá κά-
ποια δυσφορία. Δεν μπορούσαν
να ξεχάσουν τούς άστυνομικούς,
που είχαν διαρκώς καρφωμένα
τά μάτια τους στον Πέτε...

Ξέροντας το έλάττωμά του,
ο Πέτε είχε φροντίσει να κα-
θήσει δεξιά απ' τη Φράνσις,
για να μη βλέπη η κοπέλλα
το σημάδι του. Κι' όταν γύρι-
ζε για να της μιλήσει, σκέπα-
ζε με το χέρι του το πρόσωπό
του.

Εκείνη πρόσθεσε την άμχα-
νία του. Κι' άφου φλυάρησαν
λίγο, τού είπε ελαφρώς.

— Αυτό το σημάδι, στο πρό-
σωπό σας, τόχετε έκ γενετής...
δεν είμ' έτσι;

Ο Πέτε άνασκήρτησε. Μα
τόν ένάθρυνε η καλωσύνη που
διάβασε στα μάτια της, και το
φιλικό χαμόγέλό της.

— Θέλω να σας μιλήσω γι'
αυτό, πρόσθεσε εκείνη μαλακά.
Ίσως νομίζετε πώς μ' άνοχλεί.
Μα όχι, κάνετε λάθος. Δεν κα-
ταλαβαίνετε λοιπόν πώς, όταν
μιλάω μαζί σας, ούτε το βλέ-
πω καθόλου;

Ο Πέτε την κύτταζε και βε-
βαιώθηκε πώς ήταν ελκρινής.
Τα λόγια που είχε προφέρει η
Φράνσις, ήταν εκείνα που πο-
θούσε πάντα ν' άκούσει... Έ-
νοιωσε τέτοια συγκίνηση, ώστε
άναγκάστηκε να γυρίσει αλλού
το κεφάλι του.

Ενοιωσε το χέρι της ν' ά-
κουμπάει στο μπράτσο του.

Δεν ήθελε να σας στενο-
χωρήσω, τού είπε. Μα πιστεύε-
τε πώς δεν μπορεί να γίνη
τίποτα γι' αυτό; Μαυ φαίνε-
ται πώς άκούσα γι' κάποια
μέθοδο θεραπείας... Δεν το
σκεφθήκατε σεις ποτέ;

— Ναι, απάντησε χωρίς να
την κυττάζει, μα θα χρειάζο-
ταν έγκρίρησι, μου είπε δε έ-
νας γιατρός πώς δεν θα μπο-
ρούσα να την άνθεξω.

Τί ήλιθιος που ήμουνά!
Αν σας συναντούσα προηγου-
μένως, δεν θάκανα ό,τι έκανα...
Ο τρόπος που μου φέρονταν
οι άνθρωποι, ο τρόπος που με
κυττάσανε, μ' έσπρωξε να μπώ
στη συμμορία...

Μα άς μιλήσουμε τώρα γι'
άλλα πράγματα. Ο Κόνραντ
θέλει να σας μεταχειρισθή για
μάρτυρα κατά του Μάουρερ.
Μην τον άκούτε όμως... ούτε και
τους άλλους άστυνομικούς!

Δεν ξέρον, αυτό... Πιστεύου-
νε πώς θα είδατε το Μάουρερ
στη «Βίλλα Εύτυχία». Δε θέ-
λω να μάθω εγώ αν τον είδα-
τε ή όχι. Το ζήτημα όμως είναι
να μη το όμολογήσετε ποτέ...
ούτε σε μένα, ούτε στον Κόν-
ραντ, ούτε σε κανένα! Ούτε
και στον ίδιο τον εαυτό σας...

Όσο θα σωπαίνετε, έχετε,
κάποια έλπίδα να γλυτώσετε.
Μιά πολύ μικρή έλπίδα. Αν
όμως ο Κόνραντ σας καταθέ-
ρη να πτε ό,τι ξέρετε, τίποτα
πιά στον κόσμο δεν μπορεί να
σας σώσει!

Η Φράνσις είχε κλονισθή
κάπως απ' τον δραμητικό τόνο
του Πέτε, αλλά δε φοβότανε.
Ο Κόνραντ της είχε εξηγήσει
πώς ήταν άδύνατο να τη φτά-
σουν οι γκάνγκστερς, εκεί που
βρισκόταν. Τα μέτρα προφυ-

που είχε περάσει τόσα χρόνια
έξ αίτιας του σημάδιού έκει-
νου που τον παραμόρφωνε.

Όταν συναντήθηκαν στον
κήπο, την ήμερα που ο Κόνραντ
είχε μιλήσει στο Φόρεστ, η
Φράνσις κι' ο Πέτε φλυάρησαν
σαν άλους τούς νέους που βλέ-
πονται για πρώτη φορά.

Ενοιωθαν ώστόσο μιá κά-
ποια δυσφορία. Δεν μπορούσαν
να ξεχάσουν τούς άστυνομικούς,
που είχαν διαρκώς καρφωμένα
τά μάτια τους στον Πέτε...

Ξέροντας το έλάττωμά του,
ο Πέτε είχε φροντίσει να κα-
θήσει δεξιά απ' τη Φράνσις,
για να μη βλέπη η κοπέλλα
το σημάδι του. Κι' όταν γύρι-
ζε για να της μιλήσει, σκέπα-
ζε με το χέρι του το πρόσωπό
του.

Εκείνη πρόσθεσε την άμχα-
νία του. Κι' άφου φλυάρησαν
λίγο, τού είπε ελαφρώς.

— Αυτό το σημάδι, στο πρό-
σωπό σας, τόχετε έκ γενετής...
δεν είμ' έτσι;

Ο Πέτε άνασκήρτησε. Μα
τόν ένάθρυνε η καλωσύνη που
διάβασε στα μάτια της, και το
φιλικό χαμόγέλό της.

— Θέλω να σας μιλήσω γι'
αυτό, πρόσθεσε εκείνη μαλακά.
Ίσως νομίζετε πώς μ' άνοχλεί.
Μα όχι, κάνετε λάθος. Δεν κα-
ταλαβαίνετε λοιπόν πώς, όταν
μιλάω μαζί σας, ούτε το βλέ-
πω καθόλου;

Ο Πέτε την κύτταζε και βε-
βαιώθηκε πώς ήταν ελκρινής.
Τα λόγια που είχε προφέρει η
Φράνσις, ήταν εκείνα που πο-
θούσε πάντα ν' άκούσει... Έ-
νοιωσε τέτοια συγκίνηση, ώστε
άναγκάστηκε να γυρίσει αλλού
το κεφάλι του.

Ενοιωσε το χέρι της ν' ά-
κουμπάει στο μπράτσο του.

Δεν ήθελε να σας στενο-
χωρήσω, τού είπε. Μα πιστεύε-
τε πώς δεν μπορεί να γίνη
τίποτα γι' αυτό; Μαυ φαίνε-
ται πώς άκούσα γι' κάποια
μέθοδο θεραπείας... Δεν το
σκεφθήκατε σεις ποτέ;

— Ναι, απάντησε χωρίς να
την κυττάζει, μα θα χρειάζο-
ταν έγκρίρησι, μου είπε δε έ-
νας γιατρός πώς δεν θα μπο-
ρούσα να την άνθεξω.

Τί ήλιθιος που ήμουνά!
Αν σας συναντούσα προηγου-
μένως, δεν θάκανα ό,τι έκανα...
Ο τρόπος που μου φέρονταν
οι άνθρωποι, ο τρόπος που με
κυττάσανε, μ' έσπρωξε να μπώ
στη συμμορία...

Μα άς μιλήσουμε τώρα γι'
άλλα πράγματα. Ο Κόνραντ
θέλει να σας μεταχειρισθή για
μάρτυρα κατά του Μάουρερ.
Μην τον άκούτε όμως... ούτε και
τους άλλους άστυνομικούς!

Δεν ξέρον, αυτό... Πιστεύου-
νε πώς θα είδατε το Μάουρερ
στη «Βίλλα Εύτυχία». Δε θέ-
λω να μάθω εγώ αν τον είδα-
τε ή όχι. Το ζήτημα όμως είναι
να μη το όμολογήσετε ποτέ...
ούτε σε μένα, ούτε στον Κόν-
ραντ, ούτε σε κανένα! Ούτε
και στον ίδιο τον εαυτό σας...

Όσο θα σωπαίνετε, έχετε,
κάποια έλπίδα να γλυτώσετε.
Μιά πολύ μικρή έλπίδα. Αν
όμως ο Κόνραντ σας καταθέ-
ρη να πτε ό,τι ξέρετε, τίποτα
πιά στον κόσμο δεν μπορεί να
σας σώσει!

Η Φράνσις είχε κλονισθή
κάπως απ' τον δραμητικό τόνο
του Πέτε, αλλά δε φοβότανε.
Ο Κόνραντ της είχε εξηγήσει
πώς ήταν άδύνατο να τη φτά-
σουν οι γκάνγκστερς, εκεί που
βρισκόταν. Τα μέτρα προφυ-

που είχε περάσει τόσα χρόνια
έξ αίτιας του σημάδιού έκει-
νου που τον παραμόρφωνε.

Όταν συναντήθηκαν στον
κήπο, την ήμερα που ο Κόνραντ
είχε μιλήσει στο Φόρεστ, η
Φράνσις κι' ο Πέτε φλυάρησαν
σαν άλους τούς νέους που βλέ-
πονται για πρώτη φορά.

Ενοιωθαν ώστόσο μιá κά-
ποια δυσφορία. Δεν μπορούσαν
να ξεχάσουν τούς άστυνομικούς,
που είχαν διαρκώς καρφωμένα
τά μάτια τους στον Πέτε...

Ξέροντας το έλάττωμά του,
ο Πέτε είχε φροντίσει να κα-
θήσει δεξιά απ' τη Φράνσις,
για να μη βλέπη η κοπέλλα
το σημάδι του. Κι' όταν γύρι-
ζε για να της μιλήσει, σκέπα-
ζε με το χέρι του το πρόσωπό
του.

Εκείνη πρόσθεσε την άμχα-
νία του. Κι' άφου φλυάρησαν
λίγο, τού είπε ελαφρώς.

— Αυτό το σημάδι, στο πρό-
σωπό σας, τόχετε έκ γενετής...
δεν είμ' έτσι;

Ο Πέτε άνασκήρτησε. Μα
τόν ένάθρυνε η καλωσύνη που
διάβασε στα μάτια της, και το
φιλικό χαμόγέλό της.

— Θέλω να σας μιλήσω γι'
αυτό, πρόσθεσε εκείνη μαλακά.
Ίσως νομίζετε πώς μ' άνοχλεί.
Μα όχι, κάνετε λάθος. Δεν κα-
ταλαβαίνετε λοιπόν πώς, όταν
μιλάω μαζί σας, ούτε το βλέ-
πω καθόλου;

Ο Πέτε την κύτταζε και βε-
βαιώθηκε πώς ήταν ελκρινής.
Τα λόγια που είχε προφέρει η
Φράνσις, ήταν εκείνα που πο-
θούσε πάντα ν' άκούσει... Έ-
νοιωσε τέτοια συγκίνηση, ώστε
άναγκάστηκε να γυρίσει αλλού
το κεφάλι του.

Ενοιωσε το χέρι της ν' ά-
κουμπάει στο μπράτσο του.

Δεν ήθελε να σας στενο-
χωρήσω, τού είπε. Μα πιστεύε-
τε πώς δεν μπορεί να γίνη
τίποτα γι' αυτό; Μαυ φαίνε-
ται πώς άκούσα γι' κάποια
μέθοδο θεραπείας... Δεν το
σκεφθήκατε σεις ποτέ;

— Ναι, απάντησε χωρίς να
την κυττάζει, μα θα χρειάζο-
ταν έγκρίρησι, μου είπε δε έ-
νας γιατρός πώς δεν θα μπο-
ρούσα να την άνθεξω.

Τί ήλιθιος που ήμουνά!
Αν σας συναντούσα προηγου-
μένως, δεν θάκανα ό,τι έκανα...
Ο τρόπος που μου φέρονταν
οι άνθρωποι, ο τρόπος που με
κυττάσανε, μ' έσπρωξε να μπώ
στη συμμορία...

Μα άς μιλήσουμε τώρα γι'
άλλα πράγματα. Ο Κόνραντ
θέλει να σας μεταχειρισθή για
μάρτυρα κατά του Μάουρερ.
Μην τον άκούτε όμως... ούτε και
τους άλλους άστυνομικούς!

Δεν ξέρον, αυτό... Πιστεύου-
νε πώς θα είδατε το Μάουρερ
στη «Βίλλα Εύτυχία». Δε θέ-
λω να μάθω εγώ αν τον είδα-
τε ή όχι. Το ζήτημα όμως είναι
να μη το όμολογήσετε ποτέ...
ούτε σε μένα, ούτε στον Κόν-
ραντ, ούτε σε κανένα! Ούτε
και στον ίδιο τον εαυτό σας...

Όσο θα σωπαίνετε, έχετε,
κάποια έλπίδα να γλυτώσετε.
Μιά πολύ μικρή έλπίδα. Αν
όμως ο Κόνραντ σας καταθέ-
ρη να πτε ό,τι ξέρετε, τίποτα
πιά στον κόσμο δεν μπορεί να
σας σώσει!

Η Φράνσις είχε κλονισθή
κάπως απ' τον δραμητικό τόνο
του Πέτε, αλλά δε φοβότανε.
Ο Κόνραντ της είχε εξηγήσει
πώς ήταν άδύνατο να τη φτά-
σουν οι γκάνγκστερς, εκεί που
βρισκόταν. Τα μέτρα προφυ-

που είχε περάσει τόσα χρόνια
έξ αίτιας του σημάδιού έκει-
νου που τον παραμόρφωνε.

Όταν συναντήθηκαν στον
κήπο, την ήμερα που ο Κόνραντ
είχε μιλήσει στο Φόρεστ, η
Φράνσις κι' ο Πέτε φλυάρησαν
σαν άλους τούς νέους που βλέ-
πονται για πρώτη φορά.

Ενοιωθαν ώστόσο μιá κά-
ποια δυσφορία. Δεν μπορούσαν
να ξεχάσουν τούς άστυνομικούς,
που είχαν διαρκώς καρφωμένα
τά μάτια τους στον Πέτε...

Ξέροντας το έλάττωμά του,
ο Πέτε είχε φροντίσει να κα-
θήσει δεξιά απ' τη Φράνσις,
για να μη βλέπη η κοπέλλα
το σημάδι του. Κι' όταν γύρι-
ζε για να της μιλήσει, σκέπα-
ζε με το χέρι του το πρόσωπό
του.

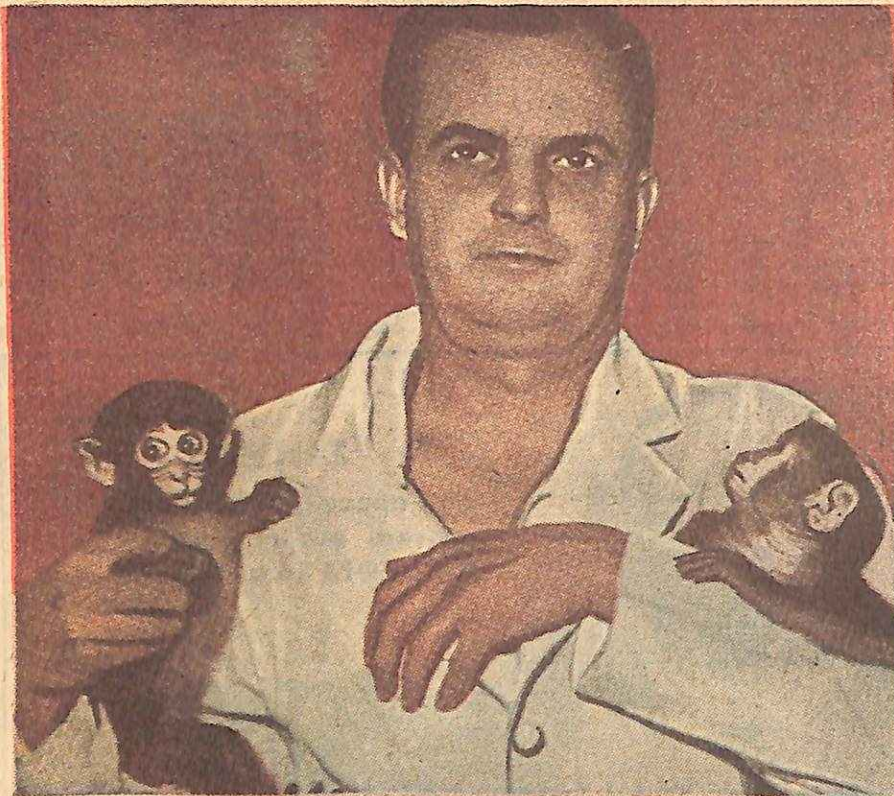
Εκείνη πρόσθεσε την άμχα-
νία του. Κι' άφου φλυάρησαν
λίγο, τού είπε ελαφρώς.

— Αυτό το σημάδι, στο πρό-
σωπό σας, τόχετε έκ γενετής...
δεν είμ' έτσι;

Ο Πέτε άνασκήρτησε. Μα
τόν ένάθρυνε η καλωσύνη που
διάβασε στα μάτια της, και το
φιλικό χαμόγέλό της.

— Θέλω να σας μιλήσω γι'
αυτό, πρόσθεσε εκείνη μαλακά.
Ίσως νομίζετε πώς μ' άνοχλεί.
Μα όχι, κάνετε λάθος. Δεν κα-
ταλαβαίνετε λοιπόν πώς, όταν
μιλάω μαζί σας, ούτε το βλέ-
πω καθόλου;

Ο Πέτε την κύτταζε και βε-
βαιώθηκε πώς ήταν ελκρινής.
Τα λόγια που είχε προφέρει η
Φράν

ΥΠΑΡΧΕΙ η ψυχολογική θεωρία ότι ο θηλασμός δίνει στο παιδί ένα συναίσθημα ασφαλείας, που δεν μπορεί να το αποκτήσει όταν τρέφεται με ξένο γάλα, με το μπιμπερόν. Στη δεύτερη περίπτωση — λένε οι οπαδοί αυτής της θεωρίας — εκπνέεται δυσμενώς όλη η συναισθηματική ζωή του παιδιού. 'Επιπλέον, τα βρέφη που θηλάζουν το γάλα της μητέρας τους, γίνονται υγιέστερα σωματικά.

Ο έλεγχος λοιπόν της θεωρίας αυτής αποτελεί ένα από τους πολλούς σκοπούς που επιδιώκει η λειτουργία ενός ειδικού εργαστηρίου του Πανεπιστημίου του Ουίσκονσιν. Ο καθηγητής Χάρρυ Χάρλου, που το ίδρυσε πρό 25 ετών, είναι ένας από τους καλύτερους 'Αμερικανούς ειδικούς στη συγκριτική ψυχολογία. Διατηρεί λοιπόν τώρα στο εργαστήριό του επτά μικρά μαιμούδακια, που τα χάρισε από τις μητέρες τους μόλις γεννήθηκαν, και τα έθρεψε με το μπιμπερόν. 'Η έλλειψη του μητρικού θηλασμού δεν φαίνεται να επηρέασε καθόλου αυτά τα ζώα, ούτε σωματικά ούτε συναισθηματικά. Μεγαλώνουν μία χαρα δίκως τη μητρική αγάπη, έφθον βρισκουν αρκετές φροντίδες και προσοχή από τις «θετές μητέρες» τους (τους ανθρώπους δηλαδή του εργαστηρίου, που τα περιποιούνται).

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Χάρλου θέλησε να εξακριβώσει αν απλώς μια άλλη θεωρία: ότι οι συναισθηματικές αντιδράσεις που δημιουργούνται στο παιδί στα πρώτα χρόνια του, επηρεάζουν και κυβερνούν ολόκληρη τη ζωή του.

Πήρε λοιπόν ένα μαιμούδακι, ηλικίας 3 ημερών, και τόνκλεισε ο' ένα κλουβί, εφωδιασμένο με μεγάφωνο που παρήγε ένα ωρισμένο ήχο. Το ζώο δεν έδωσε στην αρχή καμία προσοχή στον ήχο αυτό. Σε λίγο όμως, ο πειραματιστής του προκάλεσε ένα ελαφρό ηλεκτρικό κλονισμό, διαβιβάζοντας ηλεκτρισμό στο πάτωμα του κλουβιού του. 'Επανελάβε πολλές φορές το ίδιο πείραμα. Πάντοτε δέ, μετά τον ήχο, ακολουθούσε ο ηλεκτρικός κλονισμός.

Σε 3 ημέρες λοιπόν, το μαιμούδακι είχε μάθει κάτι (πράγμα που αποδεικνύει ότι οι πίθηκοι, ίσως δέ και τα ανθρώπινα βρέφη, μπορούν να διδάσκουν από πολύ μικρή ηλικία). Έμαθε δηλαδή να συνδυάζει τον προειδοποιητικό ήχο με τον κλονισμό, και μόλις τον άκουγε αναπηδούσε, σαν ναχε ήδη δεχθεί την ηλεκτρική εκκένωση.

Μπορεί κανείς να πη ότι ο μικρός πίθηκος είχε παθεί αυτό που ονομάζουν οι ψυχολόγοι «ψυχικό τραύμα» — κάτι ανάλογο δηλαδή μ' εκείνο που θα πάθαινε ένα ανθρώπινο βρέφος, αν η μητέρα του του φώναζε δυνατά και το τσιμπούσε με μία καρφίτσα πολλές φορές την ημέρα.

Θα αποκοτούσε έτσι το βρέφος μία νευρώσι, που θα διαρκούσε ο' όλη του τη ζωή; 'Η συνέχεια του πειράματος του δόκτορος Χάρλου αποδεικνύει μάλλον το αντίθετο.

Πράγματι, ο δόκτωρ έδωσε κατόπιν το μαιμούδακι στη μία άκρη ενός ζυ-

γίου. Ο πίθηκος αυτός ξέρε ότι, όταν ακούσει ένα ωρισμένο ήχο, θα δεχθεί κατόπιν ένα αδύνατο ηλεκτρικό κλονισμό.

Ο δόκτωρ Χάρρυ Χάρλου και δύο απ' τους μαθητές του, στη «σχολή πιθήκων» του Πανεπιστημίου του Ουίσκονσιν.

λινου τούννελ. Στην άλλη άκρη βρισκόταν το μπιμπερόν με το γάλα του. Ο προειδοποιητικός ήχος ακούστηκε και πάλι, αλλά το ζώο δεν έδωσε τώρα προσοχή κι' έτρεξε χαρούμενα προς το μπιμπερόν. Στο καινούργιο εκείνο περιβάλλον, δεν το φοβόταν πια ο ήχος. Όταν το ξανάβαλαν όμως στο κλουβί του, τιναχτηκε πάλι μόλις τον άκουσε.

Ο δόκτωρ άφισε να περάσει ένας χρόνος, κι' ύστερα επανέλαβε το πείραμα. Τώρα όμως ο μικρός πίθηκος, μολονότι τον είχαν ξανάβάλει στο ίδιο κλουβί, δεν έδωσε προσοχή στον προειδοποιητικό ήχο. Ο φόβος που του είχε γεννηθεί στις πρώτες μέρες της ζωής του και που έπρεπε κατά την θεωρία να τον τυραννά ο' όλο του το βίο, είχε χαθεί πιά.

Μ' αυτό και μ' άλλα ανάλογα πειράματα, ο δόκτωρ Χάρλου φρονεί ότι απέδειξε πως οι πρώτες συναισθηματικές αντιδράσεις του παιδιού δεν βαρύνουν ο' όλη του τη ζωή. Φυσικά, τα παιδικά χρόνια παίζουν σπουδαίο ρόλο ο' ολόκληρο το βίο του ανθρώπου. Ίσως όμως η σπουδαία αυτή περίοδος δεν αρχίζει από την πρώτη βρεφική ηλικία, αλλά πολύ αργότερα.

Τα μαιμούδακια του δόκτορος Χάρλου αποκτούν εύκολα διάφορες απλές συνήθειες και δεν θέλουν ύστερα ν' αλλάξουν τη ρουτίνα τους. Αυτό επιτρέπει να υποθέσουμε ότι και τα βρέφη δεν ευχαριστεύονται στις αλλαγές των συνθηκών τους. Δεν τα ευχαριστεί π. χ. ένα ταξίδι, ή μία μεταρρύθμιση των επίπλων στην καμάρά τους, ή δ.τι άλλο καλαίει την καθημερινή ρουτίνα τους.

Θα σάς δημιουργηθεί τώρα μία εύλογη απορία: Γιατί να πειραματίζεται με τους πιθήκους ο δόκτωρ Χάρλου, για να βγάλει συμπεράσματα που αφορούν τους ανθρώπους; Γιατί να μη μελετήσει απ' ευθείας τους ανθρώπους, τα βρέφη και τους ενήλικους;

Ο λόγος είναι ότι δεν μπορεί να διατηρήσει συνεχώς ένα βρέφος ή ένα ενήλικο άνθρωπο

ΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ

Τα περίεργα πειράματα ενός

μέσα ο' ένα κλουβί ή ο' ένα εργαστήριο, ούτε μπορεί να διευθύνει απόλυτα ο,τι συμβαίνει στη ζωή τους.

Και γιατί να μη μεταχειρισθεί για τα πειράματά του σκυλιά ή γάτες ή ποντίκια, που αφθονούν και που κοστίζουν άσυνκρίτως φτηνότερα απ' τους πιθήκους; Γιατί ολ' αυτά είναι πλάσματα κοινά. Στη ζωική κλίμακα της αντίληψης είναι τερσατία ή άποστα που χωρίζει τη νοημοσύνη των πιθήκων από της ομάδας που έρχεται άμεσως κατόπιν (σκυλιά, γάτες, περιστέρια, καναρίνια, κοράκια, χοίροι, ποντίκια και αρκούδες).

Αλ' ο καθηγητής Χάρλου πειραματίζεται και με ενήλικους πιθήκους. Και τα αποτελέσματα στα οποία έχει καταλήξει, δεν συμφωνούν με τις θεωρίες του θρόυ για τα ψυχολογικά κίνητρα των ανθρώπων και των ζώων.

Πράγματι, κατά το θρόυ, τα βασικά αυτά κίνητρα είναι τρία: η πείνα, η δίψα και η ερωτική επιθυμία. Αφού μπορούμε όμως να τα ικανοποιήσουμε και τα τρία, εύκολα και απλά, γιατί να εργαζώμαστε σκληρά μαθαίνοντας χίλια-δύο πράγματα, από τις ξένες γλώσσες μέχρι την αστρονομία;

Οι οπαδοί του θρόυ το αποδίδουν σε «δευτερεύουσες παρορμήσεις» βασιζόμενες στην πείνα.

Αλλ' ο δόκτωρ Χάρλου διατυπώνει μίαν άλλη θεωρία: ότι η περίεργη αποτέλεσμα είναι τέταρτο βασικό και έμφυτο κίνητρο του ανθρώπου. Αυτή μάς οπρώχνει στη μάθηση.

Για ν' αποδείξει τη θεωρία του, ο δόκτωρ Χάρλου έκαμε διάφορα πειράματα με πιθήκους.

Έδωσε στα ζώα να λύσουν διάφορα προβλήματα — ν' ανοίξουν π.χ. μία πόρτα, μετακινώντας διάφορους γάντζους, μοχλούς και βίδες. Δεν επρόκειτο να πάρουν κατόπιν τροφή, ως ανταμοιβή για την επίτυχία τους.

Δεν είχαν κανένα λόγο να κοπιήσουν και ν' εργασθούν, παρά μόνο σου και ν' εφευρίσκουν πάλι την περιέργεια και την ικανοποίηση της επιτυχίας.

Κι' όμως ριχνόνταν με μεγάλο ζή-

λο στο πρόβλημα και δεν άργούσαν καθόλου να το λύσουν.

Οι πειραματιστές τροποποιούσαν το πρόβλημα κάθε 6 λεπτά της ώρας. Μετά 10 ώρες λοιπόν, οι πιθήκοι εξακολουθούσαν να βρίσκουν άμεσως τις λύσεις, όπου επιτέλους οι πειραματιστές κουράστηκαν και σταμάτησαν το πείραμα.

Σ' ένα άλλο πείραμα, συνεργάστηκαν ο δόκτωρ Χάρλου κι' ο συνάδελφός του δόκτωρ Μπάτλερ. Ο δεύτερος επινόησε μία πρωτότυπη συσκευή, που «μετρούσε» κυριολεκτικά την περιέργεια των πιθήκων.

Η συσκευή αυτή ήταν ένα μεγάλο κιώτιο, με δύο θυρίδες στην μία άκρη του. 'Η μία θυρίδα ήταν σηματομενική μ' ένα κίτρινο χαρτόνι κι' η άλλη μ' ένα μπλε.

Η πρώτη δεν άνοιγε. Τη δεύτερη μπορούσε να την ανοίξει εύκολα ο πίθηκος, αν ήθελε να δει τι γινόταν έξω απ' το κλουβί.

Μολονότι λοιπόν οι πειραματιστές άλλαζαν συχνά τη θέση των χαρτονιών, ο πίθηκος διάλεγε πάντα το μπλε, για να βρη την πόρτα που άνοιγε.

Επιπλέον, κάθε 30 δευτερόλεπτα, κατέβαινε ένα στερεό διάγραμμα πίσω απ' τις θυρίδες, κι' έμενε κατεβαμένο επί 60 δευτερόλεπτα. Συνεπώς, ο πίθηκος έπρεπε να κυττάζει έξω επί 30 δευτερόλεπτα. Ύστερα έπρεπε να περιμένει 60 δευτερόλεπτα, για να υπορσέει να ξαναανοίξει τη θυρίδα και να κυττάζει έξω.

Πόσον ώρα θα εξακολουθούσε να κάνει αυτή τη δουλειά από απλή περιέργεια;

Ο πίθηκος με τον όποιο πειραματίστηκαν οι δύο ψυχολόγοι, κυττάζε έξω κάθε 60 δευτερόλεπτα, επί 19 ώρες συνεχώς, χωρίς να φάν, να πιη ή να κοιμηθί καθόλου ο' όλο αυτό το διάστημα!

Ενίκαν ύστερα πειράματα με διάφορα πράγματα, τοποθετημένα έξω απ' το κιώτιο, για να εξακριβωθεί ποιά απ' αυτά γεννούσαν την περισσότερη περιέργεια στον πίθηκο. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι ένα πιάτο με τροφή τον ενδιέφερε λιγώτερο απ'

Ποιά διαφορά παρουσιάζει ο θηλασμός και το τάγμα με μπιμπερόν; Καμία, προκειμένου για τους πιθήκους.

φως άναβε με το τρασημα μιάς αλυοίδας. 'Ενώ λοιπόν όλο το προσωπικό του εργαστηρίου είχε φύγει, ο νυκτοφύλακας είδε απ' έξω ένα φως αναμένο.

Όταν όμως μπήκε στο κτίριο, το φως είχε σβήσει.

Έφαγε όλο το κτίριο, νομίζοντας πως είχαν μπη κλέφτες, αλλά δεν βρήκε κανένα.

Όταν ξαναδηγίκε από το κτίριο, είδε πάλι αναμένο το φως!

Δεν ανέφερε ωστόσο τίποτε σε κανένα, γιατί φοβήθηκε πως θα τον περνούσαν για τρελλό...

'Αργότερα μόνο συνέβη ν' ανακαλύψη τυχαίως ότι ο πίθηκος αναβόσθνε το φως, βγάζοντας τη μακριά ουρά του ανάμεσα απ' τα κάγκελλα του κλουβιού και τραβώντας μ' αυτήν την αλυοίδα!

Για τη μέτρηση της αντίληψης των πιθήκων, οι ψυχολόγοι του εργαστηρίου έκαναν το εξής πείραμα, που το παρακολουθούσαν κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μη τους βλέπει ο πίθηκος, ενώ τον έδλεπαν αυτοί.

Παρουσίαζαν στο ζώο ένα δίσκο με πολλές λακκούβες, σκεπασμένες όλες με διάφορα αντικείμενα.

Μέσα σε μία από τις λακκούβες αυτές βρισκόταν ένα σταφύλι. Από πάνω του υπήρχε πάντα ένα τριγωνικό ζύλο.

Ο πίθηκος λοιπόν έπρεπε να μάθη ν' αναγνωρίσει άμεσως αυτό το ζύλο, για ν' α' ανασπών και να παίρνει το σταφύλι χωρίς να χάνει τον καιρό του ανασπώνοντας και τ' άλλα αντικείμενα.

Ύστερα γινότανε το ίδιο πείραμα μ' ένα ζύλο άλλου σχήματος, π. χ. κυβικού.

Όσο πιο γρήγορα μάθαινε να το αναγνωρίσει ο πίθηκος, τόσο περισσότερη αντίληψη είχε.

Ακόμη πιο πολύπλοκο ήταν το εξής πείραμα:

Πάνω στον ίδιο δίσκο υπήρχαν έννέα αντικείμενα διαφόρων σχημάτων.

Αλλά απ' αυτά ήταν κόκκινα κι' άλλα μπλε.

Όταν λοιπόν ο πειραματιστής έδεικνε στον πίθηκο ένα άβαφο τρίγωνο που κρατούσε στο χέρι του, αυτό σήμαινε πως έπρεπε να σπρώξει το μπλε αντικείμενο, για να βρη από κάτω σταφύλι.

Όταν όμως του έδειχνε ένα άβαφο δίσκο, σήμαινε πως τα σταφύλια βρίσκονταν κάτω απ' τα κόκκινα αντικείμενα που υπήρχαν στο δίσκο.

Ο πίθηκος έπρεπε να μάθη τη σημασία που είχαν αυτά τα δύο σύμβολα.

Τα ζώα σημειώναν τις ίδιες επιτυχίες, είτε νηστικά ήσαν είτε χορτάτα.

Συνεπώς, δεν τα έσπρωχνε ή πείνα, αλλά η ικανοποίηση της λύσεως του προβλήματος που τους παρουσιαζότανε κάθε φορά.

Τα πειράματα του δόκτορος Χάρλου απέδειξαν ότι ούτε η ηλικία ούτε το φύλον έχουν καμία σχέση με τη νοημοσύνη των πιθήκων.

Ο δόκτωρ Χάρλου έχει υπ' όψιν του να εργασθί συστηματικά, επί πολλά χρόνια ακόμη, για να βρη την απάντηση σε έκατοντάδες προβλήματα που απασχολούν τους ψυχολόγους.

Ψυπαιδεύονται!

Διασέημου 'Αμερικανού ψυχολόγου

όσο ένα ηλεκτρικό τραινάκι. Πιο πολύ δέ απ' όλα τον ενδιέφερε... ένας άλλος πίθηκος.

Έξ άλλου, ο δόκτωρ Χάρλου διαπίστωσε με τα ίδια πειράματα ότι τα ζώα με την περισσότερη νοημοσύνη δείχνουν τη μεγαλύτερη περιέργεια.

Επομένως, η περιέργεια είναι ένα δείγμα νοημοσύνης. Τα διάφορα είδη πιθήκων δεν έχουν όλα την ίδια νοημοσύνη. 'Ενας απ' αυτούς, προερχόμενος από τη Νότιο 'Αμερική, ήταν μάλλον κούτσος σε όλα τ' άλλα ζητήματα, κατώρθωνε όμως να λύνη εύκολα τα προβλήματα «τεχνικής» φύσεως. 'Ενα τέτοιο στοιχειώδες πρόβλημα ήταν το εξής:

Αφού έδεσαν με αλυοίδες τον πίθηκο, έβαλαν κάμω ένα τοαμπί σταφύλι, σε τέτοια απόσταση, ώστε να μη το φτάνη. Λίγο πιο κοντά του βρισκόταν ένα μακρύ καλάμι, αλλά κι' αυτό μακρύτερα, από εκεί που έφτανε το ζώο. Τέλος, πίσω απ' το ζώο, δίπλα του ακριβώς, έβαλαν ένα κοντό καλάμι.

Αφού ο πίθηκος προσπάθησε του κάκου να φτάση το τοαμπί και το μακρύ καλάμι, πήρε επίτέλους το κοντό, τράβηξε μ' αυτό κοννύτερα το μακρύ, το πήρε και τράβηξε μ' αυτό το σταφύλι.

Δεν τον έσπρωχνε δέ η πείνα, γιατί ήταν τελείως χορτάτος όταν έκαναν οι επιστήμονες αυτό το πείραμα.

Ένας άλλος πίθηκος, με πολύ μακριά ουρά, κόντεψε... να τρελλάνη με τα καμώματά του ένα νυκτοφύλακα του κτιρίου του εργαστηρίου.

Το κλουβί του βρισκόταν ο' ένα δωμάτιο, όπου το ηλεκτρικό

για να ρίξη μία ματιά έξω απ' αυτή τη συσκευή, ο πίθηκος πρέπει να περιμένει 60 δευτερόλεπτα κι' ύστερα ν' ανοίξει τη θυρίδα.

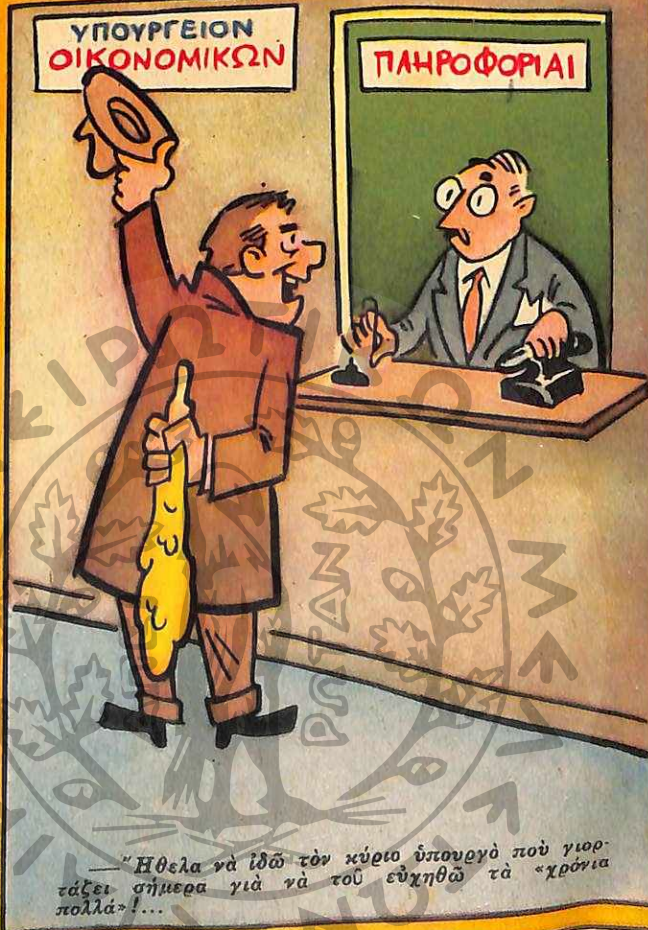
— Θρίαμβος, Ζαχαρία! Έχασα 150 γραμμάρια!...

— Σού είπα, Καλλιόπη, να μη μ' ενοχλῆς με τηλεφωνήματα, όταν εργαζομαι!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΙΣ...
— Και τότε που φωνάξαμε δίπλα μου, του είπα: «Στρα-
βομάρα έχεις και δεν προσέχεις»;

— Ήθελα να ιδώ τον κύριο υπουργό που γιορ-
τάζει σήμερα για να του ευχηθώ τα «χρόνια
πολλά»!...